

ЕЛИЗАБЕТ ЛОУЕЛ ИСТИНСКА ЛЮБОВ

Превод от английски: Цветана Генчева, 2004

chitanka.info

ПРОЛОГ

Гейбриъл Венчър се отпусна тежко на пода насред претъпканото летище и се зачуди откога не му се бе случвало да спи повече от три часа на нощ. Ако някой го попиташе къде се намира, нямаше да успее да отговори. След първите петдесет или шейсет летища, всички останали започваха да си приличат. За човек, толкова изтощен от пътуване като него, дори шумът наоколо бе еднакъв — гълчавата на напълно непознати.

Затова притискаше с ръка едното си ухо, а на другото бе залепил мобилен телефон в опит да се свърже с единствените хора на света, които се интересуваха дали е жив, или мъртъв. Когато и да имаше нужда, семейството му винаги бе до него. Той също се стараше да бъде до тях.

— Извинявай, ако съм те събудил — каза Гейб на брат си. — Дори нямам представа кое време е тук, където се намирам.

— Звучиш адски изморен — долетя съчувственият глас на Дан. — Трудна ли беше задачата?

След Перу всичко беше трудно, но според Гейб не беше нужно семейството му да разбира. Дан и майка им се бяха зарадвали истински, когато им изпрати пари за закъсалата семейна компания, но с много повече радост следяха пътешествията на Гейб по света. Защо да им разваля удоволствието!

— Просто не ми достига времето — прозя се Гейб.

— Май ти трябва почивка. Колко страни обиколи през последната година?

Гейб се опита да ги преброи. Усети, че му се завива свят.

— Ще трябва да проверя в датника, а там е пълно. Мама как е?

— Много по-добре. Благодарение на зъбните импланти може да похапва пържоли не по-зле от нас, а и операцията на коляното много ѝ помогна. Да знаеш, че скоро пак ще тръгне на тенис.

Гейб се усмихна. Поне едно му беше доброто на натоварената задъхана програма — изкарваше достатъчно пари, за да плаща

медицинските разходи на семейството си, които не бяха включени в застраховката.

— Само това липсваше на света — една хищна дъртофела да тероризира кортовете.

Дан се разсмя.

— Започвай да свикваш с тази мисъл. Родителите ни са били по на четирийсет, когато сме се родили. А като гледам как го даваш, май и при теб ще стане така. Крайно време е да престанеш да обикаляш света и да си намериш една добра жена.

— Съвсем друга песен ми пееше преди седем години — каза Гейб, преди да успее да се спре.

— Преди седем години все още събирах остатъците от гордостта си, след като се бях влюбил в неподходящата жена. Времената се менят. И ти трябва да се промениш. Сузи е добра жена и аз го знам.

— Какво става, сватбата приближава ли?

— Църквата, която тя искаше да ангажираме, вече била заета за следващите двайсет месеца.

— Мили боже! — Гейб се прозя отново. — Нищо чудно, че хората живеят в грях.

— Затова сключихме граждански брак. От вчера се водим официално женени. Големият купон ще бъде по-късно.

— Браво! Поздравления! Да я целунеш и да я прегърнеш от мене.

— Опитях се да ти се обадя, обаче...

— Няма страшно — отвърна бързо Гейб. — Само Господ можеше да се свърже с мен там, където бях. А и на твоята напреднала възраст не можеш да си позволиш да губиш и секунда.

— Да, да, да. Аз съм с цели три години по-голям от твоите трийсет.

Гейб не каза нищо. Чувстваше се на много повече от трийсет. Чувстваше се по-стар и от планините, които за малко не го убиха.

— Ще изчакаме няколко години, преди да се заемем с децата — добави Дан. — Но не прекалено дълго. Не искам да съм като татко. Той така се вкисваше, когато някой си помислеше, че ни е дядо.

Гейб издаде някакви звуци, колкото да покаже, че слуша. Всъщност не слушаше. Мислеше си за времето преди седем години, когато жената, която може би обичаше, бе махнала детето му. Много беше мислил за това, докато висеше надолу с главата от скалата и

наблюдаваше как алпинисткото въже се къса нишка по нишка. Беше толкова близо до смъртта, а се оказа, че след него няма да остане нищо, освен няколко книги, един куп статии и предложения за трудове, които така и не му бе останало време да приеме.

Животът му се разпадаше нишка по нишка.

И въжето, и животът му се разплитаха, докато през съзнанието му профучаваха спомените за живота с добрите и лошите си моменти. Най-голямата празнота, най-дълбокото му съжаление, най-острата болка — всички те извираха от едно и също място... едно слабичко момиче, жена, наречена Джой Смит-Андерсън. Тя не бе първата му любовница, но бе единствената, която имаше значение за него.

Ала го бе предала.

— Чуваш ли ме? — попита Дан.

— Да. Само че много слабо. Шумотевницата тук може да заглуши и бразилски футболен мач.

— Попитах те кога се връщаш.

— Няма да е веднага. Упътил съм се към Ню Мексико.

— В Щатите ли? Не може да бъде.

— Може. — Гейб преглътна нова прозявка. — Ще пиша продължение на първата си статия.

— За пещерата Лост Ривър ли?

— Аха.

— Защо? След всички места, където си бил, това е дребна работа.

Гейб се опита да измисли бърз и остроумен отговор, но бе прекалено уморен, затова предпочете да отговори прямо и откровено.

— Защото от всички места, на които съм бил, това е единственото, което така и не ми излиза от ума.

— Заради онова момиче е, нали?

— Това са пълни глупости. Минаха седем години, тя дори не е там, а и между нас нямаше нещо, което да ме тормози цели седем години.

— Така разправяш, само че ти никога не обикна друга и ми се струва, че и аз имам нещо общо с...

— Зарежи тая работа — прекъсна го грубо Гейб. — Просто нарежи тази проклета гадна работа. — След това успя да се овладее. —

Извинявай. Наистина съм скапан. Как върви компанията? Имате ли нужда от още налични пари?

Въздишката на Дан бе дълбока и нещастна, но когато заговори отново, започна да обяснява за възхода и неволите на „Венчър Кънстракшън“.

— Върви много по-добре, отколкото преди седем години, а и борсата започна да надига глава. Имаме договори с директни плащания за идващите пет години. Отсега нататък вече ще можем да *харчим*, а не все да спестяваме. Господи, каква огромна крачка напред е това, и то само за няколко години.

Гейб го слушаше и се опитваше да не си представя лицето на Джой, да не чува смеха ѝ, да не усеща вкуса на мента, полепнал по езика ѝ, предал се и на неговия.

Вкусът на предателството.

ГЛАВА 1

„Не е възможно да съм чула правилно.“

Джой Андерсън затвори сивите си очи и се опита да диша дълбоко. Стискаше слушалката на радиотелефона с всички сили и се молеше да не е чула правилно, шефът ѝ да не е произнесъл името на Гейбриъл Венчър. Това бе просто един кошмар, от който трябваше да се изтръгне час по-скоро.

Отвори предпазливо очи.

Нищо не се промени.

Седеше обляна от жълтата слънчева светлина, нахлула през четирикрилния кухненски прозорец на дървеното бунгало. Телефонната слушалка сякаш пареше в ръката ѝ и прогаряше ухото ѝ.

Не виждаше мъжа, с когото разговаряше. Не беше и необходимо. Споменът за широкото лице на Хари Ларкин, винаги озарено от приятелска усмивка, бе запечатано в ума ѝ. Той бе човекът, успял да осигури двугодишната субсидия, благодарение на която сега седеше наред пустинята в Ню Мексико и чу име, понесло се от далечните кошмари на миналото.

Гейбриъл Венчър се надигаше от спомените и заплашваше да я преследва и наяве, вече не само на сън.

— Направо невероятно, нали? Великият Гейбриъл Венчър ще пристигне в оная дивотия там, за да пише важна статия. — В гласа на Хари прозвуча нескрито задоволство. — Но пък той все ги избира едни такива затънтени места, където дори и мобилните телефони нямат покритие. Преди време е бил там, още когато само запалените пещерняци аматьори са знаели за съществуването на пещерата Лост Ривър.

„Преди известно време ли?“

Джой понечи да затвори очи, но си наложи да ги остави отворени. Нямаше къде да се скрие. Нямаше как да се измъкне. Беше сама и миналото настъпваше, за да се сгромоляса върху нея, за да я нарани, да я смачка и обезобрази.

„О, да, разбира се. Гейб беше тук. Преди шест години, единайсет месеца и двацет и девет дни, плюс-минус някой и друг час. Само че кой ти брой такива дребни работи?“

Горчивите думи останаха неизказани в ума на Джой. Бе прекалено изненадана и развълнувана, а също и прекалено предпазлива, за да е напълно сигурна, че е осигурила и своето спокойствие, и спокойствието на дъщеря си, затова не посмя дори да спомене, че отлично знае в кой ден и час Гейб си е заминал от това място.

Трудно бе да забрави. Кейти се роди девет месеца след като Гейб се качи на колата си и отпътува през едноцветната жарка пустиня на Ню Мексико, за да се отправи към сенчестите зелени тайнства на река Ориноко. По онова време Джой обичаше Гейб и му завиждаше заради свободата, заради това, че светът го очакваше.

Когато си замина, тя го намрази. И намрази до болка любимата му свобода. При тази мисъл Джой хлопна вратата към миналото. Колкото и трудности да бе преживяла, докато Гейб откриваше света, както и на нея винаги ѝ се бе искало, тя не би разменила Кейти за всичката свобода на този свят. Нито тогава, нито сега.

Да съжеляваш за неща, които не могат да бъдат променени, бе просто игра за глезени деца. Тя вече не бе нито глезена, нито дете. Една майка не можеше да си позволи подобен лукс. Особено самотна майка.

— Казах на издателя на Гейб, че с най-голямо удоволствие ще му окажем съдействие — продължи Хари, без дори да забележи, че далечната му аудитория се бе зареяла в своите мисли. — Това е единственият начин да се поднови финансирането за Лост Ривър.

Джой усети, че прекалено отдавна е забравила да диша, и си пое къса, плитка глътка въздух, а след това и още една.

— Не е нужно да ви казвам какво означава подновяването на финансирането — продължаваше Хари. — То осигурява и вашата работа, и работата на хората около вас. От администрацията на резервата бяха изключително доволни от подробното ви проучване и научно издържаните доклади за пещерата Лост Ривър. Също и университетът. Прочухме се и натрупахме точки в наша полза. — Той замълча в очакване на отговора ѝ.

Мълчание.

— Доктор Андерсън?

Джой с огромно усилие успя да събере разпокъсаните си мисли. Някъде подсъзнателно бе успяла да улови част от думите на Хари.

Ще му оказжем съдействие с най-голямо удоволствие.

Потръпна, щом усети приливната сила на чувствата, убедена, че са останали погребани толкова отдавна, че нямаше да се наложи да се изправи отново срещу тях. Или пък да се сблъска сама със себе си... с детето, което някога представляваше по времето, когато все още бе убедена, че единственото ѝ задължение е да си пожелае нещо, да повярва, да обича и тогава всичко, което искаше, щеше да се появи в прекрасна опаковка с огромна лъскава панделка.

Беше направила грешка.

Когато осъзна сериозността ѝ, ѝ се прииска да погребне непоправимата си глупост в миналото заедно с Гейб, да я зарови толкова дълбоко, че никога повече да не ѝ даде възможност да се появи. Само че всичко се връщаше отново и ѝ се стори, че я пронизват нажежени от гняв ками.

„Единственото, което искам от великия Гейбриъл Венчър, е нито да го виждам, нито да чувам за него. Никога повече. Не, това би бил прекалено голям късмет, предпочитам да го пусна в най-дълбоката, най-черната дупка на пещерата Лост Ривър и да запокитя след него и въжето.“

Собственото ѝ ожесточение я стресна много повече, отколкото моментът, в който чу отново името на Гейб. Допреди малко бе вярвала, че е забравила — може би дори простила — сладката усмивка на Гейб, изкусителното му докосване и непоносимата горчивина на предателството.

„Предателство ли? Не. Веднага спри. Това е гласецът на разглезеното хлапе, което мрънка, че животът не е честен. Същото това хлапе вече порасна. Наложило ѝ се бе да порасне.“

Джой несъзнателно изпъна рамене.

„Зрялата жена знае, че Гейб не ме е предал. Никога нищо не ми е обещавал. Той просто взе това, което му предлагаш, благодари ми любезно и ме остави да си нося багажа. Буквално. Само че в този багаж се оказа Кейти. Омразата към баща ѝ няма да ми донесе нищо добро, нито на мен, нито на Кейти, а и това не е нещо, което би трогнало Гейб. Тази омраза за малко не ме съсипа някога. Няма да ѝ

позволя повече да се докосне до мен. Няма да му позволя и на него да ме докосне.“

Джой безмилостно запокити чувствата си в тъмната бездна, наречена минало. След като Гейб я бе напуснал, тя бе обладана от гняв към него и ридаше от самота в прегръдките на родителите си, докато я заболеше гърлото, а сетне продължаваше да се терзае, заслепена от същия този гняв, докато се почувстваше напълно изтощена.

И тогава родителите ѝ се качиха на онзи неизправен хеликоптер и загинаха в катастрофа, след която не бе останало дори какво да погребее, освен детството си. На двайсет години тя остана съвсем сама.

Няколко седмици по-късно разбра, че е бременна.

Тогава бе толкова лесно да мрази Гейб. Беше наистина лесно да го обвинява. Омразата ѝ носеше разрушително чувство на задоволство, което едва не я унищожи.

— Доктор Андерсън?

Гласът на Хари сякаш извираше от дълбока пещера и ѝ се стори далечен и отекващ. Това звучене нямаше нищо общо с качества на приемника, дължеше се единствено на мъчителните мисли на Джой.

— Мисля — каза тя с изтънял глас.

Хари се разсмя и продължи, за да я успокои:

— Не бива да се притеснявате за абсолютно нищо. Знаем колко сте заета с проучванията, наясно сме, че искате да приключите колкото е възможно повече, преди да изтече финансирането за Лост Ривър. Издателят на списанието, който уреди всичко, ме увери, че господин Венчър е много опитен и е експерт по скално катерене, тоест няма да ви се пречка или да ви бъде в тежест, докато си вършите работата.

Този път Хари не изчака Джой да издаде обичайните любезни звуци, с които показваше, че следи мислите му. Той бързаше да каже всичко, сякаш имаше задължения за два дни напред, а трябваше да приключи с тях през идващия един час, което бе доста точно описание на работата му да открива източници на финансиране, субсидии и стипендии за университета.

— Изпратил съм ви всичката необходима информация за разчета на времето на господин Венчър. Ще я получите в пощенската станция на Карлсбад с пакет, в който сложих последните му статии и списък на нещата, които ще са му необходими по време на престоя му в Котънуд Уелс с екипа ви.

Замаяна, неспособна да раздвижи обикновено пъргавите си мисли, Джой позволи на думите на Хари да се излеят върху нея като водопад. Обикновено ентусиазмът му бе заразен. При други обстоятелства щеше наистина да бъде. Хари се бе проявявал като неин ангел неведнъж. Без него никога нямаше да успее да си осигури първата държавна стипендия, благодарение на която започнаха изследването на пещерата Лост Ривър. Сега той говореше за популярност, която би им донесла средства за по-нататъшни проучвания.

А ето че тя успяваше единствено да гледа втрещено през прозореца към обляната в ослепителна светлина пустиня и трепкация от жегата въздух в далечината.

Не че в този момент имаше някакво значение, какво се мержелее пред погледа ѝ. Не че съзнаваше какво точно вижда, не че бе успяла да осмисли всичко, което ѝ бе казал Хари, с изключение на един-единствен, но особено съществен факт.

„Гейб — тук, с мен, в пещерата Лост Ривър. *Отново.*“

При тази мисъл ѝ се стори, че спасителното въже, което стиска, се изплъзва от ръцете ѝ и прогаря кожата ѝ до кръв.

Хари прочисти гърлото си и я повика отново по име, този път малко нетърпеливо:

— Доктор Андерсън, да не би при вас нещо да не е наред с връзката?

— Няма нищо. — Гласът ѝ бе едва доловим шепот. Със същата смелост и решителност, които ѝ помогнаха да преживее първата година, след като Гейб я напусна, Джой си наложи да мисли трезво. — Ако ви звучи малко като зашеметена, то е заради тежката работа. Всички сме включили на бързи обороти и се опитваме да вместим колкото се може повече неща, без да пропуснем каквото и да е.

Казваше самата истина. Тъкмо днес бяха взели последните проби пещерна вода от различни нива. Щяха да изпратят водата на екипа химици, които си тръгнаха преди месец, веднага щом парите им свършиха.

Една блестяща мисъл хрумна на Джой. Тя веднага се хвана за нея, сякаш бе животоспасяваща корда.

— В момента имам толкова много работа. Може някой друг да разведе Гейб... господин Венчър. Джим Фишър е идеалният избор.

Той е най-добрият аматьор пещерняк на запад от Мисисипи. От години работи с нас на хонорар и...

— Никакъв Фишър — прекъсна я Хари със спокоен, но категоричен глас. — Този въпрос бе отнесен чак до президента и борда на университета. На докладната бе написано твоето име.

Преглътна, щом усети как гърлото ѝ се стяга.

— Защо аз?

Хари се разсмя и продължи сухо:

— Прекалено дълго стоите в сянка, доктор Андерсън. Я се погледнете в огледалото.

Джой се намръщи. Нямаше нужда от огледало, за да види, че е дребна, фина и привлекателна, стига човек да харесва миньончета. С бледорусата си коса и светлосини очи, тя изглеждаше изключително на снимки, както Хари неведнъж бе подчертавал в миналото. Като се прибавеше към този факт и младостта ѝ, както и опитът в един сравнително необичаен клон от науката, тя се превръщаше в мечтата на всеки журналист.

Освен това бе и отговорът на една молитва за продължаване на изтичащото финансиране.

— Дватама с президента сме единомдушни, че вие сте най-добрата ни надежда да опазим проекта Лост Ривър — каза Хари.

— Статията няма нито да е готова, нито публикувана навреме, за да ни помогне по някакъв начин.

— Може би няма да стане тази година, дори догодина, но пещерата си я има. И все ще си бъде там. Рано или късно, отново ще ни отпуснат пари. Бас държа, че ще ги имаме само месец след като статията на Венчър излезе.

Джой не отговори. Вече бе изпратила комплекти с документите си до всевъзможни нови работодатели, които имаха нужда от човек, който отлично знае как различният химически състав на водата оформя пещерите, специалист, който умее да изследва дори най-опасните подземни проходи, докато търси нови знания. За нещастие, хидропалеолози не се търсеха много. Като се прибавеше и фактът, че кандидатът за работното място е жена, отговорът бе повече от ясен.

Не.

Бяха ѝ предлагали най-различна работа, но възможността да преподава геология или хидрология на отегчени и незаинтересовани

първокурсници в чистички подредени учебни зали никак не ѝ беше по вкуса. Би го направила единствено, за да издържа Кейти, но преди това щеше да прецени всяка друга възможност.

Ако нямаше да може да работи сред кадифения мрак и неземната красота на пещерата Лост Ривър, то поне се надяваше да има възможност да започне на някое далечно и необичайно място. По земята имаше толкова невероятни кътчета, а до по-голямата част от тайните на планетата така и никой не бе успял да се докосне, да не говорим, че не бяха изследвани. Искаше ѝ се нещо повече от зала за преподаване, нещо повече от сигурност и ограничените хоризонти на преподавателската работа.

Щом начинът да се измъкне от учебните зали, за да се върне да разгадава тайните на пещерата Лост Ривър или на някое друго също толкова неповторимо място, бе да се занимава с онази кошмарна личност, наречена Гейбриъл Венчър, то тогава тя щеше да се представи като най-любезния водач пещерняк.

— Прав сте. — Гласът на Джой отново прозвуча съвсем нормално, рязък, без да допуска каквито и да е глезотии. Очите ѝ се спряха на жарката шир на Ню Мексико в самото подножие на планинската верига Гуадалупе. — Ще направя всичко, което ми е по силите, за да помогна изследванията на пещерата Лост Ривър да станат известни и да получат финансова подкрепа.

— Отлично. Разчитаме на вас, доктор Андерсън. Господин Венчър ще бъде в Ел Пасо след шест дни, а седмица по-късно — в Карлсбад. Той сам ще се обади и ще ви каже къде да го чакате. На всяка цена да ми съобщите, ако господинът има нужда от нещо за статията си.

Гласът на Хари заглъхна. Очевидно бе покрил слушалката с ръка и говореше с друг.

— Моля ви да ме извините, трябва да тръгвам — прозвуча отново ясно. — На трета линия ме чака един богат наследник. До два дни ще ви изпратя всичко за Венчър. Най-много три.

Бързо изречените думи пресекнаха и тя долови глухите шумове по линията.

Джой бавно спусна слушалката от радиотелефона на мястото ѝ и погледна над черния уред за къси вълни към палещия следобед в пустинята. След дълги минути се изправи с грацията на танцьорка, или

по-точно на спортна състезателка, дори още по-точно, на пещернячка, на човек, свикнал редовно да подлага на изпитание физическите граници на тялото си.

С късата си коса, небрежно облекло, висока едва един и петдесет и шест, тя приличаше по-скоро на студентка, отколкото на доктор на науките. Това впечатление отлиташе, когато се доближеше и хората успяваха да надникнат в очите ѝ. В погледа на младата жена се четеше зрялост, с която човек можеше да се сдобие само след преживени трудности.

Докато наблюдаваше вихрените прашни облаци, Джой трескаво мислеше. От Котънуд Уелс до най-близката пощенска станция пътят бе дълъг и много прашен. Най-близкият град бе Карлсбад. Гейб най-вероятно щеше да лети до там, освен ако не кацнеше в Ел Пасо и не наемеше кола. Това щеше да се окаже едно наистина прекрасно разрешение на въпроса. Нека великият пътешественик да си наеме джип и сам да се оправи до пещерата Лост Ривър.

В мига, в който тази мисъл ѝ хрумна, Джой си каза, че няма да остави нещата така. Издълбаният прашен коловоз, който водеше до изследователската база, не бе обозначен никъде, както и пътеката до заключения вход на пещерата. На никого не му бяха притрябвали тълпи надути посетители, които настояваха да ги разведат наоколо, нито пък пещерняци аматьори, твърдо решени да оставят инициалите си в непокътнатата пещера.

Джой идваше в пещерата Лост Ривър, откакто бе на седемнайсет. Дори и сега, вече на двайсет и седем, понякога ѝ се струваше трудно да открие пътя към дома, след като сезонните гръмотевични бури отмиваха браздите, оставени от колелата на автомобилите.

Все пак някой трябваше да посрещне великия пътешественик и да го доведе за ръка в Котънуд Уелс.

За момент Джой се изкуши да накара Дейви Греъм да посрещне посетителя. Младежът подготвяше доктората си, бе фотогеничен, интелигентен и сигурно щеше да изпита благоговение пред известния изследовател, обиколил целия свят. Ако възложеше на Дейви задачата да се прави на такси, младежът щеше да ѝ спести неловкото задаване на любезни въпроси по пътя от Карлсбад.

Изкушаваше се много, но все пак отхвърли идеята. Никой на този свят нямаше представа, че се е влюбила в Гейб, когато е била на

двайсет, че е родила дъщеря му на дваайсет и една и не се бе доверила на никой друг мъж, откакто Гейб я изостави обляна в сълзи. Единствено Рибата знаеше, че преди години двамата с Гейб са работили в непроницаемия мрак на пещерата Лост Ривър.

Нямаше как да скрие отдавнашните им професионални отношения, затова пък личният им живот си бе само нейна работа. Може би някой ден щеше да разкрие истината и на Кейти. Що се отнася до Гейб, той дори не й бе писал, за да попита дали бебето се е родило.

Това бе друга мисъл, която трябваше да удави в дълбокия кладенец на миналото, да я остави назад в онова време, когато самата тя бе почти дете. Точно сега единствено настоящето имаше значение, защото то бе важно за двете им с Кейти.

Така че решението се оказа лесно. Ако се надяваше да запази някогашната си връзка с Гейб в тайна — а се налагаше да го направи, — значи трябваше да отиде и да го посрещне. Лошото бе, че само при мисълта да се срещнат отново, я обземаше заслепяваща ярост, която я тласкаше към ръба. Беше важно да овладее чувствата си и да ги задържи под строг контрол.

Известният Гейбриъл Венчър не можеше да я засегне, освен ако тя сама не му позволеше.

През изминалите седем години бе имала възможност да забрави много неща, както и да научи други. Не се притесняваше, че отново ще бъде привлечена от него. Сега вече знаеше това, което на дваайсет й бе непознато: Гейбриъл Венчър бе мъж, който поставяше кариерата на първо място, а любовта на второ. Навремето му бе отдала и любовта си, и физическата си невинност. Той я дари с физическа наслада и дете, което сам не искаше.

„Не се притеснявам, че отново ще обикна Гейб. Притеснявам се само да не разбере колко много го мразя.“

Джой се стресна от обзелата я горчивина. След това започна да се терзае. Години наред бе пропъждавала всички мисли за бащата на Кейти, отблъскваше ги, отхвърляше ги, отказваше да признае, че те се роят в главата й. Не искаше да изпитва никакви чувства към Гейб, нито любов, нито омраза. Това, което този мъж бе означавал за нея, си оставаше в миналото и нямаше да се промени, също както нямаше да

се променят стените на пещерата Лост Ривър, където водата вече не извайваше причудливи форми в камъка. Мъртви.

Трябваше да бъде така. Друг избор нямаше. Не можеше да позволи на чувствата да я терзаят и измъчват, докато не ѝ се прииска да изпищи от болка. Дължеше на Кейти много повече от това. И на себе си дължеше много повече.

Не се бе сещала за омразата си към Гейб от години. И сега нямаше да даде воля на избликналата жлъч. Не можеше да го направи. Той не означаваше нищо за нея. Вече не притежаваше властта да накара нито любовта, нито горчивината да я обхванат.

Чувствата ѝ бяха овладени и щяха да останат така.

Джой дълго бе сдържала дъха си и сега го изпусна с дълбока въздишка. Толкова много неща я очакваха в настоящето. Бе пропиляла прекалено много време в проучване на опасните мъчителни моменти от миналото. Някогашните чувства към Гейб бяха погребани и скрити, също както Лост Ривър бе погълната в тъма.

Трябваше да си останат така.

ГЛАВА 2

Гейб се размърда под тежестта на ръчния багаж. При всяко движение мускулите на левия му крак и бедрото се обтягаха болезнено, за да напомнят обидено за старата рана и непривичното неудобство по седалките на самолетите, предвидени за сравнително дребни кльоцави тийнейджъри. Добре че не оставаше много, преди да слезе от раздрънкания самолет. Тъй като тази линия се използваше само за предварително заявени полети между малки градове, пътниците бяха едва седем. Шестима се оказаха германски туристи, които през целия полет бръщолеха на родния си език.

Младата стюардеса и Гейб бяха единствените на борда, които говореха английски. Жената остана очарована от него. Той се бе надявал да подремне по време на полета от Ел Пасо, но така и не успя да отклони приятелското ѝ внимание, освен ако не рискуваше да се прояви като грубиян.

Упъти се малко сковано по тясната пътека към изхода. Въпреки че в Котънуд Уелс го очакваха чак след седмица, той вложи извънредни часове труд, за да приключи с материала за Азия. После спечели още един ден, като смени билета за първа класа, който му бяха изпратили. Въпреки че се очертаваше дълъг, неудобен полет, той взе билета с настървение, което му се стори необяснимо.

Или поне не му се искаше да се замисля.

След полета от Филипините до Лос Анджелис му остана време, колкото да мине през митницата и да се качи на самолета за Ел Пасо. Щом се озова в Тексас, вместо като разумен човек да се настани в някой мотел и да се наспи, Гейб се качи на малката машина до Карлсбад, Ню Мексико. Самолетът бе още по-неудобен от презокеанския, но добре че поне не го очакваше дълго пътуване.

Докато изчакваше да приключат всички задължителни процедури по приземяването, за да отворят най-сетне вратата, му се прииска поне едната му ръка да е свободна, за да си разтрие лицето. Беше набола тридневна брада — дали пък дните не бяха четири? — и

го сърбеше. Потри брадичка в рамото и се зачуди има ли някъде в багажа самобръсначка. Този път пътуването му бе толкова дълго, че дребните неща му се губеха. Всичко през изминалите седем години се сливаше в мислите му.

Всичко, освен пещерата Лост Ривър.

Джой бе невинно момиче на двайсет в сравнение с неговите двайсет и три и понатрупан житейски опит. Поне си мислеше, че е опитен. След това тя го научи колко малко е знаел за страстта. Само че тогава Гейб бе прекалено млад, за да си даде сметка какво невероятно създание бе тя. А пък бе толкова млада. Точка по въпроса.

Въпреки че бе направил всичко по силите си за нея, освен да отложи договора за Ориноко, тя така и не пожела да го изчака няколко месеца и да му даде шанс да се върне.

И въпреки това момичето не му излизаше от мислите.

Докато висеше с главата надолу над една бездна и гледаше право към гроба си шестстотин метра по-надолу, пред очите му се появи образът на Джой, чу гласа ѝ. Дори пред себе си не желаше да признае колко много съжالياва, че я е загубил, а сега вече бе прекалено късно.

В края на краищата въжето се бе оказало здраво и издържа.

Съжаленията и угризенията също отказаха да го напуснат.

„Какво те прихваща, глупако, каза си грубо той. Нещата не са толкова хубави, колкото ти се струват от разстояние, след като е минало толкова много време. Особено пък, когато става дума за жена.“

Потискащите думи проехтяха в главата му и той нямаше с какво да ги опровергае. Бе прекалено изморен, за да води спор със себе си, който така или иначе нямаше да го доведе доникъде.

Освен това тя отдавна си е заминала от Ню Мексико и от пещерата Лост Ривър. Беше толкова умна и хубава, че сигурно се е омъжила за гръцки корабен магнат или поне за някой милионер от Майкрософт. Едва ли ще се задържи в невзрачно градче като Уайт Сити, за да чака първата ѝ голяма любов да се върне.

Гейб бе сигурен поне в това. В указателите на Карлсбад и Уайт Сити не откри нито господин, нито госпожа, нито дори госпожица Смит-Андерсън. Значи не живееха там поне от шест години.

„Какво тогава търся аз тук? Защо ми трябваше да си нахлузвам въжето на шията със задача за място, на което вече съм бил? Никога преди не съм правил подобно нещо.“

— Приятно пътуване, Гейб — каза стюардесата. Усмихна се необичайно топло, докато погледът ѝ обхождаше пригладената с пръсти тъмна коса и широките рамене на мъжа. — Ако се окажеш в Далас, нали няма да забравиш да ми звъннеш?

По устните му автоматично се разля любезна усмивка.

— Благодаря ти... — Какво ѝ беше името, по дяволите? Синди? Санди? Манди? Минди? Имената се сляха, срещани по различно време, на различни места и при различни обстоятелства. С изключение на едно. То се бе споило с кръвта му. Погледна към значката с името на момичето. — Синди — довърши той. — Ти си на първо място в списъка ми за Далас.

Едва изрекъл думите си, Гейб осъзна какво е казал, и се смути.

Стюардесата обаче никак не се притесни, че е включена в нечий списък. Усмихна му се още по-топло и докосна ръката му с върховете на пръстите си, за да проследи изкусително ясно очертания мускул.

Гейб едва се сдържа да не се отдръпне. Наложил си да се усмихне и се зачуди дали не полудява. Жената бе красива, умна, опитна и по всичко личеше, че е и образована. Нямаше нужда да се дърпа като невръстно хлапе, получило първото си предложение за нещо „по-така“ в някоя тъмна уличка.

— Извинявай. Направо съм съсипан от всички тези пътувания — каза той, докато излизаше от самолета под жаркото безжалостно слънце в Карлсбад. — Утре ще ми бъде по-добър ден.

— И къде ще бъдеш тогава? — попита тя, докато се опитваше да го задържи и с думи, и с нежните си пръсти все още на ръката му.

— Не знам.

Тя се разсмя.

— А къде отиваш?

— Не помня.

— Тогава защо отиваш там?

— И това не знам.

Тя се засмя отново, но в този момент разбра, че той не се шегува. С искрено нежелание го пусна.

— Да се пазиш!

— Благодаря. И ти.

Гейб погледна стръмните метални стъпала. Въпреки че бе късно следобед, потискащата топлина се излъчваше на парливи вълни от

асфалта. Започна да се поти. През последните деветнайсет часа тялото му бе привикнало на температури поне дваисет градуса по-ниски, отколкото в Карлсбад. Сърцето му заблъска, когато го обгърна сухият горещ въздух.

Въпреки че отдаде учестения си пулс на жегата, част от ума му тихичко се изкиска. Да, наистина му бе убийствено горещо, но причината не бе слънцето. Виновни бяха спомените за онова незабравимо лято в Ню Мексико и първият неубедителен дъх на пустинята, нахлул неканен сред мириса на двигатели и летище.

Сухота.

Остър мирис на креозот.

Вкусът на Джой, докато се извива в ръцете му, а той я целува под обедното слънце...

Един от пасажерите се блъсна в Гейб. Едва сега усети, че е спрял на първото стъпало на металната стълба, отдаден на спомени, и пречи на останалите пътници да стигнат до хладната сграда на летището.

— Извинете — каза той и отстъпи настрана.

Мъжът изломоти нещо на немски и следван от петимата си приятели, се насочи към терминала. Нетърпението, изписано по лицата им, докато се взираха към великолепните планини, издигащи се над пустинята, нямаше нужда от разяснение и превод.

На Гейб му се прииска отново да усети същото това чувство, все едно че е дете, че е Коледа и го чакат нови вълшебства. И представа нямаше какво е търсил по време на обиколките си по цялата земя. Единственото сигурно бе, че все още не го е открил.

Последва групата с широки крачки, които щяха да му помогнат да раздвижи тялото си. Никой не го чакаше пред сградата. Той и не очакваше да го посрещнат, защото не събщи на пещерняците, че е тръгнал. Дори нямаше представа на кого да позвъни. Беше тръгнал от Филипините, преди пакета с информацията за пещерата Лост Ривър да пристигне и преди някой от изследователите да се е свързал с него.

Не че имаше някакво значение. Предпочиташе сам да преценява хората, за които щеше да пише, и сам да открива качествата им. Ако прочетеше всички известни данни, му се струваше, че е стигнал до самия край на задачата.

Отправи се към гишетото за коли под наем и се усмихна уморено на младата жена зад бюрото. Предложиха му единствената останала

кола. Автомобилът бил обещан на човек, който пристигал утре, но тъй като Гейб беше тук, я получи начаса, благодарение на вродения си мъжки чар, който умееше да разтопи и много по-студени създания от младата чиновничка, която даваше коли под наем. Плати допълнителната застраховка, благодари на момичето и отново излезе под палещото слънце.

Един много използван „Иксplorър“ го чакаше отвън, добре напечен на слънцето. Гейб запали, включи климатика докрай и подкара към града. Въпреки че бяха минали почти седем години, откакто си тръгна от Карлсбад, веднага успя да открие пощата.

Не че това го учуди. Спомняше си всичко за времето, прекарано в Ню Мексико, с необичайна яснота и тръпка, която едновременно го вълнуваше, вбесяваше и объркваше. Беше обиколил толкова много места. Защо ли точно това прогаряше паметта му и му пречеше да забрави? Нямаше причина. Нямаше абсолютно никаква причина.

И въпреки това не бе забравил. Представяше си всичко, все едно че се бе случило преди малко — дългия път до Карлсбад, за да вземе пощата, Джой седи притиснала се до него, и го наблюдава с ясни приканващи очи, също като пролетен ручей, избликнал напред пустинята. Джой се усмихва, Джой докосва ръката му, Джой, все Джой.

Гейб изруга тихо, откъсна се от мислите за миналото и отново се замисли за настоящето. За Карлсбад, за пощата, за нещата му, които би трябвало да го очакват тук. Поне се надяваше да са тук. Беше пътувал достатъчно и знаеше, че не може да разчита нещата, които не носи със себе си, да го очакват, когато пристигне.

Само след няколко минути разбра, че както обикновено, Дан е успял да свърши необходимото. Пощенска пратка и два огромни куфара го чакаха да ги прибере. Гейб благодари наум на големия си брат, който бе и пощенската му кутия, и бизнес мениджър, и финансов консултант. Ако Дан не му изпращаше дрехи и екипировка до различни места по света и не водеше отчет за ежедневните подробности от живота на Гейб, щеше да се окаже много по-трудно да напредва в кариерата. Благодарение на Дан, Гейб можеше да изчезне в някое забравено от бога място, а когато се прибереше, апартаментът му беше чист, сметките — платени, пощата — сортирана и запазени само най-важните писма.

Понякога Гейб си мислеше, че Дан е роден, за да организира живота на всички им. Едва на двайсет брат му бе поел финансите на семейството, след като баща им почина от инфаркт. Тогава бе открил, че милиони долари са инвестирани в няколко провалени сделки. Дан успокои майка им, а след това се зае с работата с разум и усет към парите и хората, които слисаха Гейб, въпреки че още от онзи момент започна да му се възхищава. Когато Гейб заяви, че възнамерява да прекъсне колежа и да започне работа, нито Дан, нито майка му пожелаха да чуят подобно нещо. Те настояваха да завърши образованието си.

Само че Гейб не го блазнаха обвитите в бръшлян стени на университета. Неспokoен, винаги изпълнен с неутолимо любопитство към света, той пое на път с търговския флот. След няколко години откри, че притежава дарбата да разказва на близките си у дома за живота на хората в чужбина. Това бе началото на кариерата му като журналист.

Задачата за река Ориноко бе тъкмо такава, каквато Дан я прецени — повратната точка на кариерата му. *Не можеш да я зарежеш заради една връзка! По дяволите, брат ми, ако сладурчето наистина те обича, ще те почака няколко месеца. Ако ли не... е, тогава по-добре да го знаеш.*

Дан отново се бе оказал прав. Единствените въпроси, заради които двамата братя се скараха сериозно, бе отказът на Гейб да завърши колеж, а след това желанието му да откаже поръчката за Ориноко, за да разбере дали Джой не е бременна. Дан му обеща да се заеме с проблема, както обикновено се справяше и със сметките му.

Тогава Гейб не се сдържа и избухна. *Джой не е никаква там сметка, тя е жената, която ме обича!*

Дан не прие думите му. *Нали така каза и за как му беше името на онова сладурче от Крайстчърч в Нова Зеландия. Щом разбра, че богатството на семейство Венчър е отлетяло, тя също отлетя.*

Джой е различна, бе настоял Гейб.

Веднага ще ти кажа кое е различното, брат ми. Ти разби сърцето на мама, когато заряза училището. Тя го преживя най-сетне, когато започна да си изкарва прехраната с писане на статии. Сега трябва да постигнеш нещо повече от това да си изкарваш прехраната — ако пазарът в строителството отново се срине, ти

ще трябва да я издържаш. Не си прецаквай кариерата точно когато ти се предоставя такъв шанс.

Гейб бе понечил да спори, да изтъкне, че у Дан се е натрупала горчилка, защото собствената му годеница го бе зарязала преди година, и то след като бе установила, че се жени за представител на средната класа, на когото предстои много работа и усилия, а не за богаташ, който да ѝ осигури лек, спокоен живот. Но да се набеждяват жените, че предпочитат парите пред любовта, бе безсмислено. Дан вярваше в нещата, които си бе наумил, и в душата си носеше белези, за да го докаже. Нямаше смисъл да се отварят старите рани.

Затова Гейб изпразни всички банкови сметки, с които разполагаше, и взе пари назаем, използвайки като гаранция поръчката за Ориноко. Най-сетне бе събрал 3744 долара, които остави на Дан в случай, че Джой е бременна.

Малцина извън семейството знаеха, че Гейб е изкарал всяка стотинка с много труд, а и той харчеше колкото бе възможно по-малко. И в аналитичните списания, и в клюкарските рубрики първо го наричаха *сционът на богатото семейство Венчър*, чак след това напомняха, че е журналист.

Тъкмо стремежът към лесни пари бе причината той да се окаже на два пъти съден за бащинство, преди да се появи за пръв път в Котънуд Уелс. Фактът, че дори не бе спал с една от жените, а другата нямаше никаква възможност да е забременяла от него, бе доказан след дълги процеси, превърнали се в център на вниманието на хората; всички тези клюки го научиха на много неща за журналистите от жълтата преса, за жените, които лесно се оставят в ръцете ти, и за алчността. Все неща, за които не му се искаше дори и да знае. След това бързо разбра как да разпознава жените, които търсеха нещо повече от приятно прекарване на времето.

Джой бе различна. Бе сигурен, че не се домогва до предполагаемото му богатство. Беше сбъркал.

Когато Дан ѝ бе казал, че всичките пари на Гейб са някакви си 3744 долара, тя ги бе приела и бе направила аборт. Дотук с гръмките думи за любов.

„Защо тогава спомените за Джой не ме оставят на мира? — питаше се Гейб поне за стотен път. — Защо не мога да се откъсна от тях също като лешояд, забелязал нечий труп?“

— Господин Венчър? — Чиновничката зад гишето в пощата имаше нежен глас и търпеливо наблюдаваше мъжа пред себе си. Той бе забол поглед в краката си, пребледнял под тена, зелените му очи бяха единственото нещо на лицето, по което личеше отпечатъкът на нещо значително по-болезнено от физическо изтощение. — Ще имате ли възможност да вземете и останалата поща?

Гейб се отърси от въпросите, които така и не го оставяха на мира след злополуката в Андите. Беше се върнал в Ню Мексико, за да намери отговори, не за да преповтаря същите въпроси, които го държаха буден посред нощ, докато не му се приискаше да изкрещи или да изпсува, дори да заплаче като дете.

— Моля? — попита Гейб с пресипнал глас.

Тя се усмихна мило.

— Забелязах, че е трябвало да изпратим пакетите и куфарите в Котънуд Уелс, ако вие сам не ги потърсите до десет дни. Веднага ли ще заминете за там?

Той кимна и взе пакета. Беше прекалено уморен, за да води небрежен разговор с непознати.

— Има и друга поща за Уелс — добави бързо жената. — Рибата е в пещерата вече от три дни, затова никой не я е прибирал, а и той няма да се върне в идните три дни. Имате ли нещо против да я вземете със себе си? Един от пакетите е препоръчан. Сигурно е нещо важно.

— Разбира се. — Гейб се усмихна и поклати засрамен глава. — Трябваше и сам да се сетя. Мястото е доста отдалечено.

Освен ако Котънуд Уелс не се бе променил, то мястото си оставаше едно от най-изолираните, които бе посещавал. Електричество нямаше, освен портативен генератор, който рядко работеше, водата се изпомпваше от вятърната мелница и пълнеше огромен резервоар, който захранваше околните бунгала, съобщенията пристигаха по пощата, посетители рядко се мяркаха, а пък късовълновото радио си имаше доста особен характер. Що се отнася до самата пещера Лост Ривър, тя бе съвършено различна вселена. През годините, когато Гейб обикаляше света, така и не видя нещо подобно.

Или просто нямаше кой да заличи Джой от спомените му.

— Благодаря ви — каза чиновничката, усмихна се и подаде на Гейб купчина писма за Котънуд Уелс.

— Пак заповядайте. — „Благодаря ви, че ме изтръгнахте от стария кошмар“, добави безмълвно той.

Отнесе двата куфара до колата един по един. Тротоарът излъчваше прозрачни трепкащи вълни жегга към него. Направо не бе за вярване, че само след няколко часа въздухът щеше да изстине, а горещата прегръдка на слънцето ще се превърне в блед спомен. Огромните температурни аномалии бяха сред най-ярките контрасти на пустинята, които винаги учудваха и очароваха Гейб. Австралийската Аутбек, африканската Сахара, чилийската Атакама, голямата пустиня Соноран в Америка, пустинята Чихуахуа в Мексико — мястото наистина беше без значение. Истината бе, че пустинята си е същата навсякъде по света. Суша. Жегга. Палещо слънце. Яснота по отношение на живота и смъртта, които нямат равни на себе си никъде другаде по света.

Освен на едно място — в непрогледния мрак сред удивителната красота на една пещера, издълбана от водата дълбоко в недрата на пустинята. Капките там блестяха по причудливи каменни скулптури, въздухът бе наситен с влага, хладината се променяше само с няколко градуса през различните сезони. Пещерите в планините Гуаделупе бяха точно обратното на жарката, изпепелена от слънцето, земя над тях.

Както и в пустинята, животът и смъртта бяха намерили своето убежище в пещерите. Границата бе едва доловима. Едно проядено въже, нечие тяло, прекалено изтощено и измръзнало, за да се съживи; откъртваха се скали, готови да поразят пещерняка, застанал някъде ниско под тях. Отплатата също бе незначителна. Непокътнати пейзажи с неземна красота, сякаш появили се насън. Усещането, че си в присъствието на нещо много по-велико, нещо непреходно в сравнение с онзи миг, който представляваше човешкият живот. Убеждението, че си се докоснал до вечността.

„Ето затова се върнах, опита се да си вдъхне увереност Гейб. Това ще се запази тук много след като онази жена и лъжливите ѝ признания в любов вече няма да ги има. Чудните камъни, тишината и тъмната, пронизвана от някой промъкнал се лъч светлина. Всичко това и сега си е там и ме очаква. Там ще намеря отговорите на някои въпроси и ще успея да забравя всичко останало. Там ще намеря спокойствие. А това е напълно достатъчно. Една друга част от мозъка му хладно

изтъкна: Дано да е така. Там ще те чака единствено пещерата. Джой я няма, както го няма и бебето, от което тя е побързала да се отърве.“

Нямаше какво да отговори на яростния глас. Когато си тръгна от Котънуд Уелс и остави Джой, имаше намерение да прекара в Южна Америка само няколко месеца, най-много четири или пет. Тропическата треска, местната политика и ужасният климат обаче продължиха работата му и тя се проточи цяла една година. Готовите статии бяха събрани в книга, която го изстреля към върховете на кариерата. За пръв път след смъртта на баща си Гейб имаше възможност да помогне на семейството си с пари.

Преди шест години си бе тръгнал от района на река Ориноко зачервен от треска и толкова уморен, че едва се държеше на краката си... но намери сили да прочете отдавна изпратената кратка бележка на Дан.

„Сладурчето от Ню Мексико прие 3744 долара и се съгласи да направи аборт.“

Когато прочете думите на брат си, Гейб бе изпълнен с ярост, която все още бушуваше в гърдите му. Аналитичният му ум казваше, че е напълно естествено едно двайсетгодишно момиче да не иска да се обвързва с дете и съпруг, който няма достатъчно пари, за да я издържа. Останалата част от ума му обаче непрекъснато изтъкваше, че много по-млади жени са забременявали, задържали децата си и са се скъсвали от работа, особено тези, които истински са обичали бащите на бебетата.

А и Джой не беше сама на този свят. Между нея и родителите ѝ съществуваше изключителна близост. Те съвсем не бяха богати, но щяха да помогнат на дъщеря си, докато Гейб се върнеше сред цивилизацията, за да ѝ помогне сам.

Джой не бе благоволила да почака.

Едно време на Гейб му се искаше да я открие, за да ѝ каже какво точно мисли за нея. Вместо това се отдаде на обзелата го ярост и пое поръчка за дълъг престой в Индийския океан. И отново поредицата статии бяха събрани в книга, която бързо се превърна в бестселър. Толкова му бе приятно, че не се налага да се тормози за всеки похарчен

долар. След това пое нова поръчка за Сахал. А след това още една за Тиера дел Фуего, а после още една и още една, и още една. Светът просто нямаше край.

Но въпреки това нещо липсваше.

Въпреки че специалистите му помогнаха да преодолее болката от лъжата, той така и не успя да преодолее гнева, че е бил подведен от нейната невинност.

ГЛАВА 3

Слънчевата светлина нахлуваше в преустроеното бунгало, част от някогашно курортно селище, където Джой сега живееше. Курортът бе фалирал преди години и от него бяха останали десет неподдържани, засипани с пясък, бунгала и една *хижа*, изгоряла още преди Джой да се роди. Старата ферма също бе полуразрушена. В пустинята човек не можеше да натрупа богатство, защото тя отдаваше малкото си благини без всякакво желание.

Дори и земята да не бе златна мина и да вещаеше бедност, за Джой тя си оставаше красива. Тополите бяха разперили клони, хвърляха животворна сянка над бунгалата и задържаха влагата, която отделяше живота от смъртта в пустинята. Водата бе скрита току под сухата повърхност. Нямахме обаче достатъчно, за да може да процъфти една ферма, още по-малко, за да се напояват поля и насаждения. Не бе имало достатъчно и за един приличен курорт. Последният собственик на Котънуд Уелс бе фалирал. Когато почина, той завеща жалките останки от мечтата си на университета. Тогава родителите на Джой откриха нов проход под пещера, известна като отдавна затворена мина за гуано, а от университета им позволиха да я проучат. Тогава Джой бе на тринайсет.

Преди година, може би само допреди няколко месеца, всички бунгала кипяха от оживление, докато пещерняци и учени изследваха пещерата Лост Ривър. Сега вече наоколо цареше спокойствие. Просто нямаше достатъчно пари, за да се продължи подобно мащабно проучване. Целият ѝ екип се свеждаше до четирима студенти, на които предстоеше дипломиране, поради което двама се канеха да си тръгнат съвсем скоро, и аматьор пещерняк, наречен Рибата.

Джой се намръщи и вдигна поглед от компютъра, където внимателно следеше финансовото състояние на проекта за пещерата Лост Ривър. Погледна бегло часовника и видя, че ѝ остава доста време, преди да прибере Кейти от фермата на семейство Чилдър, където

спираше училищният рейс. След това се сети, че Кейти ще прекара седмицата с най-добрата си приятелка, Лора Чилдър.

Някаква празнота обзе Джой. Кейти я нямаше, затова не бе нужно да се прибира навреме в бунгалото довечера. Прииска ѝ се да не бе разрешавала на детето да прекара цяла седмица във фермата на приятелското семейство.

Веднага се упрекна, че се държи като егоистка. Щеше да е прекалено жестоко да я лиши от топлотата на едно голямо сплотено семейство единствено защото на Джой ѝ липсваше звънкият смях на детето. Сюзън Чилдър беше умна, усмихната жена на фермер с осем деца, но любовта в сърцето ѝ би стигнала за още осем.

Човек оставаше с чувството, че покрай техните деца и приятелите им, половината дечурлига по южната границата на Ню Мексико живеят в „Рокинг Бар Ди“. Дори и Джой бе живяла там, като работеше, за да си плати за стаята, храната и да ѝ останат някакви джобни, докато завърши университета благодарение на щедрата стипендия. Когато защити бакалавърската си степен, ѝ предложиха докторат с възможност да живее в Котънуд Уелс и да проучва пещерата Лост Ривър.

Възможността бе прекрасна, но тя не можеше да откъсне Кейти от семейство Чилдър. Дори и сега прекарваше еднакво време и във фермата, и в бунгалото в Котънуд Уелс. На Джой сърце не ѝ даваше да я отдели от хаоса и изпълненото с искрена обич отношение на голямото, приятелски настроено, семейство.

Без дори да съзнава, Джой въздъхна, спомнила си своите детски мечти. Бе единствено дете, сама, но глезена и много обичана, както сама казваше. Беше си обещала, че нейното дете няма да остане само. Щеше да има къща, пълна с деца, които да растат сред смях, боричкане, опознаване и проучване на пещерите и всичко друго, което светът можеше да им предложи.

Само че не се получи така.

Колкото повече Джой растеше, с толкова по-голяма яснота разбираше, че животът предлага много, а не обещава нищо.

Насили се да обърне мислите си в друга посока. Мъката по миналото едва ли щеше да донесе нещо добро в бъдещето, напротив, само можеше да създаде проблеми. Истината бе, че Кейти нямаше да има нито братя, нито сестри. След предателството на Гейб и

неочакваната смърт на родителите ѝ, Джой просто не се доверяваше достатъчно на живота, за да обикне друг човек.

Преди няколко години започна да ходи на срещи. Нищо не излезе. След като този, когото бе обичала, я изостави, страстта, на която една жена бе способна в прегръдките на мъж, се бе стопила. Не че Джой не копнееше за чувствени удоволствия. Напротив. Беше се научила, че това съществува единствено в мечтите и сънищата. Заминаването на Гейб я бе съсипало напълно, затова не желаше отново да рискува, като отдаде чувствата си. Всяко докосване на друг мъж я притесняваше... а в същото време копнееше за Гейб толкова силно, че се ужасяваше от себе си.

Престана да ходи на срещи и проучи как стои въпросът с донорите на сперма. Накрая прецени, че не може да направи подобно нещо. Искаше да знае как изглежда бащата на детето ѝ, да чува смеха му, да вижда как очите му потъмняват от страст, докато...

— Доктор Андерсън?

От верандата на бунгалото се разнесе дълбок глас. Джой си пое дълбоко дъх и откъсна мисли от миналото.

— Влизай, Дейви.

Миг по-късно мрежата против комари се затвори след Дейви Греъм. Дипломантът бе изпълнил рамката на вратата, преливащ от готовност за работа. И силата, и ентузиазмът му помагаша много на Джой в работата ѝ на водач на експедициите в пещерата Лост Ривър. От друга страна, телосложението му бе проблем. Всички се смееха на широките му рамене, защото някои от проходите се оказваха прекалено тесни за него. За да може да мине през различните варовикови теснини, на Дейв му се налагаше да се съблича чак до бельото, да протяга едната си ръка над главата, а другата да притиска към себе си, за да успее да се промъкне по корем през някоя пролука, която пещерняците наричаха плитчина.

Теснината „Пипнах те“, една от основните трудности по пътя към долните нива на пещерата, бе ежедневно предизвикателство за Дейви. Често се обсъждаше как да преименуват „Пипнах те“, и предложенията бяха или „Разкъравени рамене“, или „Голата теснина“, все в негова чест, но Джой остана категорично против. „Пипнах те“ щеше да си остане „Пипнах те“.

— Получи ли съобщението да звънеш на Хари? — попита Дейви, а сините му очи бяха озарени от любопитство.

— Да. — Тя много добре знаеше какво иска да я попита той, затова бързо добави: — Присъдата ни е произнесена. Стипендията изтича след шест седмици.

Дейв отвърна поглед за момент. На двайсет и три все още не се бе сблъсквал с достатъчно неприятности в живота и не умееше да прикрива чувствата си.

Разочарованието му бе толкова явно, колкото и надеждата преди малко.

— Съжалявам — каза Джой. — Знам колко много ти се искаше да приключиш картографирането на всичко открито досега. И на мен много ми се искаше. Картите ти са невероятни. Някой ден ще спестяват на пещерняците месеци, а и техниките, които прехвърли на компютърни програми, са истинска революция в пещерното картографиране. Каквото и да се случи, трябва да се гордееш с постиженията си.

Тя не каза всичко това само за да го успокои, бе самата истина. Въпреки че бе едър и висок, Дейви се оказа един от най-добрите пещерни картографи, които някога бе срещала. Едрите му непохватни ръце творяха истински чудеса с калните клинометри и компасите на Брънтън, както и със значително по-сложната екипировка. Лазери, сонари, всичко, което успееха да изпросят или да измъкнат с увещания от военните складове, стига да бе електронен уред и да бе подходящ за изследвания на пещери, започваше да работи в ръцете на Дейви.

— А пък триизмерният ти модел на компютър — добави тя и го погали по ръката, — той наистина е най-добрият, който някога съм виждала. Нямам представа как, но ще намеря начин да завършиш работата и да защитиш доктората си.

Кривата усмивка на Дейви се мярна за кратко, но бе напълно искрена.

— Всъщност — каза тя — говорих с доктор Уедърби от „Събсърфис Минералс“ ООД и го помолих да помисли за финансирането на изследването ти, когато стипендията изтече. Той се заинтересува, затова му изпратих копия на картите ти. Ако там не се получи, ще опитаме и други варианти. ГПА е другата ни възможност. Ще стане, Дейви. Работата ти го заслужава.

— Благодаря — отвърна простичко той. — Подкрепата ти означава много за мен. Повечето факултети, с които съм работил, гледат да оберат лаврите и не дават нищо в замяна.

Тя не опроверга думите му. Знаеше по-добре от Дейви колко жестока е конкуренцията по пътя нагоре в така наречената кула от слонова кост.

— Че какви лаври мога да обера аз? — попита тя с хитра усмивка. — На всички им е пределно ясно, че не бих могла да тътря цялата екипировка без твоя помощ.

Той направи смешна физиономия, за да покаже колко е засегнат.

— Това ли е всичко, което виждаш у мен — як гръб без всякакъв мозък?

— Естествено — каза Джой, широко отворила очи, готова да продължи с шегите както обикновено, но в същото време го държеше на разстояние, за да му покаже, че е важен за нея като асистент и човек, но *не* търси възможна връзка. Тук не ставаше дума за нищо лично. Отнасяше се към всички мъже по един и същи начин. — Че защо иначе ми трябва да търпя такава грамада като теб?

Той се изкиска.

— Нали последния път бях морж.

— Така беше. Чудя се какво ли ще бъдеш следващия път?

Той се усмихна, поклати глава и погледна часовника. Беше станало два.

— Другият екип още ли е там?

Джой по навик погледна към своя часовник. Също като на Дейви и нейният беше от неръждаема стомана, устойчив на влага, кал и не се драскаше на скалите.

— Не са се обаждали. Да им дадем още двацет минути и ще тръгнем към пещерата.

— Добре. — Той се обърна. — Ще отида да проверя дали компютърът ми е приключил с програмата, която модифицирах. Значи в пет ще се видим при пералнята.

Вратата против комари шумно се блъсна след него.

Вятърът свиреше със сух глас, а сетне стихваше и пустинята се смълчаваше под слънцето. Джой дълго остана заслушана, за да се наслади на спокойствието наоколо, докато мислеше за бъдещето.

Днес щеше да помогне на Дейви да проверят един от многобройните интересни звуци, които се излъчваха от „Гласовете“. Огромната зала на второ ниво на пещерата се оживяваше от звуците на теч, който идваше от подпочвени води, пробили пътека през варовика, докато не достигнеше мастилено черна пещера. Подтиквани от земното притегляне и тласкани от тежестта на прииждащите води, струите падаха от високо, за да потънат в неземната красота на езера, които никога не бяха виждали слънцето.

Огромната зала, наречена „Гласовете“, очароваше Джой не само заради тайнствения ѝ шепот и прелест, а защото бе сигурна, че някъде в отекващите ѝ краища има поне един проход, който да я отведе в неизследвани части на пещерата Лост Ривър. Просто в „Гласовете“ се стичаше недостатъчно вода, която да озвучи призрачните гласове, които ечаха тук.

Въпреки че бе опитвала многократно, тя така и не успя да открие процеп, който да отвежда от „Гласовете“. А звуците ехтяха и разпращаха примамливи обещания за откриването на нови светове.

Може пък този път да ѝ провърви.

Може би този път ще успее да зърне сенчест коридор или тъмен отвор, който най-сетне да я отведе към възможностите, които я мамеха още от деня, когато родителите ѝ починаха, когато се промъкна през тесния неизследван пасаж на второто ниво на пещерата Лост Ривър и откри „Гласовете“.

Бяха изминали почти седем години от това откритие. А ето че ѝ оставаха някакви си шест седмици.

Джой нетърпеливо тръсна глава, за да пропъди образа на пещерата Лост Ривър. Да скърби още отсега за нещо, което предстоеше след шест седмици, нямаше да ѝ помогне да си свърши работата. Имаше достатъчно задачи за довършване, предстоеше ѝ да преосмисли години на усилия, години, изпълнени със спомени и мечти, а това нямаше да стане, ако очите ѝ бяха пълни със сълзи.

Звуците от задната веранда, където бе прането, ѝ напомниха, че има доста неща за довършване, преди отново да влезе в пещерата. Забърза към огромната производствена пералня с вградена сушилня, които определено приличаха на уред, забравен или изоставен от извънземни на разхвърляната веранда на бунгалото. Ако не работеха и двата генератора, а това се случваше поне през половината време,

нямаше достатъчно ток нито за лампите в лагера, нито за пералните машини, така че всички се стараеха да си осигурят максимално количество чисти дрехи през деня.

Обут в къси панталонки и сандали, Дейви вече подреждаше куповете изпрани дрехи. В съседната пералня издрънча въже за катерене.

— Как е компютърната програма? — попита Джой.

— Още я мъдря. — Той погледна с искрено съмнение чифт къси чорапи, след това прецени, че може да ги поноси още малко. — Червеното въже ми се стори доста твърдо, затова го препирам с допълнително омекотител.

— Благодаря. Днес, така или иначе, няма да ни трябва. Рибата взе доста резервни въжета, когато потеглиха днес сутринта.

— И аз така си помислих — каза Дейви и погледна към въжетата, натрупани върху малка масичка. — Никой не може да ги намотава тези удоволствия като него.

— Затова се измъква често-често от миене на чиниите — обясни Джой. Оплитането и намотаването на въжета така, че да ги носят лесно и да не се оплитат, докато ги пренасят и използват, си бе не само изкуство, но и умение.

Тя огледа критично едно от чистите въжета, поставено на една полица в очакване на опитните пръсти на Рибата. Прането на въжетата нямаше за цел да им придаде приличен вид, а да ги запази здрави. Калните пръски между сплитовете ги разяждаха и прекъсваха, а и отслабваха самото въже, така че то ставаше опасно.

— Напомни ми да препера и това, когато се върнем — каза Джой и подритна въжето на пода към купчината мръсни дрехи. — Някой откри ли резервния гибс?

Дейви знаеше достатъчно за техническата страна на скалното катерене, за да влезе и излезе жив и здрав от една пещера. Тъй като хващачът гибс бе сред основните елементи в екипировката им, той дори не се замисли за какво го пита Джой.

— Паднал е от закачалката и се е плъзнал под навито на руло въже — обясни той. — Маги го откри и ти го остави при чистото бельо. Те всички трупат чистото бельо върху тази маса, така че...

— Ето, това й харесвам на Маги — каза Джой, докато преглеждаше купчинката смачкано бельо, за да открие хващача. — Тя

винаги мисли.

Дейви изсумтя.

— Ей, трябва да си й благодарен — каза Джой и премести липсващата вещ при екипировката. — Маги знаеше, че ако не открия липсващия гибс, ще използвам някой от твоите, а ти щеше да се оправяш, както намериш за добре.

Той се намръщи.

— Ако знаех, че е така, щях да обърна всичко.

Джой бързо и внимателно провери дали специалната седалка е в добро състояние, както и различните карабини, лостове, клинове, допълнителните връзки за обувки, задължителни за всеки пещерняк, и най-различни други специални елементи от екипировката, необходима за изследване на пещерите. Всяка извивка по металните части, които тя прибираще, бе излъскана до блясък от честа употреба и внимателно поддържана. Всяко въже и корда бяха чисти, гъвкави и гладки на пипане.

След като животът ти зависи от екипировката, се налага да отделяш много грижи за нея.

Освен това, когато Джой се грижеше за хващачи, клинове, каски и други части от катераческото оборудване, тя имаше чувството, че е част от историята. Всяко гладко метално приспособление от екипировката им, както и различните въжета, направени от синтетични материали, представляваха крайният продукт след години усилия, проучвания и упорит труд. Пещерняците прекарваха живота си в експерименти и усъвършенстване на екипировката, която винаги носеха със себе си в кадифения мрак.

Баща й и майка й бяха пещерняци, както и дядо й. За пръв път Джой бе влязла в пещера толкова малка, че дори не можеше да си спомни кога е било. Беше се научила да се справя с екипировката и да я поддържа, когато другите деца на нейната възраст си играеха с кукли и бръмчаха с пластмасови камиончета. Когато поотрасна, познатите пещерняци се шегуваха, че тя е *тайното оръжие* на родителите си — защото бе причината за успехите им при откриването на нови проходи, скрити във вече известни и изследвани пещери. Това отчасти бе истина. Бе дребничка, едно истинско преимущество, когато се стигаше до проучването на сложните, оплетени и изумително красиви пещери на Ню Мексико.

Пералнята превключи на центрофуга, забуча тътнещо и се разтресе. Джой се отдръпна и ритна машината с всички сили. Тя се успокои и продължи да работи нормално.

— Ще изядеш някой шамар от Рибата за тази работа — предупреди я Дейви. — Никак не му е приятно, когато някой се отнася с такова неуважение към нещата му.

— Аз няма да му кажа, ако и ти обещаеш да си мълчиш.

— Колко даваш?

— Колко искаш?

— Да поемеш една от смените ми за готвене.

— Става — съгласи се веднага тя. Дейви имаше много таланти, но готвенето не бе от тях, дори не можеше да бъде наречен приличен готвач.

— Тези са твои — каза той и ѝ подаде нова купчинка дрехи. — Навсякъде по тях е написано *дребосък*.

— Недей да забравяш, грамада такава, че писмената ми препоръка ще ти виси на шията цял живот.

— Направо се разтреперих в грамаданските си дрехи.

Тя пое купчината, която младежът ѝ подаваше. Въпреки че изглеждаха изгладени и пъстри, само допирът с тях я накара да се изпоти. Вътре в пещерата Лост Ривър винаги беше около петнайсет градуса, а двете долни нива бяха влажни. За да запази човек топлината си, трябваше да облече специални дрехи, навлечени една върху друга, които изолираха влагата от тялото, а задържаха телесната топлина.

В пустинята през лятото нямаше никаква хладина, а точно тук започваше подготовката за работата в пещерата.

Тя отдели добре намачкано бельо с дълги ръкави, панталони с дълги крачоли и риза, гащеризон, също с дълги ръкави, чифтове чорапи, които се нахлузваха един върху друг, и леки, но твърди специални ботуши, които запазваха краката ѝ сухи при всякакви условия. Неопреновите костюми и водолазната екипировка, нужни за най-долното ниво на пещерата Лост Ривър, висяха в едно от празните бунгала в очакване да дойде и техен ред. Днес никой нямаше да ги използва. Нито пък през идващите шест седмици. Гмуркането в пещерите бе прекалено опасно, ако нямаше достатъчно хора.

— По дяволите, това най-много го мразя — каза Дейви, докато трупаше една върху друга топлите дрехи, за да ги пъкне в раницата за

пещерата.

— Можеше и по-зле да е — каза Джой, докато сгъваше и прибираше своите дрехи.

— Колко по-зле? — Дейви се потеше много повече от Джой, докато си оправяше нещата.

— По времето на родителите ми, единствената възможност били вълнените дрехи. И досега много от пещерняците ги предпочитат.

— Този тук пещерняк обаче не е сред тях. Господи, всичко ме засърбява само като си помисля.

— Да, ама когато си долу, ще...

— Ще съм благодарен на всеки топъл пласт — довърши той. — Тук обаче това направо ми се струва невероятно.

— Както и когато сме долу, ни се струва невероятно, че над нас е горещата пустиня.

Той посегна към твърдата си шапка, после се поколеба, забелязал, че опаковката с батериите е наполовина празна.

— Да не би Рибата да е почистил карбидните лампи?

— Да, но няма да ни трябват. Генераторите са работили цялата нощ. Батериите са презаредени. Бас държа, че Маги ги е натъпкала в ботушите ти, за да не ги забравиш.

— Един — единствен път ги забравих, а вие не ми давате мира.

— Да, но никога повече не ги забрави, нали?

Той изръмжа нещо неразбираемо, но провери в ботушите и ги откри вътре. Джой се ухили.

— Както вече ти казах, това момиче винаги мисли.

Тя оправи подплатата на каската си, провери дали скобата държи здраво лампите, захранвани от батерии, и дали работят на пълна мощност. Презареждащите батерии издържаха само на четири часа работа, ако използваше и двете лампи едновременно, и на осем часа, ако ги редуваше, но поне светлината им беше постоянна, силна и ясна. Тъй като вече бяха в намален състав и не оставаха нощем в пещерата, нямаше проблем с презареждането на батериите.

За всеки случай двамата с Дейви носеха химически свещи, фенерче и още батерии, най-обикновена запалка, кибрит и парафинови свещи. Това бе допълнителен товар, но нямаше пещерняк, който да недоволства. След като преминеха първоначалния сумрак около отвора на пещерата, мракът ставаше непроницаем и обгръщаше всичко.

Щом събраха екипировката и подготвиха раниците си, Джой и Дейви отнесоха всичко до вехтия очукан джип, напечен от безжалостното слънце. Джипът бе единственото наследство на Джой, останало от родителите ѝ — джипът, уменията на пещерняк и кутия от обувки, пълна със семейни снимки от поне сто години. И много обич. Родителите ѝ я бяха научили да се смее и да се доверява, както и да обича.

След това Гейбриъл Венчър я научи да мрази.

„Престани да мислиш за това.“

Само че не успяваше да не мисли, а и той щеше да пристигне само след седмица.

„Слава богу, че ми дадоха предизвестие от поне една седмица. Трябва доста старания да положи, за да наложа «маската», когато това копеле пристигне.“

Седалките в джипа бяха толкова горещи, че можеха да изгорят голата кожа. Навесът, който навремето защитаваше колата, бе изгнил така, че нямаше начин да се поправи, а горната част бе отнесена от мартенските ветрове. За нов навес нямаше пари.

Без да каже и дума, Дейви подаде на Джой едната от двете туби вода, които носеше. Двамата намокриха седалките и волана. Водата изсъхна почти веднага, но поне охлади повърхностите и вече нямаше опасност да ги изгорят.

На Джой ѝ се прииска да намери нещо също толкова ефикасно, с което да полее изгарящите спомени.

ГЛАВА 4

След като Гейб отби от магистралата и подкара по чакълест път, вече нямаше движение, заради което да внимава. Прииска му се да бе пийнал повече кафе, за да издържи по-дълго, но същевременно отлично знаеше, че ударната доза кофеин нямаше да му се отрази много добре. Ако искаше с кафе да прогони умората, щеше да му е нужно количество, колкото да напълни цялата пещера Лост Ривър.

Бе работил без прекъсване и почивка през последните петдесет и осем дни. Изминалите трийсет и седем часа така и не легна да поспи, а бе пресякъл толкова часови пояса, че дори престана да ги брои.

Мускулите на лявото му бедро го присвиваха, след това започваха да парят, а най-сетне разпращаха пробождаща болка нагоре до гърба и надолу до стъпалото. Крайно време бе да поспре, да се протегне, пораздвижи и да се погрижи за мускулите, които така и не престанаха да му напомнят за катераческата случка, която бе на косъм да му отнеме живота. Почти косъм бе останал и от въжетото, когато най-сетне успя да се изтегли на ронливия перваз на скалата.

Не бе никак лесно. Времето сякаш спря и го остави да виси с главата надолу безкрайно дълго над пропастта, дълбока шестстотин метра. При всяко полюшване на въжетото той се удряше в гранита, а цялата му тежест бе напрегнала левия крак. Извади повече късмет от водачите си. Свлачището ги бе понесло надолу в бездната, а той чуваше писъците и глухите удари на телата им в скалите.

Статията, предназначена за „Въздушни проучвания и планински пътеки“, за малко да се окаже лебедовата му песен.

Прекара дълго време в болницата, без да спира да се чуди защо той оживя, а водачите загинаха. И сега се будеше посред нощ, облян в студена пот, все още измъчван от същия този въпрос.

Воланът отскочи в дланта на Гейб, когато чакълестият път стана още по-неравен, а сетне нетърпим. Намали до трийсет километра в час, но друсането не се успокои. Само с една ръка отвори бутилка вода, която купи в магазинчето в самия край на града, и отпи дълга глътка.

След влагата на Филипините, трябваше непрекъснато да си напомня, че в пустинята хората губят много бързо запасите си от вода в организма.

При всеки завой и неравност на пътя, в главата му се завихряха спомени и го отвеждаха към времето, когато бе значително по-млад, при това в не едно отношение, когато Джой се смееше в прегръдките му.

Изтощението го превзе с един замах. Въпреки че успя да се съвземе, вече знаеше, че е трябвало да остане в Карлсбад и да се настани в някой мотел, да си прегледа пощата, да провери какви уговорки е направил редакторът му за пещерата Лост Ривър, след това да запомни имената и постиженията на хората, с които щеше да работи. След като свършеше всичко това, трябваше да се наспи хубаво и едва тогава да поеме по неравния път към Котънуд Уелс.

Само че нямаше търпение и не можеше да чака нито миг. Някакъв необясним подтик го тласкаше напред и го обземаше чувството, че пътува към неизвестни, но в същото време напълно познати събития, чувстваше нужда да бърза, за да не пропусне нещо.

Затова сега пиеше бутилирана вода и отхапваше от деликатесния сандвич, докато се бореше с ужасния път. Беше свикнал да се напруга до изтощение и да живее от нервното си напрежение, да яде, каквато храна успее да намери, без да става капризен. Напоследък обаче не му се работеше толкова усилено, но пък нямаше с какво да замести работата.

Пътят се заизкачва по ниските неравни склонове на планината Гуаделупе и той навлезе в царството на растение много подобно на агаве, което приличаше повече на далечен братовчед на лилията. На места по северните скатове се мяркаха туи и кипариси. Забеляза промяната на растителността доста разсеяно. Шофираше автоматично и се взираше през пращното стъкло толкова напрегнато, сякаш отговорите на въпросите, измъчвали го безкрайно дълго, бяха написани на предния капак на джипа.

Не можеше да се похвали с такъв късмет. Пред погледа му се виждаше единствено потъналата в прах кола и ослепителните отблясъци от местата, където слънцето си отъмщаваше на някоя стъклена повърхност или парче метал.

Появиха се още от вечнозелените, а след това и дребно растение с листа, подобни на мечове, наречено лечугила. Краят на всяко листо, едновременно извит и много твърд, можеше да нарани кон, да спуска гума или без всякакво усилие да пробие нечия подметка.

Третия път, когато Гейб изви волана, за да избегне скала, която се оказа сянка, той отби отстрани на тесния чакълест път и изключи мотора. Косите безжалостни лъчи на слънцето се изливаха като мед върху нажежената земя.

С бавни движения слезе от колата и повървя малко навътре в пустинята. От месеци не се бе усещал толкова схванат. Лекарят го бе предупредил, че дълги полети със самолет и напрежението ще се отразят толкова неблагоприятно на още незарасналите му мускули, колкото и ако отново скочи от някоя скала.

Гейб можеше да изтърпи дългите полети. Само че стресът? Нямаше причина да е толкова напрегнат. Искаше му се да се прибере у дома в Щатите и още веднъж да се потопи в кадифената нощ на пещерата Лост Ривър, за да... Какво?

Отговор нямаше, освен напрежението, което го завладяваше и изцеждаше цялата му енергия. Нямаше представа, какво го бе тласкало така устремно от болничното легло в Перу през Големия бариерен риф, към Тиера дел Фуего и сетне към влажните Филипини, докато най-накрая не се върна в тази част от мексиканската пустиня, за която малцина подозираха, че съществува, а дори тези, които знаеха за нея, не ги беше грижа.

„Спомените са те привлекли тук, прошепна глас в главата му.“

„Мечти, подиграваше му се същият този глас.“

Този спор нямаше край, както нямаше край и мъчителното напрежение, което започна, откакто изпълзя от смъртоносните перуански планини и не спираше да се чуди защо е жив, а останалите загинаха. С какво животът му бе по-ценен, за да бъде пощаден?

Да не би да е толкова добър, че да живее, след като другите загинат?

Отговорът бе повече от лесен. *Пълни глупости.*

Той си оставаше напълно обикновен човек, извадил късмет в кариерата си. Можеше да бъде и по-лош. Но можеше да бъде и по-добър.

И въпреки това не спираше да си задава въпроса: *Защо?*

Последният си рожден ден прекара в болнично легло, а единственият подарък бе собственият му живот. Контузията не му позволяваше да мръдне и да се потопи в дебрите на непознатите кътчета по света, които изучаваше сам, за да ги опише сетне с интелигентност и хумор, които вливаха живот на статиите и ги правеха неповторими.

Собственият му живот не беше нито море, нито тайнствена неизследвана пещера, скрита под земята. Личните му преценки се замъгляваха, спомените се превръщаха в съмнения, мечтите се оказваха предателство.

Продължаваше да се пита: *Защо?* И когато излезе от болницата, нервите му бяха обтегнати като въже, преди да се скъса. След това приемаше поръчка след поръчка, а единственото му условие бе да го изпращат, където и да е, само да не е в пустинята на Ню Мексико и невероятната пещера, която витаеше в сънищата му.

Мисли за жената, която също бе обичал, също го преследваха. Още един въпрос без отговор. Още един въпрос, на който бе длъжен да открие отговора.

Защо?

Отговор нямаше.

Нетърпелив, раздразнителен, тласкан незнайно къде, но все напред, Гейб вътрешно кипеше от желание да се върне на това място, но така и не успяваше да си обясни защо то е толкова важно за него. Просто бе така.

Най-сетне призна, че няма земна сила, която да го спре да се върне, както нямаше земна сила, която да му помогне да ходи по водата. По някакъв начин, напълно непонятен за него, пещерата Лост Ривър се бе превърнала в мистериозен символ. Или беше открил, или загубил тук нещо без име, или бе научил, или забравил нещо, което го измъчваше през деня и нахлуваше неканено в сънищата му нощем.

Затова се обади в университета, за да провери дали ще го допуснат в пещерата, разбра, че финансирането за проучването изтича, и предложи да напише още една статия. След това се обади на издателя на „Планета Земя“ с идеята да подготви продължение за пещерата Лост Ривър, и начаса получи поръчката.

Остави недовършена текущата си задача и резервира място на първия полет, който щеше да му осигури бързо прекачване за

Карлсбад, като оправда отчаяното си желание час по-скоро да се озове в Ню Мексико с изтичането на сроковете, определени за проекта.

Сега пустинният вятър го галеше нежно, разрошваше гъстите кестеняви коси и подръпваше яката на синята памучна риза. Протегна се, извърна лице към вятъра и огненото снишаващо се слънце и се наслади на този изключителен момент, за който отдавна копнееше.

Мирисът на необработена почва се понесе към него, примесен с вкус на жегга, прах и уханье на непознати растения. Този неповторим стипчив аромат, типичен за пустинята, му достави по-голямо удоволствие от наситения парфюм на цветята в джунглата.

Привлечен от неповторимия мирис на суша, усети как го връхлитат спомени, чу смях, усети гладката кожа и вкуса на Джой по устните си. По навик се опита да отблъсне спомените със същото ожесточение, с което ги бе захвърлил преди седем години.

Напрежението в тялото му се усили, а мускулите на левия крак се стегнаха болезнено. Той закричи вдървено и прокле болката и спомените, предизвикани от мириса на пустинята, обгърнал го отвсякъде, неумолим и неотстъпчив като времето.

В този момент се предаде, разбрал, че това бе една от причините, поради която се бе върнал при пещерата Лост Ривър.

За да си спомни...

... Горещина и ароматен вятър милваха земята и шепнеха обещания за настъпващата хладна нощ. Двамата с Джой се бяха отправили към Карлсбад. Баща ѝ беше дал на Гейб ключовете от джипа, след като го предупреди, че трета скорост заяжда, и им връчи списък с покупки, дълъг до безкрайността.

Джой се втурна навън в последния момент и заяви, че ако не се махне веднага от Котънуд Уелс, ще получи уртикария. В името на опазването на здравето ѝ, Гейб веднага предложи да отидат на вечеря и да гледат някой филм. Сам пък посегна и разроши косата ѝ, все едно че бе шестгодишно хлапе, и им пожела приятно прекарване.

До този момент Гейб не бе съзнавал, че копнее да види усмивката на Джой, да чуе смяха ѝ, да се наслади на компанията ѝ. В началото на седмиците, прекарани в Котънуд Уелс, Джой го бе

забавлявала, след това го плени, докато накрая той се подчини на очарованието ѝ.

И ето че сега, две седмици преди да потегли за друга задача, вече си даваше сметка, че никога преди не е желал дори наполовина друга жена, колкото желаше Джой. От начина, по който бе откликнала на ласките му под ярката пустинна луна, и от тайните, които тялото ѝ криеше, бе сигурен, че Джой също го желае.

Още щом Котънуд Уелс се скри от погледа им, той се обърна към нея и прокара върховете на пръстите си по бузата ѝ.

— Радвам се, че дойде — каза ѝ.

По кожата ѝ плъзна руменина. Момичето бързо изви глава и погали с устни дланта му.

— И аз.

Останалата част от деня премина като калейдоскоп от ярки чувствени образи. Косата на Джой блестеше като слънце под светлината на студените лампи в магазина. Ръката ѝ се отрива в пръстите му, когато и двамата едновременно посягат към солта, докато обядват. Езикът ѝ догонва капка ментов сладолед, потекла по кокалчето на ръката ѝ от конусовидната вафлена чашка. Смехът ѝ е последван от неочаквано бездиханно мълчание, когато той близва ментовите мустаци, полепнали по горната ѝ устна.

И след това бързият жарък прилив на чувства, когато тя му върна жеста и попи всички следи от сладолед по устните му, което накара кръвта му да кипне и го насити с напрежение, стягащо слабините му.

Филмът се оказа прекалено изтънчено мъчение. Той я обгърна с ръце, привлече я по-близо до себе си и се потопи в аромата ѝ, а топлината ѝ го прогаряше при всяко докосване, оказало се болезнено дори от пустинното слънце. Тя гледаше него, вместо да обърне очи към екрана, и в един момент откри, че го желае. Гейб забеляза желанието в погледа ѝ, почувства го в мекото ѝ тяло, толкова близо до неговото.

Тогава я целуна, целувка, която отдели целия свят, но запази горещината и глада на устните им. Откровеността на отклика ѝ, тихият звук, който издаде, когато езикът му докосна нейния, му се сториха повъзбуждащи от ласките на всички други жени, които бе любил.

Когато си тръгнаха от киното, Гейб си помисли дали да не заведе Джой в мотела на края на града. Самата мисъл остави горчилка в

устата му. Тя не приличаше на другите жени, които бе познавал. Не ставаше и въпрос за трите години разлика помежду им. Тук се таеше нещо много по-дълбоко, а в същото време необяснимо и неуловимо.

От Джой се излъчваше искреност, която не можеше да има нищо общо със забързания секс в някой неугледен крайпътен мотел. Може би въпреки тлеещата у нея чувственост, тя не бе особено опитна в сексуалните игри. Които и да са били предишните ѝ приятели, независимо дали бе имала един или повече любовници, нито един мъж не бе възпламенявал истински страстта ѝ и не бе оставил жарка следа.

А Гейб искаше да постигне точно това.

Да изгори с нея.

Той хвана ръката на Джой, преплете пръсти с нейните и ги стисна, за да усети гладкостта и топлотата им, а тя да почувства силата и желанието му.

Не искаше да я води в ресторант за вечеря, нито да се взира към нея през масата с глад, неутолим от обикновена храна. Искаше му се да остане насаме с Джой, далече от всички други. Искаше му се да се наслади на усещането, че двамата са единствените на този свят, че нямат нищо общо с действителността, че познават единствено и само себе си.

Джой го наблюдаваше с ясни блестящи очи, подобни на капки дъжд.

— Какво ще кажеш да си направим пикник наред пустинята на връщане?

— Горещ хотдог на лагерен огън от кедрово дърво ли?

— Стига да искаш. — Тя се усмихна широко. — А и сенъора Лопез приготвя страхотни торти и лютти пържоли за вкъщи.

— Значи предпочиташ да пропуснеш пържолите, които аз ти обещах за вечеря, така ли?

— Заради шанса да похапна само с теб в пустинята при слънцето и вятъра съм готова да се откажа от шест вечери с пържоли.

Той стисна ръката ѝ и погали с устни меката коса на момичето.

— Как позна, че не искам да сядам в ресторанта в компанията на половината град?

Тя си пое рязко дъх, а след това тихо въздъхна.

— Защото и на мен не ми се искаше.

Признанието ѝ, произнесено с дрезгав глас, го близна като огнен пламък.

— Да видим, тогава, колко бързо ще успеем да се приготвим за пикника.

След малко вече се бяха отправили обратно към пустинята по прашния непавиран път, подтиквани от косите лъчи на късното следобедно слънце. Джой го упъти към малък заслон, покрит с мъх, където единствените посетители бяха вятърът и уморени пустинни животни. Паркираха джипа и извървяха последните няколко метра. Нямаше и следа от други хора, бяха съвсем сами. Земята не бе докосвана, трептеше на светлината, сякаш току-що създадена — също както той се бе почувствал първия път, когато целуна Джой.

Тя постла подложка за палатка вместо покривка, след като внимателно прерови екипировката за къмпинг, която родителите ѝ винаги държаха отзад в джипа.

Гейб остави на земята пликовете с вечерята и прикова поглед в малките ѝ ръце, докато изпъваха подложката. Най-голямото му желание бе да почувства тези длани по тялото си, да усети как успокояват глада, който го разяждаше отвътре. Когато коленичи пред нея, тя го погледна въпросително. Искаше да я увери, че ще бъде нежен, че няма да я нарани, но не успяваше да изрече нито дума. Единствената му мисъл бе да я докосне.

— Целувка. — Гласът му прозвуча дрезгаво и ръцете му леко трепереха, докато обрамчваха лицето ѝ. — Само една целувка, любима.

Устните ѝ бяха меки, нежни, непоносимо сладки. Искаше да ги вкуси, да се потопи в тях, в нея. Поигра си с долната ѝ устна, докато тя изхлипа. След това пъкна език дълбоко в устата ѝ и простена, усетил как пръстите ѝ се впиват в мускулите на рамото му. Езикът на Джой се движеше до неговия, галеше и вкусваше, изискваше още, още повече.

Без да знае, без да мисли, той я положи на земята и покри тялото ѝ със своето, докато гладът бушуваше в него, разтърсваше го, а целувката така и не свършваше. Не можеше да си наложи да се отдръпне. Искаше да се слее с нея, да я изпълни така, че тя да усети собственото си желание, собствената си жажда, да остане част от нея, докато се превърнат в един изгарящ вечен пламък.

Джой безмълвно му призна същото. Притискаше се в него, докато малките ѝ, изненадващо силни, ръце се плъзгаха по гърба и раменете му, спускаха се към бедрата и го галеха, наслаждавайки се на силата му.

Копчетата на блузата ѝ лесно поддадоха и в гърлото ѝ замря стон. Това бе единственият звук, който тя издаде, единственият, който имаше нужда да издаде. Пръстите ѝ се впиха в бедрата му, докато отвърщаше на целувката, докато го галеше и изучаваше горещата му уста.

Чувствените жарки докосвания на езика ѝ го възбуждаха и му показваха, че усещането за интимност ѝ харесва не по-малко, отколкото на него. Тя разпери пръсти под колана му, а желанието прониза цялото ѝ тяло. Изви се към него, молеща за още. Изискваща още.

Пръстите му разкопчаха сутиена ѝ. Въпреки пулсиращото желание, той си наложи да бъде по-бавен, да се наслади напълно на всяка нейна извивка и отклик. Не можеше да се откъсне от чувствителната кожа на гърдите ѝ, докосваше мекотата им, докато не усети, че собствената му кожа се възпламени, а нейните зърна се ствърдиха. Тя се извиваше под него, докато той масажираше зърната с върховете на пръстите си.

Тялото ѝ диво се изви и той заглуши вика ѝ, покривайки устните ѝ със своите, решен да не я дели с нищо, дори с пустинната тишина.

Най-сетне, примамен от мекотата на гърдите ѝ, Гейб откъсна устни от нейните. Зачуди се дали ѝ се иска да усети езика му по зърната си, колкото му се искаше и на него. Зъбите му докоснаха леко врата ѝ и се спуснаха по стегнатата гърда, за да вкусят сладостта на връхчето и да разлеят непознато желание в нея. Викът ѝ се превърна в стон на удоволствие, когато той отново наведе глава и пое зърното със същата наслада, с която бе пил от устните ѝ.

Тя прошепна името му в тишината и притисна цялото си тяло към неговото, подканяйки го, възбуждайки го. Откликът ѝ сякаш разпали диви огънове и плени остатъците от самоконтрола му. Дрезгавите ѝ думи го насърчаваха и той пое гърдата още по-дълбоко, обгръщайки я с устни. При всеки лек натиск на езика и устните, тя шептеше името му. При всеки стон на удоволствие, ръцете ѝ откриваха нови места под дънките на мъжа.

Ръцете му нетърпеливо се спуснаха от раменете ѝ към кръста и бедрата. Тя стенеше и със затворени очи молеше за още. Дланите му се плъзнаха под дънковата пола между бедрата. Тя се намести, за да го улесни, докато най-сетне жарката ѝ женственост остана под дланта му и той изстена.

Изстена и тя.

Той покриваше устните ѝ със своите отново и отново, притискаше ритмично език към нейния, докато пръстите му си прокарваха път под копринените бикини, за да погалят нежната кожа отдолу. Тя въздъхна накъсано и отново се намести, с всяко движение и ласка изискваше и бе готова да му отдаде топлината, към която той се стремеше.

Пръстите галеха, търсеха и потъваха в невероятната мекота между бедрата ѝ. Палецът му потъваше, кръжеше и потриваше нежната пъпка, набъбнала от докосването му. Тя отвърщаше, като се извиваше, притискаше бедра и настояваше за още.

Той захвана бикините и ги смъкна до глезените ѝ с едно-единствено дръпване. Коленичи и повдигна първо единия ѝ крак, а след това и другия, за да свали бельото.

— Гейб? — Гласът ѝ прозвуча нетърпелив също като ударите на сърцето ѝ, също като неравномерния ѝ дъх.

— Няма да те нараня, любима. — Докато говореше, вдигна полата ѝ и целуна кожата около пъпа ѝ.

— Знам. Просто аз... — Думите се превърнаха в хлипане, когато той лекичко я ухапа, а след това я близна вече по-настойчиво.

— Аз никога... ти си първият... о, боже... искам пак.

Накъсаните ѝ думи се врязаха в съзнанието на Гейб, докато се бореше с нетърпението да открие всичките ѝ тайни. Той вдигна поглед и забеляза подпухналите ѝ устни, разширените от страст зеници, заобиколени от тънък сив пръстен, отворената блуза, разкрила твърдите зърна, още мокри от устните му.

— Не се тревожи — отвърна той и отново се наведе. — И аз не съм правил подобно нещо с жена.

Тя издаде звук, подобен на смях, примесен с удоволствие.

— Не това. Искам да кажа, господи, сякаш...

Тя потръпна и отново се надигна към него, докато той галеше пъпа ѝ с език и проследяваше с пръсти скритата между бедрата ѝ

пъпка.

— Искаш ли да спра? — попита той.

— *Не.* — Тя си пое накъсано дъх и бавно се размърда под устните и пръстите му, готова да се отдаде, изискваща и настояваща. — Гейб, никога преди не съм се любила. Не съм стигала до край. Само това се опитвах да ти кажа.

Той притихна.

— *Tu si девствена?*

Джой се надигна, за да го погледне, както бе коленичил между краката ѝ, и се усмихна.

— Няма да е за дълго.

— Господи!

Той изпусна дъха си и на нея ѝ се стори, че това също е ласка. Мъжът забеляза издайническото потръпване и безпомощно разтворените ѝ бедра. Тя споделяше желанието, което бе завладяло и него, както слънцето владееше небето.

— Трябва да спра — каза грубо той. — Да те облека и да...

— Няма! — Ръцете ѝ сграбчиха тениската му, спуснаха ципа на дънките, вмъкнаха се вътре и потърсиха сгорещената му плът.

— Сигурна ли си? — попита я.

Докато чакаше отговора ѝ, той го вкуси по устните ѝ, усети страстта ѝ под пръстите си и се помоли тя да не промени мнението си. Пръстите му отново потърсиха мекотата ѝ с влудяваща нежност.

— Да — отвърна дрезгаво тя и се изви под умелата му ласка. — Да не си посмял да спреш, Гейб. *Желая те.*

Той се усмихна, докато наблюдаваше Джой, обляна от слънчева светлина, попиващ всеки неин трепет, предизвикан от докосването му. С всяка глътка въздух изричаше името му, показваше желанието си, настояваше той да не спира, да научи какво точно желае, да ѝ позволи сама да го докосва.

Непознато спокойствие обхвана Гейб, увереност, че предстои нещо неизпитано досега. Щеше да докосва Джой по начини, по които никога не бе докосвал друга. Щеше да ѝ отвърне с не по-малко жарка чувственост. Щеше да я накара да се разтопи, а когато се съвземеше след преживяния екстаз, никога повече нямаше да позволи на друг да я докосне, без да си спомни първия път и него.

— Гейб? — прошепна тя със затворени очи, с тяло, тръпнещо от желание.

— Няма да спра.

Той свали всичките си дрехи, докато останаха окъпани в слънчевите лъчи на късния следобед. След това се отпусна на постелката, коленичи между краката ѝ и я попита отново:

— Сигурна ли си?

— Толкова сигурна, колкото и ти — отвърна тя и погали възбудения му член.

Той изпусна дъха си със съскане.

Джой се отпусна назад и протегна ръце в безмълвна покана. Гейб се наведе над нея, поколеба се и се зачуди дали ласките му няма да я шокират, но след това изпита увереност, че всичко ще бъде наред, че въпреки невинността си, тя ще разбере, ще го приеме и ще се наслади на преживяването не по-малко от него. Тя бе любовница, достойна за мечтите му.

— Трябва да ти покажа колко си съвършена — прошепна той и целуна устните ѝ, трескавия пулс на врата, зърната, щръкнали към езика му, нежния пъп, триъгълника косъмчета с цвят на разтопено злато. Езикът му пробягна по нейния, за да я вкуси. — Толкова сладка... толкова невероятно сладка.

Думите пресекнаха и се превърнаха в дрезгав стон, докато я милваше с интимност, която никога преди не бе познавал с други жени. Никога не бе съзнавал, че собственото му желание ще се разпали така, докато се стреми да уталожи желанието ѝ, стремежа ѝ, подтика и на двамата да се отдадат един на друг в дивата спирала на страстта, която щеше да ги промени.

Когато най-сетне се отдръпна, тя плачеше и се извиваше под него, предлагайки му всичко, за което бе мечтал у една любовница. Беше гореща, стегната, дълбока и дори и да имаше болка, той я отведе на незнайно място, където огънят познава единствено своите пулсиращи алени пламъци...

Жаркият спомен се стопи и остави Гейб тръпнец на места, които нямаха нищо общо с падането в Андите преди около година. Стоеше

неподвижен, докато екотът на страстта го раздираше, за да остави единствено гневни бразди след себе си.

„Ти си пълен глупак, беснееше безмълвно той. Да не би да прекоси половината свят заради един женски задник?“

Отговор нямаше, освен онзи, който наистина го бе тласнал да прекоси половината свят: похотта не искаше нищо друго, освен да бъде задоволена.

След Джой бързо научи какви са недостатъците на похотта, позна и чувството на потиснатост, след като разбра, че когато актът приключи, остава единствено празнота и желанието за още и още. Не му бе приятно да научи този урок, защото означаваше, че Джой го е докоснала много по-дълбоко, отколкото той нея.

Затова мисълта за нея не го бе оставяла през годините.

От всички жени, които бе срещал, единствено тя придаде смисъл на мълчанието, единствена тя придаде истински смисъл на чувствеността. Тя бе единствената жена, която го караше да се чувства завършен и не оставяше у него празнота. Тя бе единствената жена, чийто ответ както физически, така и духовен, го подтикваше да се вгледа в себе си задълбочено, да задоволи нужди, които бяха по-малко осезаеми, но същевременно по-дълготрайни от подтика на похотта.

Оказа се, че са му били необходими цели седем години, за да го признае пред себе си.

„Глупак, каза си уморено той. Загуби нещо, преди да разбереш каква стойност притежава. Сигурно някой мъж, далеч не толкова глупав, вече е преценил и осъзнал тази стойност.“

Тя сигурно е щастливо омъжена и е народила куп деца.

От тази мисъл устата му пресъхна. Не можеше да спре да мисли за бебето, което така и не се беше родило.

„Тя казваше, че ме обича, но бе прекалено млада, за да знае истинското значение на тези думи“, продължаваше да настоява онази част от него, където бе натрупана горчивината, която така и не преодоля предателството ѝ.

„Ти беше този, който я напусна.“

„Нямах представа, че е бременна! Оставих ѝ всичко, което имах, до последната стотинка. А дори и да знаех, че е бременна, какво, по дяволите, можех да направя? Да обърна гръб на брат ми и майка ми — отново — и на кариерата, от която имах нужда, за да издържам и себе

си, и семейството си, а отгоре на всичко щях да съм вързан със съпруга и дете? Какво друго решение можех да взема, освен да приема поръчката и чак след това да се върна за нея?“

Отговор нямаше.

Отговор никога не бе имало, колкото и да мислеше над този въпрос, докато лежеше в болничното легло в Перу. Търсеше го упорито, но в планините на Южна Америка така и не го откри, не можа да го открие и в морските дълбини на австралийското море, нито пък в джунглите на Азия.

Отговорът го нямаше и в пустинята на Ню Мексико.

Беше се проявил като истински глупак, като се докара до пълно изтощение, единствено за да се върне тук час по-скоро. Времето летеше в една-единствена посока — напред. Беше изтърпял толкова много болка, когато си спомняше за Джой, и то за нищо, съвсем за нищо.

Умората притисна Гейб и с нея почувства студена тръпка, която не бе предизвикана от вечерния хлад. Отправи се обратно към колата, запали мотора и си наложи да се съсредоточи над най-важното за момента. Трябваше да побърза. Имаше няколко отбивки, преди да стигне Котънуд Уелс. Ако се стъмнеше, щеше да пропусне природните пътепоказатели, които показваха пътя и го водеха.

„Както пропусна много други неща ли?“

„Я млъквай, каза си гневно той. Просто млъкни веднага.“

Колата се понесе напред, гумите изсвириха и разпратиха зад джипа плътен облак прах и чакъл.

ГЛАВА 5

Входът на пещерата Лост Ривър представляваше тесен процеп метър на два. Черният отвор, на неколкостотин метра нагоре по хълма, бе почти скрит от пръснатите наоколо скали и избуяли храсти. Когато Джой изключи мотора на джипа и слезе до тойотата на Рибата, до нея долетяха гласове, понесли се над неравната местност.

Въпреки че не се притесняваше много за останалите пещерняци, винаги изпитваше чувство на облекчение, когато ги видеше. Да носиш отговорност за група студенти на възраст от осемнайсет до двайсет и четири, както и за сравнително опитни запалени пещерняци аматьори, бе същото, като да си родител. Това бе доста хитър начин да се чувства по-зряла и възрастна.

На палецото следобедно слънце се показа първо Маги О'Мара, висока дипломантка с тяло на стриптийзърка и ум като бръснач. Когато не работеха, Джой тайно завиждаше на момичето за височината и удивителните извивки. Вътре в пещерата пък, Маги често пъти признаваше съвсем явно завистта си към дребната грациозна фигура на Джой. Маги бе по-млада от останалите, защото преди време бе вземала по две години за една. И така, едва на двайсет години, тя вече бе дипломантка в университета.

Маги изключи лампата, свали каската и разтърси червеникавокестенявата си коса, подстригана на черта до ушите, която винаги се накъдряше от влагата вътре в пещерата. По калното ѝ лице блесна усмивка.

— Здравсти, Дейви, изглеждаш *страхотно!* — провикна се тя и го погледна още веднъж през смях.

Дейви спря да навлича бельото с дълги крачоли по едрите си мускулести крака. Направи смешна физиономия и се присмя на калната Маги, опакована в много катове дрехи.

— Доста по-добре от теб, миличка.

— Не си отивай — викна тя и посегна към ципа, целия оплескан в кал. — Сега ще те сторещя.

Останалите трима пещерняци зад нея започнаха да подвикват и подсвиркват окуражително, но никой не прие думите ѝ сериозно. Когато Маги стигна до калното си бельо, никой вече не я гледаше. Всички бяха прекалено изморени, мръсни и измръзнали и копнееха единствено за горещ душ, още по-горещо кафе и сухи дрехи.

Дейви плесна добродушно червенокосата по дупето, когато минаваше покрай него. Тя го перна на свой ред, прозя се и се упъти към Джой.

— Ще ми се и ти да беше дошла — каза Маги. — За пръв път бях най-дребната от цялата група и трябваше да пробвам този нов проход, дето го открихме на второ ниво.

— Излезе ли нещо? — попита Джой.

Още щом заговори, по фините ѝ черти заискри въодушевление. Дори не забеляза бързия поглед на Дейви, отправен към нея и изпълнен с неприкрито възхищение.

Маги обаче забеляза. Отначало, преди месец, когато за пръв път се присъедини към пещерняците, това я притесняваше. След това разбра, че не един и двама от мъжете се възхищават на Джой, но тя се отнася с всички по един и същи начин — като с първи братовчеди или братя, или просто приятели. Дори Дейви не успя да ѝ завърти главата, а според Маги Дейви бе невероятен мъжки екземпляр — хем умен, хем мускулест и хубав.

Ако не беше Кейти, Маги щеше да се закълне с чиста съвест, че доктор Андерсън няма понятие защо господ бог е сътворил мъжете на тази земя.

— Проходът е ужасен — отвърна Маги. — Заклеших се и Рибата трябваше да ме изтегли. Съблякох се, наклепах се с кал и пробвах отново. — Тя сви рамене. — Никакъв шанс. Мисля, че дори и ти няма да успееш да преминеш.

Въпреки разочарованието си, Джой топло отвърна:

— Добре. Благодаря ти, че си положила толкова усилия.

— Това, от което се нуждаех, бе малко по-малко подложки тук и там — отвърна кисело Маги, но се усмихна, доволна от одобрението на Джой.

Джой премести поглед към едрия кален мъж, който заслиза по пътеката към тях. Джим Фишър, или Рибата, както го наричаха приятелите, беше пещерняк аматьор, който работеше като механик и

подреждаше програмата си така, че да отделя всяка свободна минута за пещерата Лост Ривър. Без него Джой щеше да прекарва много по-малко време под земята и доста в пустинята, докато чака техници по поддръжката.

— Този стар проход е просто отвратителен — провлече Рибата. — Докато измъкна Маги, имах чувството, че ще я издърпам смалена поне до твоите размери. Ако искаш, пробвай и ти, доктор Джойс, но честно ти казвам, този проход за нищо не става.

Тя кимна и отново се обърна към Маги.

— Много ти благодаря. Аз също ще се пробвам да се промуша.

Момичето се ухили и плесна щедрата извивка на бедрото си.

— Както искате, доктор Джойс. Тази работа ме държи във форма. След цял месец лазене, никога не съм била изглеждала по-добре.

Думите ѝ предизвикаха хор от забележки от другите двама пещерняци — дипломанти с много точна преценка за нещата, на които им оставаха само няколко дни, преди да си тръгнат.

Маги не обръщаше никакво внимание на забележките им. Тя имаше петима по-големи братя, което означаваше, че мъжките шегички и подмятания никак не я притесняваха. Момичето подхвърли гащеризона и бельото върху непрекъснатото растящата купчина дрехи в тойотата. Когато всички се съблякоха до долното си бельо, прибраха и останалата част от екипировката в „Ленд круъра“ и поеха към Котънуд Уелс.

— На нещастната пералня ѝ предстои тежък труд.

— Нали затова е направена. Надявам се Маги да се сети и да изплакне дрехите с маркуча, преди да ги натъпче вътре. Филтрите ми са на привършване и трябва да чакам Рибата да отскочи до града.

Дейви се ухили.

— Да, бе. Каква свинщина, а? Тогава за пръв път видях Маги да се черви.

Джой го погледна с крайчеца на окото си, изпълнена с надежда, че най-сетне е забелязал Маги, защото за всички бе очевидно, че тя го е забелязала. Не че Маги създаваше никакви неудобства. Тя просто не криеше факта, че намира Дейви Грем за изключително привлекателен млад мъж.

Точно както Джой навремето бе показала на Гейбриъл Венчър, че го намира за невероятно вълнуващ. Когато си на двайсет, си толкова

уязвим. В очите на света си жена, която няма търпение да открие същия този свят, а същевременно си оставаш дете в очите на родителите. Открита си като дете и крехка също като дете...

Пръстите на Джой се стегнаха и тя дръпна толкова рязко връзките на ботушите, че кокалчетата я заболяха. Трябваше да спре да мисли за Гейб. Беше научила всичко, което трябваше, и за любовта, и за отчаянието, и за Гейбриъл Венчър.

А пещерата Лост Ривър предстоеше да бъде проучена докрай.

Нагласи си каската, провери лампите, вдигна раницата и пое въжетата.

— Готов ли си?

— И още как.

Когато приближиха пещерата, Джой се постара да не си спомня за всички онези дни, когато Гейб бе до нея, Гейб, който се наслаждаваше на красотата на тази пещера заедно с нея, Гейб, който пробуди горещината и чувствеността дълбоко в нея, Гейб, който я научи какво е любов.

И предателство.

ГЛАВА 6

Джой се изкатери по последния стръмен отсек в пещерата Лост Ривър, преди да излезе в пустинната нощ. Почвата, по която стъпваше, бе от огромни блокове варовик, които някога са представлявали таванът. Част от пода приличаше на нещо като окоп, прокаран през плътен слой гуано на прилепи, използван за тор преди почти един век. Част от почвата бе хлъзгава от размекнато гуано по старите шуплести варовикови скали. Където и да се намираше в пещерата, човек трябваше много да внимава, за да не падне.

С калните си пръсти тя откачи въжето, което обикновено се използваше, за да помага при изкачването и спускането около отвора на пещерата. Сега вече я обгръщаше мек сух вятър и искрящи сенки в тъмнината, характерни за пустинната нощ. Млечният път се простираше в небето също като диамантена река. И други звезди блестяха с неуловимите си цветове и нюанси на среброто. Също както в пещерата под нея, тъмнината навън бе истинска прелест.

Джой изключи лампата и свали каската доста непохватно, защото използваше лявата си ръка, а най-сетне разтърси глава. Въздухът бе хладен, приятен, свеж, също като фино бяло вино. Долови зад себе си някакъв шум, обърна се и забеляза сноп светлина да подскача около отвора на пещерата. Чу се ясен металически звук, когато Дейви се откачи от въжето, а след това долетяха по-меки дращеци шумове, когато потегли въжето, за да го намотае. Действаше много внимателно.

— Готова ли си, доктор Джойс? — попита той иззад нея. Младежът повдигна китка на светлината на лампата от каската. — Ще трябва да побързаме, ако искаме да се върнем навреме.

— Готова съм. — Потисна стона си, когато свали калните ръкавици.

— Искаш ли аз да карам? Ти добре си прасна ръката на онзи склон.

Тя се поколеба.

— Стига да нямаш нищо против...

— Няма проблем. — Той изключи лампата на каската и нави остатъка от тежкото кално въже на рамото си с небрежна лекота.

Самата мисъл да пренася тежкото въже на наранената си ръка, накара Джой да е доволна и благодарна от присъствието на Дейви.

— Благодаря. Ако се погрижа за ръката си тази вечер, утре ще мога пак да се спусна в пещерата.

За момент ѝ се прииска да притежава огромната сила на Дейви. След това си призна, че тялото ѝ не е изморено, нито пък ръката представляваше кой знае какъв проблем. Всичко бе в ума ѝ отказваше да приеме мисълта за завръщането на Гейб и се държеше така, сякаш ставаше дума за някой тесен проход, който ще успее да остави зад себе си, стига да се напругне максимално и да положи достатъчно усилия. Само че единственото, което постигна, бе да се изтощи.

Потри чело с опакото на ръката си и остави черна следа. Пещерната кал бе толкова ситна, че успяваше да се набие във всичко, дори в ръкавиците, да проникне през пластовете дрехи и да се разпростре като леденостудена тръпка, която пронизваше човек чак до костите. Мисълта за горещата баня, която я очакваше, я накара да изпъшка, но този път от удоволствие.

— Доктор Джойс? — Гласът на Дейви прозвуча дълбок и притеснен.

— Просто си мислех за гореща вана.

— А! — Той се изкиска и се протегна, докато почти достигна звездното небе с пръсти. — Знам какво искаш да кажеш. Колкото и пъти да слизам в тази пещера, все се връщам изморен.

Натрупах всичко отзад в джипа и добавиха още мръсотия в колата. След непрогледната тъмнина на пещерата Лост Ривър, нощта навън им се стори окъпана в светлини — звездите блещукаха ярко, изгрялата луна разливаше жълтата си пелена, а фаровете на колата сияеха право напред.

Когато пристигнаха в Котънуд Уелс, мястото бе окъпано в светлина. Фенерите бяха запалени и разпращаха жълти отблясъци наоколо, които се сливаха с лампите вътре в бунгалата.

Дейви паркира зад бунгалото на Джой и се огледа.

— Генераторът пак се е скапал. Свърши се с банята ти, освен ако не е останала затоплена вода.

Джой въздъхна.

— Горката Риба. Той проклина втория генератор, който ни отпусна армията, защото бил стар още по времето, когато прадядо му е предвождал кервани от мулета из Ню Мексико.

— И това не е единственото, което проклина.

Тя бе готова да се засмее. Всички пещерняци завиждаха най-искрено на уменията на механика да майстори какво ли не.

— Ако ругатните помагаха — каза тя, — то тогава Рибата...

Останалата част от думите ѝ потънаха в дръзкото ръмжене на внезапно оживелия генератор. Затрепкаха бели светлини, за миг се стопиха, отново заблестяха вече уверено и окъпаха Котънуд Уелс в електрическо зарево. Генераторът бръмчеше ту по-тихо, ту по-властно, докато най-сетне се настрои на един равномерен звук, нещо средно между мъркане и ръмжене. Звукът намаля още повече, когато Рибата затвори вратата на бараката, където бе монтиран генераторът.

Дейви се засмя.

— Рибата трябва да е измислил някоя специална ругатня. Това чудо не е звучало така, откакто пристигнах тук преди две години.

— Поне ще успеем да презаредим батериите — отвърна Джой. За спешни случаи имаше карбидна лампа за каската, но предпочиташе електрическите лампи на челото, когато изследваше някой нов участък на пещерата. — Не забравяй и компютрите, дето смучат ток като побеснели. А какво ще кажеш за онзи механичен роб, дето ни пере дрехите?

— Амин. — По вина на Дейви бушоните бяха горели неведнъж и два пъти и той изпитваше ужас от този момент.

Двамата заедно пренесоха екипировката на закритата задна веранда на Джой, която бе почти наполовина на самото бунгало. Тя включи лампата и започна да се мъчи с калния цип на гащеризона. Беше пробвала да носи гащеризони с копчета, но проходът „Пипнах те“ успяваше да види сметката дори на най-внимателно защитените копчета.

Ципът не помръдваше.

Джой изруга.

— Заяжда ли? — попита Дейви.

— Заяжда и още как.

— Чакай малко. — Отговорът му прозвуча приглушено, докато сваляше всичко чак до долното си бельо.

Тя дори не забелязваше мургавото, почти напълно голо, съвършено тяло на Дейви, оплескано в кал. Единственото, което се въртеше в ума ѝ в този момент, бе надеждата, че силните му умели пръсти ще постигнат по-голям успех със заялия цип.

— Дай сега да видя — каза той и я завъртя към светлината. Намръщи се и се наведе още по-близо до ципа.

— Кал.

Отговорът на Джой бе нещо средно между ръмжене и смях.

— Дейви, честна дума, ти имаш талант да...

— Посочвам очевидното — прекъсна я той, за да довърши изречението, преди тя да успее. — Да, знам. Това е, предполагам, защото съм картограф.

Едната му едра ръка задържа яката на гащеризона. С другата стисна здраво упоритото езиче на ципа и подръпна. То се изплъзна измежду калните му пръсти. Младежът опита отново. Езичето отново се изплъзна. Той опита да говори на ципа по същия начин, по който Рибата говореше на генераторите.

Никой от двамата не забеляза мъжа, който излезе от тъмнината сред тополите и се насочи към бунгалата.

ГЛАВА 7

Гейб крачеше безшумно към верандата на бунгалото, накъдето го бе насочил кралят на ругатните, наречен Рибата. Според лаконичните обяснения на невероятно умелия механик, очаквали доктор Андерсън да се върне от пещерата Лост Ривър след няколкото часа, та да погледнел в бунгалото от лявата страна. Това и *Беш' м' пр'ятно* се оказа единственото, което чу, след като пристигна и заговори първия човек, когото забеляза. Не че Рибата беше дръпнат или необщителен; очевидно цялата му енергия бе посветена на ругатни, които имаха за цел да съживят генератора.

И наистина успя да го съживи.

От другия край на двора, Гейб успя да мерне на оградената с мрежа против комари веранда единствено някакъв полугол силует на едър мъж. Веднага предположи, че това е доктор Андерсън, директор на изследователския екип в пещерата Лост Ривър. Една-единствена гола крушка на верандата хвърляше отблясъци върху мъжа и подчертаваше височината и якото му тяло.

Гейб реши, че мускулестият доктор Андерсън спокойно може да се включи, в което и да е състезание по тласкане на гюлле или вдигане на тежести. При това беше млад и красив. С доста цинична усмивка Гейб си представи какво влияние оказва добре сложеният доктор на женската част от студентите си.

В този момент доктор Андерсън се премести и Гейб забеляза очертанията на доста по-дребен човек, все още опакован в облекло за пещерни проучвания. Светлината окъпа фигурата и проблесна по късата руса коса и нежните черти.

Тялото на Гейб се сви, сякаш някой го бе халосал с всички сили в корема. Въпреки това продължи да си повтаря, че е невъзможно, че това е някаква халюцинация. „Не е възможно това да е Джо!“ Повтаряше тези думи отново и отново, докато посягаше към вратата. Остави я да се блъсне зад него и погледна лошо младия полугол гигант, който напълно безуспешно се мъчеше да свали ципа на Джой.

— Аз ще се погрижа за нея — каза Гейб.

Това не бе предложение. Бе настойчива команда.

Дейви погледна мъжа, появил се от нощната тъма, и инстинктивно отстъпи от Джой.

Тя рязко вдигна глава, когато чу гласа от спомените си. Усети как и последната капка кръв се отдръпва от лицето ѝ, докато бащата на дъщеря ѝ приближаваше към нея, появил се изневиделица. Единствената мисъл в главата ѝ бе: „Нали трябваше да го видя чак след седмица. По дяволите, не е честно. Имах нужда от тази седмица. Не искам да ме вижда такава. Изморена, мръсна, неподготвена.“

Уязвима.

Докато трескавите мисли се вихреха в ума ѝ, Джой едва не се изсмя на глас на себе си. В живота никога не ставаше така, както планираш, а същият този живот никога не бе обещавал, че ще бъде честен и справедлив с теб. Трябваше отдавна да е научила този урок още когато Гейб я предаде, когато забременя, когато хеликоптерът катастрофира и родителите ѝ загинаха и я оставиха да се лута сама, при това в положение, което не си бе представляла, че е възможно, дори в най-ужасните си кошмари.

Беше преживяла толкова много в миналото. Щеше да преживее още една неприятна среща. Налагаше се. Друг избор просто нямаше.

Каквото и да се случеше, тя щеше да защити и предпази Кейти.

Джой автоматично използва урока по оцеляване, който научи на такава висока цена преди години. Отблъсна бурята вихрени мисли, чувства и спомени, за да се съсредоточи на настоящия момент. Сега. Най-важното бе сега.

По-късно щеше да подреди хаоса, който цареше в аналитичния ѝ ум. За момента ѝ бе достатъчно, че се контролира, че не показва нищо, че успява да защити уязвимостта си — умението да обича, което погребва едва двайсетгодишна.

Джой се отдръпна от протегнатите към нея ръце, които някога бе целувала в моменти на страст и които все още бяха част от сънищата ѝ.

— Не е необходимо, господин Венчър. — Тя посегна към опаковката течен сапун, който винаги държеше до пералнята. — Мога и сама да се погрижа за себе си.

Гейб застина. Слушаше. Взираше се. Гласът бе същият: говореше рязко и отсечено в спомените му и шептеше нежно в сънищата му.

Същият, но и различен.

Там, където навремето тлееха чувства и превръщаха този глас в невероятна музика, сега звучеше безразличие и рязкост.

Очите ѝ си бяха същите, лъскави, сиви, все така проникателни. Но в тези очи сега имаше нещо различно. Беше се научила да забулва предишната откритост и да изолира света някъде далече.

Да изолира и него.

Или може би това бяха сенки, а не було, наследство, останало с разочарованието и загубата.

— Джой. — Гласът му бе мек и настойчив.

Тя трепна, сякаш някой я бе ударил. Гейб бе единственият, който я бе наричал Джой. Обърна се към нея така още първия път, когато се запознаха. Тогава се смееше на нещо, казано от друг пещерняк. Все още бе засмяна, когато се отзова на повикването на баща си и отиде да се запознае с Гейб.

Той я бе изгледал продължително, а след това каза: *Как да те наричам Джойс при тази прелестна усмивка. Здравей, Джой^[1]. Аз съм Гейб Венчър.*

— Името ми — каза тя натъртено на Гейб — е доктор Андерсън.

Гейб бе толкова шокиран, че не знаеше какво да каже. По времето, когато я бе познавал, тя се казваше Смит-Андерсън и нямаше докторска степен. Автоматично погледна към лявата ѝ ръка. Нямаше венчална халка. Но пък тя едва ли щеше да носи пръстени, докато обикаля пещерите.

Джой се обърна с гръб към светлината, за да скрие треперенето на ръката си, докато капеше от течния сапун върху ципа.

— Дейви, иди да си вземеш душ, преди да ти е станало студено. — Думите бяха изречени с типичния за Джой глас, внимателен, разкриващ пълно самообладание. Тя отново подръпна металното езиче на ципа. Не поддаваше. — И да ми оставиш топла вода, иначе следващия път, когато се заклешиш в „Пипнах те“, ще те оставя там.

Доловил необичайното напрежение в гласа на Джой, Дейви се поколеба.

Ципът се смъкна до половината и езичето отново се изплъзна от хлъзгавите ѝ пръсти.

С невероятна бързина, за която почти бе забравила, Гейб хвана ципа, за да го смъкне до край. Той послушно пое надолу, командван от

сухите му спокойни ръце.

Тя се въздържа да каже това, което мислеше, и проговори тихо:
— Благодаря.

Думите бяха наситени със същото напрежение, което се забелязваше в изпънатия ѝ гръб. Отдръпна се от Гейб, без да го поглежда. Не можеше да си позволи да го погледне. Той стоеше прекалено близо, а тя бе твърде изморена и стресната, за да контролира още дълго чувствата си.

Мразеше го. Искаше да го прегърне.

Искаше да му се разкрещи. Искаше да заличи бръчките на изтощение, изписали се по лицето му.

„Вземи едно от калните възета и го удуши. Целуни го така, сякаш светът гори под краката ви и тази целувка ще бъде последна.“

Всичко това бе неразумно. Най-удачният избор бе безразличието и отчуждеността, нестабилният център на ужасяващата буря, бушуваща в гърдите ѝ. Тъкмо в този център бе живяла цели седем години.

С малко късмет Гейб щеше да си отиде от живота ѝ, преди бурята да се разрази. Надяваше се да е сама, когато това се случи, да е сред четирите стени и само нощта да стане свидетел на яростта, стаена под привидното спокойствие на доктор Андерсън.

Джой забеляза, че Дейви все още се колебае на самия край на верандата. Тя едва успя да потисне раздражението си, и то единствено заради искрената загриженост на младежа, който нямаше представа, кой е този непознат, дори не подозираше, че някога двамата са били много близки.

— Дейви, това е господин Венчър. — Докато говореше, тя изхлузи покрития с лепкава кал гащеризон и отдолу се показа не по-малко кален слой дрехи. — Той ще прекара с нас няколко дни, докато научи най-новото, за да разшири стара статия, която някога е писал за пещерата Лост Ривър.

— Гейб. Не ми казвай господин Венчър — поправи я Гейб и подаде ръка на младежа. — И ще остана няколко седмици, не няколко дни. Надявам се да има достатъчно материал за цяла книга, посветена на изкуството и науката пещерно дело. След Лечугила няма друга такава недокосната от човешка ръка пещера.

Дейви погледна калната си длан и се поколеба, преди да я подаде на по-възрастния мъж.

— И аз съм се постарал доста на лакти и колене — каза Гейб. — Малко мръсотия няма да ме притесни.

Двамата с Дейви си стиснаха ръцете.

— Господин Венчър, Гейб, много ми е приятно... — Автоматичният порой любезни думи пресекна рязко. — Да не би да си Гейбриъл Венчър, писателят?

— Признавам се за виновен.

— Мама му стара! Направо не мога да повярвам! — Усмивката на Дейви стана още по-широка и той отново разтърси дланта на Гейб. — Аз съм ти голям почитател. Ти си единственият писател по въпросите на природата, който предава нещата и точно, и увлекателно. Разказът ти за несъответствията между въздушните и сухоземните измервания на онзи връх в Андите беше направо невероятен.

— Благодаря. Онзи връх за малко не ме уби.

— Сериозно! Какво стана?

— Едно свлачище ни заби на някакъв ронлив скален перваз. Аз извадих късмет. Водачите ми загинаха.

Дейви се намръщи съчувствено.

Джой съвсем не изпитваше същото. Със затворени очи се опитваше да отблъсне спомена за студените вълни, които я обливаха при всеки позив на гадене, когато чу по радиото, че известният пътешественик и писател Гейбриъл Венчър едва е успял да се спаси в Андите и може да остане инвалид за цял живот. Беше прорязана от необяснима болка, разбираше прекрасно какво би означавало за човек като Гейб да бъде прикован към болнично легло в една чужда страна, чудеше се дали ще може да ходи отново.

И до днес не успя да забрави тази злополука. Споменът за нея се съхраняваше в папката „Мъртви спомени“, с подзаглавие „Гейбриъл Венчър, омразният любовник“. Връзката ѝ с него бе също като неочакваната смърт на родителите ѝ — преживяване, което, колкото и да бе болезнено, най-сетне бе приела, без да успее да разбере смисъла му.

Затова и престана да задава въпроси, престана да се опитва да си обяснява и се научи да преживява първо една секунда, после минута, последвани от час и ден, а когато „Мъртви спомени“ надигнеха глава в

опит да се освободят и излязат наяве, още по-зле за нея. Предстоеше ѝ цял един живот, който нямаше да успее да изживее, ако погледът ѝ бе прикован назад в миналото.

— Добре ли си, доктор Джойс? — Загрижеността на Дейви бе ясно доловима в гласа му. — Искаш ли да ти погледна ръката, преди да тръгна?

Гейб бързо се извърна и погледна Джой с питащи зелени очи. Тя бе пребледняла под напластената пещерна кал.

— Какво ти е на ръката?

— Нищо, което един здрав сън няма да излекува.

Тя се наведе и кръвта отново нахлу в лицето ѝ, докато развързваше ботушите и ги подреждаше един до друг. Измъкна се от защитните дрехи и ги натъпка в пералнята, където щяха да се изплакнат с мръсните дрехи на Дейви.

Младежът се поколеба до вратата, очевидно изпълнен с желание да помогне на Джой, но без да знае как.

— Душ — напомни му тя. — Водата, която се е затоплила на слънцето, не ѝ трябва много, за да изстине на лунната светлина.

— Абсолютно си права. — Той изкозирува на шега, доволен, че тя отново говори както обичайно, с комбинация от научни факти и приятелски шеги. — Само да си взема кърпа и веднага отивам.

— Кърпата ти е зад теб, в коша — каза тя и разкопча дългите панталони. — Точно където я остави снощи. Добре че в пустинята е сухо, иначе тази кърпа така да е мухлясала, че щеше да се наложи и нея да бръснеш.

Гейб стоеше притихнал, буквално замръзнал под прилива на чувствата, които му подсказваха, че Джой и този мускулест екземпляр са... близки.

Ако мислеше разумно, той трябваше да е наясно, че се е отказал от всичките си права над Джой преди години, когато си тръгна, без да има представа, дали тя е бременна. Но неразумната му половина — онази примитивна, дълбоко залегнала половина — беснееше и крещеше, че тя няма право да стои на верандата посред нощ с този як, полугол студент, чиито мъжки качества бяха толкова очевидни.

След като порови няколко минути в коша, пълен с какви ли не дрехи, Дейви си откри кърпата и влезе свойски в бунгалото на Джой. Само след секунди шумът от душа се разнесе по верандата.

— Той с теб ли живее? — попита Гейб с безразличен глас, хладен като лунната светлина над пустите земи наоколо.

Джой едва успя да потисне първия си подтик и да каже на Гейб да върви по дяволите и да отнесе и въпроса със себе си. Само че подобни думи щяха да разразят скандал. В този момент чувствата ѝ бяха прекалено объркани, прекалено неуправляеми, за да рискува и да се забърка в кавга.

— Както и останалите ми студенти — отвърна тя.

— Преподавателят и студентите живеят заедно и си играят заедно — отбеляза подигравателно той.

— Душът на Дейви е здраво закрепен за стената. — Тя вдигна поглед към Гейб. Очите ѝ бяха също като езерата скрити в недрата на пещерата Лост Ривър. Леденостудени. — Защо не пробваш отровния си език на него?

— Джой...

— Или доктор Андерсън, или доктор Джойс. Избери си. — След това, въпреки решимостта си да не говори, тя не се сдържа. — Вече никой не ми казва Джой.

Гейб се опита да потисне гневните думи, които искаше да изрече, но не успя. Имаше отчаяна нужда от сън, а в същото време бе ранен дълбоко от презрението, което кипеше под привидното спокойствие на Джой.

Трябваше да обмисли възможността да я открие отново край пещерата Лост Ривър. Не бе го сторил.

— Че то е повече от очевидно защо никой не ти казва Джой. Превърнала си се в хаплива жена със злобно стиснати устни, която има точно толкова радост в себе си, колкото има и в един прясно изцеден лимон.

Думите му я прерязаха като бръсначи и тя изпита толкова силна болка, че дори когато той я напусна, не си бе представяла, че ще усети отново нещо подобно.

— Благодаря — отвърна дрезгаво тя, изпълнена с омраза към него и желание да го нарани така, както и той я бе наранил едно време, както продължаваше да я наранява и сега.

— Недей да ми благодариш...

— Напротив, трябва — прекъсна го тя; гласът ѝ бе стаил трепета на чувствата. — Ти си този, който ме превърна във всичко, което съм

днес.

За няколко секунди очите ѝ вече не бяха забулени. Гейб се вгледа в прозрачните им дълбини — и за втори път тази вечер му се стори, че някой го рита в стомаха.

Много пъти се бе питал какво ли ще се случи, ако отново се срещне с Джой. Беше си представял гняв, смях, шок, чувственост, сълзи, въодушевление. Беше си представял всяко едно чувство, но не и това, което в този момент струеше от очите ѝ.

Омраза.

---

[1] Joy (англ.) — радост. — Б.пр. ↑

ГЛАВА 8

Чувствата разтърсиха Гейб с ярост, която не бе изпитвал, откакто разбра, че Джой е направила аборт. Пристъпи рязко напред и отвори уста, за да ѝ каже, че е просто една лъжлива кучка, която го е молила да остане, защото уж го била обичала толкова много, а след това, още щом разбрала, че не притежава легендарните богатства, побързала да направи аборт.

Джой отстъпи от Гейб толкова бързо, че се препъна и удари наранената си ръка на една от полиците. Чу се приглушен вик. Верандата се завъртя безцелно и потъна обгърната от тъмната пелена на болката. Щеше да падне, ако не я бе хванал над лакътя.

— Ръ-ка-та ми — каза на срички тя.

Той веднага я прихвана през кръста. Младата жена се отпусна на него и се опита да се пребори с гаденето, което винаги следваше болката.

— Джой, съкровище — изрече той до косата ѝ и я залюля в прегръдката си, притиснал я нежно до гърдите си. — Боже, много съжалявам, не исках да те нараня.

Тя не можеше да отговори. Остана отпусната на гърдите му няколко секунди, докато стаята престана да се върти. Когато най-сетне си пое дълбоко дъх, мирисът му я порази като неочаквано връхлетяла вълна, повличайки множество спомени след себе си.

Той я любеше толкова нежно, толкова диво, толкова съвършено. Тя го любеше по същия начин, нежно и диво, отдавайки всичко, на което бе способна.

След това той си отиде, без дори да се обърне назад, никога не позвъни, никога не писа, изтръгна сърцето ѝ и я остави кървяща и самотна.

Събра остатъка от силите си и се отблъсна от Гейб.

— Сигурна ли си? — попита той. — Бяла си като платно.

— Пусни ме.

Ръцете му се поколебаха за миг, а след това се отпуснаха. Той я наблюдаваше внимателно, готов да я хване, ако отново политнеше.

— Какво ти е на ръката?

— Паднах.

След тази единствена дума тя му обърна гръб и се зае с обичайните си занимания, сякаш се намираше в непрогледната тъмнина на пещерата, прикривайки всяко издайническо чувство. Пръстите ѝ подръпнаха ластика на дългия клин. Беше го свалила наполовина, когато осъзна какво прави.

Беше свикнала да съблича всичко чак до калното долно бельо в компанията поне на още десет човека, които си подхвърляха шеги за състоянието на дрехите, за напрегнатите мускули и се обзалагаха дали пералнята ще издъхне на първото, второто или третото пране. Когато Гейб ходеше в пещерата с нея, беше същото — нямаше колебание, нито пък престорена скромност, нищо, освен приятелството, така характерно за пещерняците.

Сега обаче всичко бе различно.

Но да покаже това, бе все едно да заяви на Гейб направо, че присъствието му я смущава в много повече отношения, отколкото омразата. Като например, когато гласът му извика: *Джой, съкровище. Боже, много съжалявам, не исках да те нараня.*

Едно време би продала душата си само за да чуе тези думи от него. Но това бе преди много години, преди цели векове, когато бе млада и все още вярваше в живота и любовта. Сега имаше доверие единствено на нещата, които можеше да докосне — неземната красота на пещерата Лост Ривър и малките ръчички на Кейти, стиснали я в мечешка прегръдка.

Джой продължи да смъква калния клин с изтръпнали пръсти, а след това премина на ципа на влажния пуловер. Измъкна лесно дясната си ръка, но лявата бе истински проблем. Не можа да скрие болката.

Гейб веднага посегна към нея в желанието си да ѝ помогне.

— Недей. — Тя отблъсна ръцете му със студените си пръсти, а в гласа ѝ прозвуча същото изтощение, което се четеше в очите ѝ.

— Нека да ти помогна. — След това тихо добави: — Няма да те нараня, съкровище.

Думите отекнаха в ума на Джой и зазвучаха отново, леко променени; гласът бе същият като преди седем години, когато уверяваше тръпнещото от страст девствено момиче. „Всичко е наред. Няма да те нараня, съкровище.“

Тя се вгледа в светлите зелени очи на Гейб и забеляза как потъмняха, долови рязкото му вдишване и разбра, че и той си е спомнил тези думи, изречени през онзи следобед, когато двамата горяха с жаркия плам на слънцето.

— Недей — повтори тя и срещна погледа му, без дори да трепне.

— Джой...

— Не ме докосвай. — Гласът ѝ бе тих и рязък.

Трясъкът, разнесъл се, когато Дейви се блъсна в някакви мебели, последван от цветистата му ругатня, напомни на Джой и Гейб, че не са сами. След няколко минути младежът се появи на верандата, увит в син хавлиен халат, очевидно купен за човек поне с два номера по-едър.

— Ръката ти започна ли да се схваща? — попита той, когато забеляза, че Джой все още не си е свалила дрехите.

Тя кимна.

— Имаш ли нужда от помощ? — попита Дейви.

— Да, моля те — каза тя и се обърна към дипломанта с очевидно облекчение. — Ако смъкнеш горните пластове, аз ще се справя с останалото.

Разкъсван между безпомощност и гняв, Гейб наблюдаваше как едрите длани на Дейви посягат към Джой.

— Няма смисъл отново да се каляш — каза той грубо и пристъпи между Джой и Дейви. — Коя ръка те боли, доктор Андерсън?

Джой впи поглед в безчувствените зелени очи на бившия си любовник и разбра, че или трябва да му позволи да я съблече, или да започне скандал, който да я принуди да разкаже на Дейви каква е причината да не желае ръцете на Гейбриъл Венчър да я докосват.

— Лявата. — Гласът на Джой бе също толкова безизразен, колкото бе и лицето ѝ.

— Ще се справиш ли с готвенето? — попита Дейви и погледна притеснено бледата ѝ кожа.

— Аз ще се погрижа за нея — отвърна Гейб.

Дейви долови напрежението и намека, скрити зад тези думи, и се почувства неловко.

— Не се притеснявай — добави Гейб и се насили да се усмихне небрежно на Дейви. — Аз ще се погрижа за нея. Джой... доктор Андерсън... ние двамата се познаваме отдавна. Тя бе до мен навремето, когато подготвих първата статия за пещерата Лост Ривър по поръчка на „Планета Земя“. Едва ли щях да успея да се справя без нейната помощ.

— Бре, ма'ма му ста... искам да кажа, наистина ли? — Дейви тихичко подсвирна. — Тя и дума не ни е споменала, а статията за пещерата Лост Ривър трябва да бъде прочетена от всеки, който иска да влезе вътре.

— Господин Венчър доста преувеличава нещата — каза Джой пресилено небрежно. — Много хора му помогнаха да напише статията си.

— Прекалено скромна си — отбеляза сухо Гейб.

Преди да отговори, той вече бе свалил калния пуловер.

— Такава си е тя — потвърди Дейви, отвори задната врата и я пусна да се затвори с трясък след него. — Благодаря за помощта тази вечер, доктор Джойс. Когато си с мен, винаги успявам да свърша поне три пъти повече работа от обикновено.

— Пак заповядай.

От мрака долетя обнадежденият глас на младежа.

— Може ли още утре?

— И двамата ще дойдем с теб — отвърна вместо нея Гейб.

— Страхотно!

Каквото и да се опитваше да каже Джой, то бе заглушено, докато мъжът умело измъкваше пуловера през главата ѝ и освобождаваше лявата ръка, все още обвита в прилепналия кален ръкав. Преди младата жена да успее да се подготви и стегне за болката, която бе неизбежна при размърдването на ръката, тя усети, че всичко вече е приключило.

— Готово, не беше чак толкова страшно, нали? — предизвика я шеговито гласът на Гейб.

— Изобщо не ме заболя — призна тя през стиснати зъби. — Благодаря ти.

— Пак заповядай. — Той пусна горните пластове дрехи на пода и огледа дългото бельо също толкова мокро и мръсно, колкото и останалите дрехи. Ципове нямаше. Копчета също. Просто стегната

прилепваща материя. — Следващото няма да е толкова лесно. Всъщност, ако не ми позволиш да го срежа, ще те боли адски силно.

— Да го срежеш ли? Как ли пък не! — Тонът ѝ подсказа, че го смята за луд. — Ако ми беше счупена ръката, разбирам. Но заради едно натъртване, просто няма да го бъде. — Намръщи се и се приведе в кръста, изпружила и двете ръце напред над главата. — Ти изобщо имаш ли някаква представа, колко струват тези неща?

Отговорът му се изгуби в болезнения вик на Джой, докато смъкваше дрехата с едно-единствено рязко движение, оставяйки я на студения въздух по практичното памучно долно бельо, което тя намираще за съвършено при работата си в пещерата.

Преди да успее да се извърне, Гейб видя нежните извивки на жената, измъчвала сънищата му хиляди нощи. Също като очите и гласа ѝ, тялото ѝ бе точно каквото го помнеше, а същевременно различно. Извивката на гърдите, талията, ханшът бяха все още стегнати, все още молеха за ласката на мъжки ръце. Но имаше и нещо различно. Тя не бе момиче. В тялото ѝ нямаше нищо незавършено, беше съвършена. Всички обещания от миналото бяха изпълнени. Тя бе истинска жена.

Не успя да му обърне гръб достатъчно бързо, не успя да наметне хавлиения халат, преди да я зърне. Държеше се така, сякаш той бе просто един нетактичен непознат, пристигнал от пустинята.

Това наистина го ядоса.

— Я да престанеш да се правиш на срамежлива девица. Вече съм виждал какво има под калния сутиен и бикините.

В отговор тялото ѝ се стегна и той съжали, че не бе изчакал до сутринта, за да се запознае с „доктор Андерсън“. Умората и напрежението бяха превърнали обичайното му самообладание в импулсивност и избухливост. Но още по-лошо от физическата умора бе нещо дълбоко и много болезнено.

След седем години всичко, което се бе запазило от изпепеляващата му любовна връзка с Джой, бе омраза.

„А ти, глупако, какво очакваше? Тя е същата, която се отърва от детето ти. Да не би да си забравил?“

В този момент Джой се обърна и забеляза презрението, изкривило лицето на Гейб. Тъкмо това изражение потвърди страха, който бе таила цели седем години. Той всъщност не държеше на нея, не я бе обичал, не истински. За него тя бе само мимолетно

развлечение, едно непретенциозно момиче, израснало сред дивотията и простотията в Ню Мексико.

А бе лесно, толкова лесно да се остави в ръцете му.

Нима той имаше някаква причина да я мрази? Единственото престъпление, което бе извършила, бе проявената наивност, когато се влюби в мъж, който съвсем не ѝ бе в категорията — великият Гейбриъл Венчър.

Джой дори не бе осъзнала, че е изрекла последните три думи на глас, докато не чу как собственият ѝ глас отекна с презрение и ярост на малката веранда.

— А ти какво очакваше? — попита тя.

Преди Гейб да отговори, тя се усмихна с цинизъм, който го изненада.

— Недей, не си прави труда да ми отговаряш — каза тя. — Очаквал си неопитната малка глупачка да ти се метне на врата отново и да те задърпа към леглото. Една съвършена глупачка и нищо повече. Само че малкото момиченце порасна.

— Малко момиченце ли? Глупости на търкалета. Ти беше на двайсет, само три години по-малка от мен.

Джой не отговори. Това бе истина. Просто не бе част от истината, която тя си спомняше отново и отново. Това бе едно от нещата, за които не обичаше да си спомня, както не обичаше да си спомня колко много го моли да я вземе със себе си, когато бе забелязала, че се колебае.

— Дори не знаех, че си все още при пещерата Лост Ривър — продължи Гейб. — Затова как, по дяволите, да очаквам каквото и да е от теб? Що се отнася до това да дойдеш в леглото ми, щом ми се прииска женска змия, ще отида до пустинята, за да си хвана.

— Гледай да си я хванеш, докато е още млада и не са ѝ поникнали зъби — изстреля в отговор Джой, засегната от факта, че той се е върнал единствено заради пещерата, а не заради нея. — Иначе току-виж си се събудил със зъби, впити в гърлото.

— На теб много би ти харесало, нали?

— Всъщност бих предпочела изобщо да не се събуждаш.

В момента, в който изрече гневните думи, Джой знаеше, че те нямат нищо общо с истината. Спомни си болката, която изпита, щом разбра, че Гейб е ранен лошо, оставен в безсъзнание в болничното

легло в чужда държава. Независимо от нещата, които беше или не беше направил, независимо от постиженията и успехите му, той си оставаше баща на дъщеря ѝ.

— Извинявай. — Гласът ѝ бе като нея. Празен. — Всъщност не го мислех.

— За малко да ме заблудиш.

— Нямаше да е толкова лесно, колкото когато ти успя да ме заблудиш — отвърна тя. Щом забеляза гнева да обагрят страните му, тя се обади, обзета от отчаяние: — Гейб, трябва да престанем. И на двама ни предстои работа, а за да я свършим, трябва заедно да влезем в пещерата Лост Ривър. Ако ще се нападаме по този начин, нищо няма да се получи. Не можеш просто така да слезеш в онзи мрак с човек, на когото нямаш доверие.

— Аз ти имам пълно доверие. — Гласът му бе толкова студен, че прорязваше. Мислеше си за аборта, който тя бе платила с неговите пари. Ако не бе самотна майка, щеше да ѝ е значително по-лесно да катери академичната стълба. — Ти не би позволила на нещо лично да застане на пътя на важни работи като например кариерата ти.

Джой присви очи. Понечи да отговори, но той все още не бе приключил с нея и се опитваше да пречупи всяка частица от гордостта ѝ.

— Без мен — натърти той, — нямаш ни най-малък шанс да получиш още пари за проучване на пещерата Лост Ривър, доктор Андерсън. И докато вися на някое въже там долу, ще бъда съвсем спокоен, че ще ме гледаш като писано яйце.

— Странно, че ме виждаш като твое доста точно копие.

— Това пък какво трябва да значи?

— Означава, че ти си точно такъв, за каквато обвини мен — човек, който поставя кариерата на първо място и всичко останало е на втори план.

Думите ѝ проникнаха през гнева му като леки разрези от светлина. Но този път Гейб изпита болка.

Вбеси се, че не друг, а тъкмо тя притежава способността да го наранява. Тя бе жената, която съвсем лесно бе махнала детето му. Едва ли имаше представа, какво е любов.

„За каква се взема тя, та да ми говори подобни неща?“

— Всичко това, разбира се, е ненужно — продължи Джой с неестествено спокоен глас. — Възрастни хора сме. Би трябвало да умеем да се контролираме, за да си вършим качествено работата.

Гейб си наложи да не споменава и дума за аборти. Ако повдигнеше този въпрос, бе напълно убеден, че разговорът ще излезе извън рамките на приличието и няма да има нищо общо с възпитанието, което възрастните са длъжни да проявяват. Трябваше да приключи и с разговора, и с нея.

Само че не можеше.

— Това означава ли, че ми вярваш?

— Ако става въпрос за нещо, свързано с кариерата ти, да — каза тя и се извърна уморено настрани.

За пръв път Гейб забеляза лилаво-черната синина, която пълзеше от лакътя на Джой към рамото. Той забрави напиралците гневни думи и си спомни за момента, когато я бе стиснал за ръката, а тя извика от болка.

— Джой. — Гласът му бе дрезгав от изтощение и безпомощна мъка, че красотата от миналото се е превърнала в нещо толкова грозно от настоящето. — Ръката ти.

Тя учудено се погледна. Огненият вихър на чувствата ѝ бе успял да надвие болката на раната.

— Тук вътре има ли някъде лед? — попита той. — Ще взема една хавлия и ще увия...

— Не си прави труд — прекъсна го Джой и се отдалечи от него, за да се отпусне в тишината и самотата на празното бунгало. — Раната я имам много преди ти да се появиш.

Вратата се затвори и Гейб остана сам на верандата. Изтощение, болка и безпомощност го обгърнаха като неканен мрак, по-потискащ откогато и да е преди.

ГЛАВА 9

На следващата сутрин Гейб се отправи през ослепителното слънце, заляло двора към сенчестата задна веранда на бунгалото на Джой. Четиринайсетте часа сън бяха възстановили обичайната му самодисциплина, въпреки че сънищата му бяха разкъсвани от образи на пещерата Лост Ривър с множеството скрити проходи. Но за разлика от самата пещера, в сънищата му нямаше красота, само сенки извираха от мрака и призрачни гласове го викаха с нескрита мъка, страст и съжаление.

И омраза.

Това бе ново звучене на сънищата, придружено от студен лъч светлина, който пронизваше познатата тъмнина.

Гейб си наложи да не обръща внимание на чувствата и да насочи всички мисли към предстоящата работа. Четиримата на верандата вече излизаха на двора. Сред тях бе и Джой. Тя преглеждаше пещерното оборудване и се шегуваше с Дейви, че имал нужда от китова мас, за да премине през „Пипнах те“.

Медните отблясъци по късата коса на Джой бяха като примамлив фар за Гейб. С истинско усилие успя да възпре противоречивите си чувства. Той беше професионалист. Възрастен човек. Време беше да се изтръгне от болезненото минало и да се съсредоточи над настоящето.

Работата бе всичко, което му оставаше.

Поспря, за да добие първи впечатления за хората, с които щеше да влезе в пещерата и за които щеше да пише. И на слънчевата светлина, Дейви изглеждаше точно толкова внушителен, колкото и в мрака. Въпреки че бе само с няколко сантиметра по-висок от Гейб, дипломантът бе значително по-едър. В яките му ръце катераческите въжета изглеждаха тънки като нишки.

Младата жена, застанала до Дейви, му стигаше до брадичката и бе също така щедро надарена, както и Дейви. Черният бански подчертаваше изваяното тяло на червенокосата и едва ли имаше човек, който да не я забележи. Гейб се обнадежди, че тя задържа вниманието

на Дейви, а също и ръцете му, далече от Джой. Не изглеждаше много лека задача за един мъж.

Третият от групата му се стори смътно познат. Среден на ръст, стегнат, жилав, с атлетично тяло и излъчване на спокойствие и уравнивесеност. Това бе механикът от снощи, същият, който след избълваните цветисти ругатни го упъти към бунгалото на Джой. Гейб се опита да си спомни името на мъжа. „Не беше ли нещо необичайно за жител на пустинята — Водния? Перката? Не беше това, нещо близо. Рибата. Точно така.“

Рибата се занимаваше с някакви батерии. По голия му гръб лъщяха капчици пот, докато се привеждаше над сандъчето. Той вдигна поглед, когато Гейб отвори вратата на верандата.

— Доб’рутро, странниче. — Рибата се изправи и подаде ръка. — Извинявай, но снощи не ми беше много до любезности. Стариият генератор е голям инат понякога. А в други моменти е още по-зле.

Гейб се усмихна и пое ръката на Рибата.

— И аз не бях от най-приказливите. Бях пътувал седемдесет и три часа, докато се добера до това място.

— Мианмар или Камбоджа?

— Да. Пътьом минах през Филипините. — Той погледна любопитно Рибата. — Как разбра?

— Докато бях на служба, и на мен ми се е случвало няколко пъти да се връщам от другия край на света. — Кожата около кафявите му очи се набръчка в почти невидима усмивка. — Последния път ми отне почти осемдесет часа. Тогава реших, че да обикаляш по света, си е голямо главоболие. Измъкнах се и си купих част от ремонтна работилница в Карлсбад. Та така започнах да ругая всякакви други машини след самолетите.

— И много го бива — намеси се червенокосата. — Ако искаш нещо да работи като хората, само трябва да викнеш Рибата и той ще му даде да се разбере.

— Говоря лошо само за калпавите неща — обясни Рибата. Погледна към Маги. — Ти запозна ли се с Гейб?

— Не съм. — Тя вдигна поглед от купчината гащеризони и се усмихна. — Здравсти.

— Това е Гейб Венчър — представи го Рибата. — Гейб, Маги О’Мара. — Рибата намигна на Гейб. — Ако паднеш в пещерата, гледай

това момиче да е отдолу. Тя е фабрично подплатена със страхотни възглавнички.

— По-тихо, Роба, че Дейви може да чуе — каза Маги. Предпазливо извърна поглед към Дейви, зает с намотаване на въжетата. — Ако тази планина от мускули се строполи отгоре ми, ще се размажа като капка вода.

Дейви се усмихна едва-едва, но с нищо друго не показа, че е чул шегата.

Гейб подаде ръка на Маги.

— Ти наистина ли си Гейбриъл Венчър, писателят? — попита тя, когато пое ръката му. Очите ѝ бяха огромни. Недоверието ясно личеше в гласа ѝ.

— Разочарована ли си? — попита той.

— Не, разбира се! Очаквах да си някой стар грозник. А не си нито едното, нито другото. — Ухили се към него с явно одобрение.

— Наполовина права си — отвърна ѝ.

— Коя половина?

— И двете. Наполовина стар съм и наполовина грозен. Май ти си забелязала само младостта и красотата.

— Олеле! Започвам да се влюбвам — извика театрално Маги, политна назад и се хвана за сърцето.

— Да не вземеш да паднеш върху мен — предупреди я Джой и се дръпна. — Аз нямам възглавничките, за които говорехте.

Дейви внезапно вдигна глава.

— Това изобщо не е вярно. — Той погледна Джой кратко и напрегнато и отново се зае с въжето. — Просто някои възглавнички не са толкова напompани като други.

Маги бързо се извърна и застана срещу Дейви, свила ръце на кръста.

— Ти да не би да ми казваш, че съм като напompана?

Той отново вдигна поглед и се усмихна.

— Приличам ли ти на човек, който е намислил предсмъртното си желание?

Тя замахна с юмрук. Младежът го спря с широкото си рамо. Ударът попадна на бицепса му. Беше на шега, нямаше да го заболи, но щеше да го усети.

— Ще видиш ти някой ден, скарیدا такава. Ще те заведеа вкъщи да се запознаеш с истински големи мъже. Рой е колкото двама като теб, а той е най-малкият ми брат.

Дейви изви вежда към Маги, подаде й намотано руло въже и каза:

— След като не ни трябваш за хубост, свърши някаква работа.

Джой реши, че е единствената, която усети обидата на Маги от думите на Дейви. В този момент се обърна и забеляза умисления поглед на Гейб, който се местеше от Маги към Дейви.

Чувствителността на Гейб учуди Джой. Не си спомняше някога да е обръщал внимание на чувствата на околните — освен ако не ставаше въпрос за семейството му. Или за секс. В тези случаи инстинктът му бе като сеизмограф. Може би затова усети какво изпитва Маги. Може би я желаше.

Когато искам женска змия, ще отида до пустинята, за да си хвана.

Гледай да е още млада, преди да са й поникнали зъби.

Маги бе свежа и млада, точно каквато беше Джой едно време.

Мисълта я прободe и тя се изненада от острата болка. Спомени от предишната вечер я прорязаха като бръсначи.

Хаплива жена. Злобно стиснати устни. Имаше точно толкова радост в себе си, колкото и в един прясно изцеден лимон.

— Не го слушай, Маги — обади се Гейб с небрежен шеговит глас. — Ти си страхотна, а на Дейви така му се е вързал езикът, че не може да го признае.

Маги не вдигна поглед от въжетo, което навиваше.

— Добър опит, но аз си знам. — Гласът й прозвуча почти естествено. Почти, но не съвсем. — Цял живот съм била с петимата си по-големи братя, които са ми казали как изглеждам. Много добре знам, че имам повечко тук и там и че не съм хубавица. — Тя се поколеба и се усмихна срамежливо на Гейб. — Все пак ти благодаря. Много ми беше приятно да чуя подобно нещо.

Яркосините очи на Дейви се присвиха и той погледна Маги така, сякаш я виждаше за пръв път и долавяше някаква тъга и чувствителност, подали се иззад непрекъснатите шегии и закачки, които обикновено пускаше.

Гейб също долови уязвимостта в гласа й.

— Да кажеш на братята си, че няма да разберат какво значи хубава жена, дори да се блъсне в тях и да ги събори на земята. Ти си много повече от хубава, Маги. Що се отнася до това, че имаш повече тук и там... — Гейб се усмихна. — Не познавам жена, която да не е готова да извърши убийство за тяло като твоего.

— Амин — обади с Рибата.

— Какви прекрасни лъжи — въздъхна дълбоко Маги и отново направи смешна физиономия, но този път предизвикана от удоволствие, скрито напълно тъгата в гласа ѝ. — Ти да не би да си обикалял разни диви места прекалено дълго? — пошегува се тя и насочи живите си зелени очи към Гейб.

— Не се шегувай с него — намеси се Джой. — Не знаеш ли, че е световен експерт по жените? А специалността му са двайсетгодишните момичета. Там вече е познавач от класа.

Едва изрекла думите си, Джой се сви, защото осъзна какво бе разкрила. Трябваше да внимава с приказките и да не излива горчивината си във всяка изречена дума. Маги не бе виновна, че Гейб се държеше мило с нея и проявяваше студенина към бившата си любовница. Не бе виновна и че е млада, страхотна и невинна, нещо, което не можеше да се каже за Джой.

Затова Джой се усмихна лъчезарно, извърна поглед към блестящите зелени очи на Гейб и веднага откри колко много го бе ядосала забележката ѝ. Очите ѝ задържаха неговите, бистри като пролетен поток и също толкова студени.

— Знам, че си изключително опитен в много отношения — каза тя с естествения си тих глас, който прикри студенината в очите ѝ, — но прекалено дълго не си слизал в пещера, затова аз...

— Шест години, единайсет месеца и трийсет дни — прекъсна я Гейб.

Усмихна ѝ се така, че горещината на напечената веранда изведнъж се превърна в арктически студ. Когато забележа учуденото ѝ изражение, същото, което се появи и по лицата на Маги и Дейви, той се извърна леко към тях.

— А, да — каза внимателно той, обръщайки се към всички. — Спомням си до последния ден всичко. Пещерата Лост Ривър бе неповторимо преживяване за мен.

— Защо? — полюбопитства Маги. — Искам да кажа, че ти си бил навсякъде.

Той ѝ отговори, без да откъсва очи от Джой:

— Така е. Изкачвал съм най-високите планини, докато посинеех от липсата на кислород. За малко не се удавих по време на топлата буря в някакво екзотично море. Почти се поддадох на привличането на смъртоносни цветя в джунглата. Но никога не бях подведен от бистрите води на пещерата Лост Ривър. Толкова чисти, толкова невинни, изглеждат не по-дълбоки от ръката ми. — Той присви устни. — Само че, ако повярвате на тази невинна сладка повърхност, ще потънете и ще се удавите. Ако преди това не сте премерзнали до смърт.

Рибата погледна Гейб с бързия си пронизателен поглед и продължи да се занимава с батериите.

Джой забеляза погледа и усети как в бузите ѝ се събира топлина. Гейб говореше и за жените, и за чудесата на природата.

Тя бе сторила същото.

Май си го заслужаваше заради това, което каза, че е познавач на двайсетгодишните момичета. Фактът, че думите ѝ са истина не можеше да смекчи коментара.

Но той нямаше никакво право да я нарича измамна и студена. Никога не го бе лъгала, а Кейти бе живото доказателство за жарта, която не спираше да терзае сънищата на Джой.

— Тъй като добре съзнаваш, че на малкото, което знаеш за пещерата Лост Ривър не може да се има доверие — обади се Джой в настъпилата тишина, — няма да имаш нищо против да се отнасяме с теб като с новак.

— Дори и да съм против, има ли смисъл? — попита Гейб.

— Не.

Белозъбата му усмивка бе като пробождане с нож.

— Тогава, доктор Андерсън, ще трябва да ме научите на всичко, което успеете.

Дейви рязко вдигна поглед, подразнен от тона на Гейб.

— Мога и аз да обясня на Гейб за въжетата — предложи той на Джой. — По-късно ще ви настигнем в пещерата. Няма да е зле да си останеш днес. Ръката сигурно те боли.

Гейб си спомни момента, когато бе стиснал Джой и тя изхлипа от болка. Обърна се към нея с бързо рязко движение.

— Още ли те боли? Не й ли сложи лед?

— Нямаше лед.

— Дай да видя.

— Всичко е наред.

— Изобщо не е наред. Или ще я погледна, доктор Андерсън, или сам ще си намеря обяснение за всичко това. Ако си въобразяваш, че ще поверя живота си на въже, държано от човек с навехната ръка, значи си...

— Не съм глупачка, господин Венчър — срязва го тя. Вдигна ръкава на свободната прозрачна риза. — Няма да тръгна да обикалям пещерите и да застраша живота на друг. Дори и твоя.

Гейб преглътна отговора, който напираше след последните й думи, и внимателно огледа ръката. Синината, която изглеждаше толкова ужасна снощи, сега очевидно бе значително по-добре. След като вече ги нямаше тъмните петна кал и кожата й бе с нормалния си цвят, личеше, че на натъртеното място няма сериозни поражения. Тя спокойно можеше да влезе в пещерата. Синината бе с размерите на половината му длан.

Това, което му заприлича на удар, бе мястото, където пръстите му се бяха врязали предишната вечер, оставяйки следите си на все още чувствителната плът. Той просто бе искал да й помогне да се изправи, а вместо това я бе наранил още повече.

Много нежно погали с пръсти обезобразената кожа в опит да напипа възли, които щяха да му подсказат, че има по-сериозно нараняване.

Нямаше нищо.

Покри внимателно синината с длан и спря Джой, когато тя понечи да се отдръпне.

— Ще бъда много внимателен — каза спокойно, без да откъсва поглед от сивите й очи. Забеляза как зениците й се разшириха, усети рязкото поемане на дъх. — Просто исках да проверя дали пари. — Първо прокара длан, след това opakото на ръката си, а след това спусна пръсти от рамото до китката. — На пипане е добре — каза с дрезгав глас. След това добави спокойно, така че останалите да го чуят: — Много добре.

Джой усети как пулсът ѝ препуска, и разбра, че след секунда той също ще го усети. Искаше да издърпа китката си от ръката му. Подобно рязко движение щеше да е толкова издайническо, колкото и да му удари шамар... или да отвърне на ласката по същия начин.

— Дейви, ти да не би да си водиш бележки? — Гласът ѝ бе небрежен, но очите останаха като късчета лед. — Така се държат познавачите. Аз, разбира се, не съм на двацет и нямам тяло, за което другите жени да са готови да извършат убийство, и съм изтощена от работа, но господин Венчър очевидно е склонен да си позволи отклонения в името на успешната съвместна работа.

Джой сама долови яростта, стаена зад всяка една от студените си думи, и ѝ се прииска да си прехапе езика. Страхуваше се другите да не усетят гнева ѝ и да не започнат да се чудят какво го е предизвикало.

Гейб определено го бе почувствал и много добре разбираше каква е причината. Въпреки че в очите му проблесна презрение, докосването се запази все така нежно и на китката, и в горната част на ръката ѝ.

Прииска ѝ се отчаяно да му признае, че е сигурна, че нямаше да сграбчи толкова силно ръката ѝ предишната вечер, ако бе видял синината. Но ако кажеше и дума, щеше да му разкрие прекалено много.

А също и на останалите.

Усети прикритото любопитство на колегите си заради начина, по който бе реагирала на Гейб. През всичкото време, докато работеше с тях, никога не бе показвала изблици на гняв, каквото и да се случваше.

— И така — каза тя. — Страхувам се, че тайната ни излезе наяве. — Тя бързо продължи, преди изненадата в студените му зелени очи да се превърне в думи. Усмихна се кисело и погледна през рамо към тримата зрители. — Знаете ли, между нас с Гейбриъл Венчър прехвърчаха искри преди седем години. Това очевидно не се е променило, но няма да ни попречи на работата. — Отново го погледна. — Нали така, Гейб!

Това не бе въпрос. Тя настояваше. Когато произнесе името му, то прозвуча почти нежно, нещо като неумело извинение, прикрило предложението ѝ за примирие.

— Прехвърчаха искри. — Усмивката му бе крива и студена. — Да, може и така да се каже. То си беше направо заря. — Откъсна

поглед от нея и го насочи към останалите трима, които ги наблюдаваха, без да помръдват. — Дватамата с докторката сигурно ще се нахвърляме като бесни кучета от време на време. Когато се случи, просто се покрийте някъде. — Погледна Дейви. — Така никой няма да пострада. — Гейб задържа погледа на младежа за един дълъг многозначителен момент, а след това се извърна. — Нали така, Джой!

Тя усети значението на думите му и разбра, че той приема примирието, предложено от нея, въпреки че очите му бяха като зелени късчета скала. Кой знае защо беше бесен на Дейви. Понечи да увери Гейб, че Дейви не е искал да нарани Маги с онова, което каза одева, но след това се отказа. Не ѝ се искаше да поставя Маги в неловко положение.

Младата жена прецени, че ще бъде най-добре да държи Гейб настрана от Дейви, докато нещата се поуталожат. На Дейви не му трябваше да се притеснява от ледения гняв на Гейб, готов да се разрази във всеки един момент и да опустоши всичко около себе си.

— Точно така, господин Венчър — отвърна заядливо тя.

— Гейб. Просто Гейб е достатъчно.

Заплахата бе тихо изказана и напълно ясна, гореща като пръстите, които галеха наранената ѝ ръка.

— Гейб — повтори тя с дрезгав глас.

— Не те заболя, нали?

Той погали меката ѝ длан и китката, докато почувства дивото туптене на пулса ѝ под пръстите си.

Не ѝ стана приятно, че сърцето ѝ пърхаше така издайнически под пръстите му. Отчасти това се дължеше на гнева, избликнал необуздан и заслепяващ. Но той не бе причината за всичко, призна си честно Джой.

— Мисли за всичко като жертва в името на съвместната ни работа. Това ще ти помогне, докторе — каза той. — Много ще ти помогне.

Тя се изчерви и се отдръпна от многозначителното докосване на Гейб.

Дейви изруга и направи крачка напред, но се сблъска със значително по-бързия Рибба.

— Настъпи моментът да се покроем, деца — каза Риббата и използва учудването на Дейви, за да го поведе към тойотата. — В

старата пещера има къде да се скрием. — Обърна се и погледна спокойно Джой. — Освен ако не си си променила намеренията, доктор Джойс.

Джой знаеше, че Рибата пита дали се чувства сигурна с Гейб.

Гейб също го разбра и това го вбеси. Обърна се към мъжа с бързина, която механикът, обучен в изкуството на боя, веднага прецени. Въпреки това не се отдръпна.

— Просто вземете с вас всички тъпи прибори и инструменти и всичко ще бъде наред — отвърна веднага Джой с весел глас. — След деветдесет минути ще ви настигнем в „Гласовете“.

Рибата кимна.

— Започвам да броя деветдесетте ти минути. Грабвайте екипировката, момчета и момичета. Тръгваме.

Побутна Маги и Дейви към джипа. Когато минаваше покрай Гейб, Рибата прошепна тихо, за да не го чуе Джой:

— Успех, човече. Ще имаш нужда. Познавам я от шест години, но така и не допусна мъж до себе си. Това си е истинска загуба. Жалко за жената.

ГЛАВА 10

Прекалено изненадан от прощалните думи на Рибата, Гейб остана загледан след механика, упътил се към „Ленд крузера“, повел Маги и Дейви пред себе си. Когато джипът потегли сред облак пясък и чакъл, Гейб се обърна отново към Джой, неспособен да повярва на това, което Рибата му бе признал.

„Шест години! Мили боже. Толкова ли силно съм я наранил, та след мен не се е доверила на друг? Значи ли това, че е казвала истината, когато плачеше в прегръдките ми и ме уверяваше, че ме обича.“

Въпросите напиреха, но той ги отблъсна. Отдавна бе научил, че човек може да вярва единствено на делата на хората, не на думите им. Една влюбена жена не би направила аборт.

А Джой бе постъпила точно така.

Когато младата жена забеляза замисленото изражение по лицето на Гейб отново да прелива в презрение, усети да я притиска умора, изтощение, което нямаше да ѝ позволи да продължи битката с него. Всичко, което ставаше, я нараняваше прекалено много.

Заговори, за да не даде възможност на него. Ясно съзнаваше, че няма да понесе нови словесни удари, без да разкрие колко е уязвима. Всички чувства, които си въобразяваше, че е преодоляла — любов, омраза, страх, гняв — кипяха при всяка негова остра забележка. Едва се сдържаше да не загуби контрол.

Беше се чувствала по същия начин, когато родителите ѝ починаха и разбра, че е бременна, изоставена от Гейб, а единственото, което чу от него, бе, когато ѝ дадоха парите за аборта. Дори и любезните му лъжи, изречени като израз на съжаление, нямаше да ѝ помогнат. Нищо не можеше да ѝ помогне.

Миналото за малко не я пречупи.

Тогава се появи кипящата решителност, усети колко е удобно да мрази, и отблъсна любовта. Най-сетне се принуди да изостави омразата в миналото, защото заплашваше да разяде душата ѝ.

Искаше нероденото ѝ дете да познава само обич.

Джой никога не съжали за избора си. Кейти си струваше всеки мъчителен момент от теглото на майката. Правилно или грешно, в момент на обич или на най-обикновена похот, Гейб бе дарил Джой с прекрасно дете. Най-малкото заради това трябваше да престане да го напада и да измъчва себе си.

В края на краищата, Кейти бе тази, която щеше да изгуби най-много.

— Примирие — предложи неуверено Джой и разтри ръце, сякаш ѝ бе студено. — Или това, или върви още сега в пещерата с Рибата и другите. Аз не съм толкова жестока като теб, Гейб. Не бих могла да оцелея след подобна битка.

Лицето му стана още по-сурово. Отвори уста, готов да избълва нещо грубо в отговор. След това думите замряха, когато забеляза бръчиците от изтощение и напрежение по лицето ѝ, избликналите чувства, които тя повече не успяваше да крие. Никога не бе изглеждала по-нещастна, отколкото в този момент.

— Моля те — каза тя и изпита неприятно чувство от трепета на гласа, който не успяваше да контролира. — Стига толкова.

Удивена от сълзите, които напираха от гърлото и горяха в очите ѝ, тя бързо се извърна. Не бе плакала, откакто видя мъничкото съвършено човече, което бе дарила с живот, и не осъзна, че Кейти никога няма да има баба и дядо, нито пък баща, с когото да се шегува, когото да обича, който да я цени и защитава.

— И какво сега? — попита тя с измъчен глас. — Ще ми се нахвърлиш пак или ще ходим в пещерата?

— А ти ще престанеш ли да ми се нахвърляш, или предложението ти е за едностранчиво примирие?

— Не беше нарочно. — Не смееше да срещне погледа му, затова се зарови в екипировката за пещерата. — Изглежда, у мен е останало повече от предателството ти, отколкото съм си давала сметка.

— Предателство ли? — каза той, а гласът му бе груб, както и изражението. — Никога не съм ти обещавал да остана. А когато разбрах, че...

— Прав си — прекъсна го тя, единствено в желанието си всичко да престане. Или поне да не изказва мислите си на глас. — Напълно си

прав. Няма никакво предателство. Ти направи точно това, което ми бе казал.

Нищо.

Въпреки че никой от двамата не заговори, думата увисна помежду им като капка вода в края на сталактит точно преди да се отрони.

Гейб тихо изруга две думи, които се изплъзнаха от устата му.

— Мамка му.

— Съжалявам — започна тя. — Не исках...

— Стига толкова — прекъсна я той. — Така наречените ти извинения са още по-ужасни от обидите.

В очите на Джой се събра отчаяние. Нищо нямаше да се получи. И две думи не можеха да разменят, без да започнат да се нараняват.

А какво щеше да стане, когато Кейти се върнеше? Когато детето пораснеше и Джой разкриеше кой е баща ѝ, нима единственият спомен на дъщеря ѝ щеше да бъде за мъж, който е мразил майка ѝ?

— Гейбриъл — започна в отчаянието си тя, — какво искаш от мен? Какво да направя, за да ме мразиш по-малко?

Първата му мисъл бе за глада, който все още вилнееше в него, спомените за потръпването на Джой в прегръдките му. След това си спомни лъжовните признания на обич и детето, което тя бе отказала да роди. Искаше му се да замахне към нея, да я нарани толкова дълбоко, колкото тя го бе наранила, когато се отказа от детето му.

След това забеляза отчаянието на Джой и разбра, че по някакъв начин я бе наранил много повече, отколкото си даваше сметка.

Точно колкото и тя него.

Въпреки че никога не бе казал, че ще остане с нея, не ѝ бе обещавал да се ожени за нея — дори не ѝ бе признавал, че я обича — въпреки че не бе изричал никакви признания, когато я остави.

Дали затова не е направила аборт? Отмъщение? Дали не бе откраднал любовта на една млада жена и я бе превърнал в омраза?

Изведнъж се почувства стар, омърсен и изхабен. Отчаянието в ясните очи на Джой бе също толкова силно, колкото и в неговите.

— Всичко, което се случи, е останало в миналото — каза той с дрезгав глас. — Никой от нас не може да го промени. Можем само да живеем с мисълта за него.

Искаше ѝ се да извика: *Какво съм направила, че ме мразиш толкова*, но нямаше сили да продължи да се бори с Гейб. Беше ѝ достатъчно, че в този момент той я гледаше с тъга, вместо с презрение.

— Да видим дали няма да успеем да създадем нещо по-добро от миналото — каза уморено тя. — Независимо от нещата, които се случиха или не се случиха помежду ни, уважавам способността ти да предаваш с думи преживяното на нови места и с нови хора.

Гейб погледна помръкналите сиви очи на Джой и му се прииска да я утеши, въпреки че мъката и гневът все още караха сърцето му да бие бързо и тежко.

— А аз — продължи тихо той, — уважавам опита, превърнал доктор Андерсън в един от най-известните спелеолози в Щатите.

По нежното лице на Джой се изписа изненада.

— Ми да — каза той. — Най-сетне свърших това, което трябваше да направя още в момента, когато приех тази поръчка — написах си домашното.

Ако бе изпълнил това задължение по-рано, щеше да знае коя е доктор Дж. Андерсън, нищо че бе премахнала Смит от фамилията си.

Ако бе научил още от самото начало, че Джой е все още в пещерата Лост Ривър, тя нямаше да успее да пробие защитните му прегради нито толкова бързо, нито толкова болезнено. Но и той нямаше да успее да пробие нейните.

Щеше да бъде много по-лесно. И за двамата.

Не призна тези мисли на глас, защото така щеше да разпилее крехките късчета на примирието, които и двамата се опитваха да съберат след предателството от миналото.

— Пакетът, който ми изпрати издателят, е внушителен — каза Гейб. — Твои статии са публикувани в най-престижните научни списания на два континента, включително и една монография за ефекта на различното количество сярна киселина и въглероден двуокис върху разграждането на варовика в Гуаделупе.

Джой мълчеше, прекалено изненадана, за да каже и дума.

— Работата ти е от първостепенно значение за новите схващания за произхода и образуването на пещерите — продължи той. — А и за въпроса, колко време би отнело образуването на подобни пещери. Следва монографията за проследяване на палеоклимата в югоизтока, посредством анализ на формациите в пещерата Лост Ривър. Казаха ми,

че тази творба вече се смята за една от водещите по въпросите за скалните образувания и древния климат.

Тя си пое най-сетне въздух.

— Просто имах късмет, че работех с всеотдайни хора.

— И те са имали късмет, че работят с теб. — Тя се размърда неловко.

— Гледаш ме така, сякаш не ме познаваш.

— В много отношения не те познавам. — Онази Джой, която Гейб познаваше, бе много интелигентна; на това бе отдавал голяма част от очарованието ѝ. Навремето обичаше пещерата, харесваше ѝ да прави проучвания и да се учи, но нямаше нито настървението, нито дисциплината, която бе изградила през последните седем години. — Всичко, което си постигнала, е много впечатляващо — призна той. — Сигурно родителите ти се гордеят с теб.

Болката, която замъгли очите на Джой, се появи само за миг, но Гейб я забеляза.

— Родителите ми починаха. — Отново се обърна към екипировката.

— Моите съболезнования. Не знаех.

Поколеба се, зачуден дали това се е случило наскоро и дали то не ѝ е отнело смеха. Смъртта на собствения му баща бе невероятен удар за Гейб. Все още му липсваше. И винаги щеше да му липсва. Такава значителна част от детството умираше с родителя. Джой нямаше нито братя, нито сестри, с които да споделят спомените си от детските години. Гейб имаше по-голям брат, неговият пристан в много бури, и прегръдките на майка си за добре дошъл, когато успяваше да се прибере.

Не можеше да си представи какво е да си съвсем сам.

— Сигурно ти е много трудно — каза тихо той. — Скоро ли... се случи?

— Починаха десет дни след като ти си тръгна от Котънуд Уелс. — Джой се надяваше гласът ѝ да звучи спокойно, но не бе сигурна, че е успяла. — Катастрофа с хеликоптер. След това... промених си името. Вече не бях същият човек.

Гейб рязко си пое дъх и звукът отекна в тишината. Без да се замисля, докосна бузата на Джой с нежните си пръсти, но чувствата му

си останаха раздвоени. Боже мой, да те остави първият ти любовник, а след седмица да починат и родителите ти!

Нищо чудно, че се е чувствала изоставена и предадена. Животът се е обърнал срещу нея и я е повалил, а след това я е смазал с една бременност, на която не е могла да издържи нито емоционално, нито финансово.

— Съжалявам — прошепна той и съжали искрено за смъртта на хората, които бе харесвал и уважавал. — Защо не ми писа? Щях да ти помогна.

Още щом чу думите си, се зачуди какво ли е могъл да направи, освен онова, което така или иначе направи да остави пари на брат си, а на Джой да даде телефона на Дан. Когато първата му поща го настигна в района на Ориноко, сигурно родителите на Джой са били мъртви от месеци, а тя вече е била направила аборт.

— Все някак — прошепна той по-скоро на себе си, отколкото на нея — щях да ти помогна.

Единственият ѝ отговор бе кратък нервен смях, когато си спомни парите за аборта.

— Не, благодаря. Получих достатъчно помощ от теб, за да преживея.

Усети гнева на Гейб, когато той стисна юмруци и цялото му тяло се стегна. Вдигна поглед и забеляза как яростта помрачи лицето му, а очите заискриха като стъклени.

— Примирието няма да го бъде, ако говорим за миналото — каза с болка тя. — Очевидно и двамата чувстваме, че сме подведени. Това е много лошо, много тъжно, животът е гаден, а после умираш. Просто се налага да затегнем коланите и да го преодолеем. Иначе ще трябва да зарежем още сега пещерата Лост Ривър. Избирай, Гейб. Аз няма да говоря за миналото, ако и ти не говориш.

— Само едно професионално любовно забавление. Аз се възхищавам на работата ти, а ти се възхищаваш на моята.

— Любовно забавление ли? Любов? Великият Гейбриъл Венчър? Как ли пък не, супермен — изрече бавно и отчетливо тя. — Ти вярваш ли в тежковъоръженото примирие?

— А ти ще повярваш ли, ако ти кажа, че съм сложил юзда на заядливите остроумия? Или просто се опитваш да ме принудиш на теб

да ти сложа юзда? — попита студено той, без да откъсва поглед от устните ѝ.

Спомен отпреди малко затрептя помежду им — Джой тръпнеше от нещо различно от гняв, докато той милваше меката ѝ китка и ръката.

Тя се отдръпна и от спомена, и от мъжа. Пое си дълбоко дъх и се постара да укроти гнева, който избликна в нея, когато Гейб изрече думата любов.

Чувствената заплаха, която се излъчваше от него, бе жива и жарка също като собствения ѝ гняв.

Прекалено много бяха спомените, които ѝ шепнеха и ѝ напомняха как е откликвала преди на този мъж. Той бе мъжът, разкрил тайните на недокосваното ѝ невинно тяло.

Може би все още щеше да откликва по същия начин.

Може би най-сетне щеше да успее да се отърси от това чувство на изтръпналост, от пълната липса на сексуален интерес, заради която така и не успя да обикне друг мъж и вещаеше на Кейти самотното детство на единствено дете.

Възможността да има друго дете ужасяваше Джой, защото означаваше отново да стане любовница на Гейб. Знаеше, че няма да може да устои на чувствеността му по същия начин, по който не можеше да се примири с презрението му.

Все някак трябваше да се разбере с него. Беше изтърпяла толкова много, за да стане това, което бе днес. Нямахше да прати всичко по дяволите само защото не успяваше да контролира неприязънта си или сексуалния си отклик към бившия любовник.

— Ти не ме желаеш, така че не се пробвай в тези игрички на власт. — Гласът ѝ бе тих и накъсан, когато го погледна в зелените очи, познати и близки, в които се таяха мечти и спомени. — Каквото и да си ми сторил, или аз на теб, няма да промениш нещата, които се случиха, след като си тръгна от Котънуд Уелс. Действията ни могат да се отразят единствено на настоящето, на сегашния момент, а бъдещето на това място означава изключително много за мен.

Тя си пое дълъг накъсан дъх и направи единственото предложение, което знаеше, че ще смири Гейб, въпреки че мисълта да напусне пещерата Лост Ривър седмици преди края на проекта, извика сълзи в очите ѝ.

— Ще си замина от Котънуд Уелс — каза прегракнало тя. — Няма да се върна, преди ти да си тръгнеш.

Той забеляза сълзите, с които тя се бореше толкова упорито, и разбра колко много ѝ струва това предложение.

— Боже, ти наистина много ме мразиш, нали? — попита дрезгаво той. — Пещерата Лост Ривър е твоят живот и въпреки това си готова да изоставиш последния си шанс за проучване, за да не си край мен.

— А ти не можеш да ме погледнеш, без да ти се прииска да ме нараниш.

Гласът ѝ прозвуча глухо. Прекалено изтощена, за да каже или направи каквото и да е друго, тя зачака решението му.

Гейб забеляза мъката ѝ, силна също като неговата. На каквото и да се бе надявал, докато се самоизтезаваше, за да пристигне в Котънуд Уелс от другия край на света, нямаше нищо общо с това, което откри.

Гняв. Омраза. Отчаяние.

Мъка.

„Е, глупако, какво сега? И хич недей да мрънкаш заради дребните изненади, които животът ти поднася. Мъжете, които крещяха, докато падаха в пропастта, сигурно с радост биха се сменили за мястото ти с изненадите.

Освен това погледни на нещата от нейната гледна точка. Ти се люби с едно девствено момиче и си замина, без дори да знаеш дали не е бременна. Десет дни по-късно родителите загиват, а ти си господ знае къде. И очакваш да те посрещне с рози, когато те види отново? Ти на нейно място какво би направил — бременна, на двайсет, родителите ти са мъртви, нямаш къде да отидеш, няма към кого да се обърнеш, нито имаш пари, нито знаеш как се изкарват пари.“

Това не беше въпрос, на който Гейб би отговорил с готовност. Усети болка на места, които не подозираше, че могат да болят.

Не бе искал да стане така. Не бе имал намерение да я остави сама в свят, който и пет пари не даваше дали Джой ще оцелее, или ще потъне.

Не бе знаел, че родителите ѝ са починали.

Не бе искал да я нарани така.

Това е просто една от прелестните изненади, които животът ни поднася, също като някое свлачище и отворен гроб шестстотин метра

по-долу.

Погледна замислен жената, която чакаше пред него. Смехът ѝ бе пресъхнал, по изпитото лице нямаше и следа дори от веселие, а очите ѝ го гледаха помръкнали. Младата жена, с която се бе любил толкова отдавна бе мъртва, убита от времето и обстоятелствата, и от любовник, който не бе искал да прояви жестокост. Ако беше прекосил половината свят, за да разпъне на кръст сладостта и невинността на една отминала връзка, значи наистина бе глупак.

Ако накараше тази жена да плати втори път заради прищевките му, значи никога повече нямаше да се нарече мъж.

— Остани. — Гласът му бе също като гласа на Джой, безрадостен и безнадежден. — Ако знаех, че родителите ти са починали толкова скоро, след като си заминах...

Не можа да довърши. Догади му се заради всичко, което бе причинил на Джой, без да иска. Искрено и дълбоко съжаляваше за аборта, беше изпълнен с горчилка, но вече не я мразеше заради стореното, вече не се чувстваше предаден до такава степен.

— Ще проучим пещерата Лост Ривър заедно и ще погребем миналото там, където му е мястото. В гроб, дълбок поне шестстотин метра.

Тя видимо потръпна, завладяна от мъката в гласа на Гейб и от последните му думи.

— Ще трябва да започнем отново — продължи той. — Не съм стъпвал в пещера, откакто си заминах преди седем години. Отнасяй се с мен като с новак и няма да сбъркаш. Може ли аз да взема всичко това?

— Да — каза дрезгаво тя. След това тихо, едва доловимо добави: — Благодаря.

— Защо?

— Защото ми позволи да остана. Знам, че не разбираш, но...

— Напротив, мисля, че разбирам — прекъсна я грубо той и я погледна с очи, които ѝ се сториха матови, също като нефрит, прозрачни, но без да имат никаква яснота. — Пещерата Лост Ривър е всичко, което ти е останало от детството, от невинността. Животът ти е отнел всичко, освен красотата на тази пещера, тайнствеността ѝ, мечтите, прелели се в невероятни живи камъни.

Тя се вгледа в лицето му, все едно че някой напълно непознат се бе появил на мястото на Гейбриъл Венчър, когото мислеше, че познава толкова добре.

— Ти откъде знаеш?

— Защото и аз изпитвам същото към тази пещера. Само че нямам представа, защо е така.

Между двамата се възцари мълчание, сякаш се бяха изгубили на едно и също място, по едно и също време; бяха близки непознати един за друг. На Джой ѝ се прииска, колкото и да бе непонятна причината, да утеши Гейб, сякаш никога не я бе наранявал, никога не я бе изоставял, никога не я бе учил да мрази.

Донякъде беше истина. Човекът, който я бе наранил, не бе толкова висок, толкова уморен, с нефритени очи, от които бликаха въпроси, болка и... самота. Не познаваше този мъж.

Също както той не познаваше жената.

Може би никога не я бе познавал. Може би и тя не го бе познавала, никога не го бе обичала истински. Може би просто бе обикнала мечтата на едно младо момиче за любов.

— Може пък да откриеш, когато слезеш долу — каза Джой.

— Какво?

— Може би когато си вътре, ще разбереш защо пещерата Лост Ривър е толкова специална за теб.

Кривата му усмивка бе толкова неочаквана, колкото и думите. Това бе усмивката на мъж, който бе престанал да бяга, след като бе разбрал, че тичането го е изтощило до смърт.

— Това би означавало да очаквам прекалено много от живота — каза той. — Ще съм доволен и ако открива същата красота вътре, която си спомням. Това е всичко, което искам. Поне един спомен, който да не е лъжа.

ГЛАВА 11

Пътят към пещерата Лост Ривър представляваше бразди, прокарани от гумите на колите, виещи се по неравните склонове на планината Гуаделупе. Джой шофираше по неравностите със същата небрежна опитност, с която се справяше и с катераческите въжета, и с останалата екипировка.

Бодливи трънки, агаве и високи разцъфнали дървета хвърляха оскъдна сянка по напечената земя. Острите негостоприемни растения започваха да отстъпват пред храстообразните вечнозелени едва в по-високите части на планината.

— Пещерите Карлсбад са на около седем километра по права линия — каза Джой и посочи на югозапад. — Планините Гуаделупе и всичко около нас са остатъци от късния пермски период, съществували и през юрския период.

— Би ли превела? — помоли Гейб, извади компютър с размерите на длан и започна да си води бележки с помощта на специален молив, изписвайки всичко със сигли, които щеше да разбере единствено той.

— Някои от варовиковите образувания, от които е създадена планината Гуаделупе — говоря ти за същите образувания, които се намират във всички пещери в района — са на повече от двеста и петдесет милиона години.

— Но пещерите не са чак толкова стари, нали?

— Не са. Навремето сред рифовете са се появили множество пукнатини. Това наричаме първа фаза от процеса на образуване на пещерите. Втората фаза настъпва, когато морето се отдръпва и рифовете са покрити от води, придोшли от стопени ледове, довели какви ли не отломки от по-високи части. Водата прорязва варовика с кухини, докато той се превърне в нещо подобно на гъба.

Тя погледна към него и забеляза, че се е намръщил съсредоточено, докато се опитваше да си води записки, независимо от друсането. Младата жена се поусмихна. Точно това бе онзи Гейб,

когото си спомняше; невероятната му интелигентност и умението да се съсредоточава бяха удивителни.

— Този период е продължил около сто и трийсет милиона години — продължи да разяснява тя. — През следващите четирийсет милиона години, плитко море покрива това, което днес наричаме Делауерския басейн. — Махна с ръка към равната пламтяща пустиня, която се простираше в основата на ниските части на планините, за да посочи какво има предвид. — След това ларамидския орогенезис...

— Предавам се — прекъсна я той.

Смехът ѝ изненада и двамата.

— Извинявай. Статиите ти са толкова прецизни по отношение на подробностите, че забравих, че не си специалист. Казано с прости думи, настъпва процес на създаване на планини преди около деветдесет и пет милиона години. Като резултат, земята бавно се издига през следващите четирийсет милиона години. В това време водата попива в кухините из различните части на рифа — нали си спомняш?

— Все още успявам да следя мисълта ти. Много ми е трудно, но още не съм изпуснал нишката.

— Водата поема въглеродния двуокис от разлагащите се растения, които я разреждат с въглена киселина, която на свой ред разтваря част от варовика, което означава, че кухините се разширяват и започват да се обединяват. След това земята престава да се надига и нещата стават доста сложни от гледна точка на образуването на пещерите.

Той издаде хленчещ звук. И въпреки това по лицето му пълзеше усмивка.

Също и по нейното.

— Нека кажем за по-просто, че въглеводородът, погребан под рифовете, докато трае този процес, се превръща в нефтени залежи с помощта на топлината на магмата — разтопени камъни — под Делауерския басейн — разказваше Джой. — След това басейнът се накланя и въглеводородът изскача нагоре и се сблъсква с надпочвените води, които се просмукват надолу, като по това време планините Гуаделупе отново са започнали да се издигат. И то сравнително бързо. Образува се водороден сулфид, разгражда се и се превръща в миризлива киселина, която започва да действа на варовика. Не

забравяй, че говорим за гореща киселина. Тъй като отдолу има магма, там вътре е било като в гигантска пещ. Затова резултатът от трета фаза се нарича термални пещери.

— Въглероден сулфид. — Той захапа молива със зъби и се задържа за таблото, докато джипът преминаваше един особено неравен участък от пътя. — Като развалени яйца ли?

— Същата работа.

— Боже, голяма воня ще да е било.

— Ако успееш да се добереш долу в пещерите, едва ли щеше да те притеснява. Щеше да си мъртъв много преди да усетиш миризмата. Няма кислород. Говорим за място напълно различно от днешните ни представи. Това е и третата фаза от формирането на пещерите, предизвикана от геотермална топлина.

Гейб отново се зае да записва.

— Слушам те.

— Знам. Затова си толкова добър в работата. Ти наистина слушаш внимателно.

Той вдигна очи, но тя гледаше пътя напред.

— Преди приблизително период от дванайсет милиона години, започва четвъртата фаза. През този период разводнената сярна киселина се издига нагоре под въздействието на топлината отдолу и изяжда огромни пространства, като в течение на този процес започва химическа реакция, която създава гипса и фелдшпата, и из тази гореща супа започват да се появяват и други, доста по-екзотични нещица. Успяваш ли да следиш?

Той изсумтя.

— Четвъртата фаза на пещерите, резултат от сярната киселина, пресича трите предишни фази от развитието на пещерите.

— Чакай малко — каза той. — Да не би да искаш да кажеш, че и трите фази са протичали едновременно?

— И да, и не. Това, което става в действителност...

— Публикувала ли си нещо по този въпрос? — прекъсна я бързо той.

— Това е един от начините да напишеш докторска дисертация.

— Добре. Ще прочета монографията. Друго?

— Само обичайното издигане и спускане на земната кора и морското равнище, което означава, че понякога различните пещери са

се разширявали, а понякога не са. Когато водната маса спадала и оставяла готовите пещери сухи, надземните води прониквали вътре и ги украсявали.

Тя спря до очукания „Ленд крузър“. Освен спрелият автомобил, на километри наоколо не се виждаше нищо, на което да си струва да му се обърне внимание.

— Да не би нещо да се е повредило? — попита Гейб.

— Не. Тази седмица пътеката започва тук.

— Как така тази седмица?

— Сменяме мястото веднъж в седмицата, за да не утъпчем пътя към входа на пещерата.

— Май не искате неканени посетители.

Тя кимна.

— Небрежни пещерняци и колекционери са в състояние да унищожат за броени часове формирания на милиони години. Да не говорим, че ще съсипят мострите ни от чиста пещерна вода. Много пазим нашата пещера.

— Значи искате да предпазите пещерата от всякакво външно влияние — уточни той, докато слизаше от джипа.

— Искаме, но в действителност това е невъзможно. — Тя също слезе. — Дори дъхът ни внася химикали и бактерии в пещерата.

— Да не говорим пък какво нанасят краката ви.

— Прокарали сме пътеки с оранжева лента, за да могат всички да следват един път, само че... — Тя въздъхна. — Пътеките минават над, през и около непокътнати пещерни образувания. На някои места вътре дори си сваляме ботушите и обущаме пантофи за пещерно катерене, за да не нанасяме повече вреда от неизбежното.

Гейб подаде на Джой раницата ѝ от задната част на джипа.

— Значи оставяте минимално външно влияние — каза той.

— Да. — Беше вперила поглед в назъбения склон пред тях и дори не го забелязваше. Очите ѝ бяха пълни с копнеж.

— Какво виждаш? — попита тихо той.

— Пещерата Лост Ривър е образувана от същия плътен варовик като пещерите Карлсбад, Лечигула, Слотър, Спайдър и другите. Открихме повече от сто петдесет и пет километра пещерно пространство в Лечигула и повече от сто трийсет и седем в Лост Ривър. — Тя наблюдаваше негостоприемния пейзаж, сякаш се

опитваше да проникне с поглед чак до варовика отдолу. — Не мога да не вярвам, че някак, някъде, някой ден пещерата Лост Ривър ще се свърже с по-известните си братовчеди.

Гейб подсвирна.

— Това ще бъде нещо изключително. Има ли шанс за подобно нещо?

— Не е невъзможно. Но да се открие връзката, ще отнеме години, може би дори поколения ще трябва да проучват и разплитат тайните на тези пещери. На мен ми остават само шест седмици.

През краткото време, което Гейб бе прекарал в Котънуд Уелс, беше чувал същите думи и от другите пещерняци.

— Прекратяването на финансирането ви притиска, нали?

— Ако имаш предвид дали прекарваме всяка възможна минута в пещерата, като се опитваме да доведем донякъде проектите и експериментите, над които работим вече години, да, приключването на цялостната ни работа в пещерата е крайната ни цел.

— Затова ли вие с Дейви или вие двамата с Рибата ходите само по двама?

Джой се поколеба, след това сви рамене.

— Двама е абсолютният минимум, задължителен за безопасността вътре в пещерата. Трима е значително по-добре, защото един може да остане при ранения пещерняк, докато третият отиде за помощ. Петима е доста добър вариант и ти дава възможност да сбъркаш или дори да се справиш с някоя непредвидена ситуация, нещастен случай. Затова оставихме най-ниското ниво. Прекалено опасно е, а ние не сме достатъчно.

— Издателят ми ще остане много разочарован.

— Ако иска да отпусне допълнителни пет хиляди долара на седмица, ще видя какво мога да направя.

Гейб поклати глава.

— Малко вероятно е.

— Поговори с Дейви. Той е събрал цял куп снимки от най-долното ниво и създаде най-изключителната програма за пещерно картографиране, която съм виждала.

Гейб си каза наум, че на всяка цена трябва да го направи.

— А днес какво ще правим?

— Слизаме на второ ниво. В пещерата Лост Ривър то е безопасно — открито и сравнително сухо. Възможностите да отидем са няколко, но ние ще тръгнем по дългия път. Там няма нито дълги вертикални спускания, нито дълбоки пещерни води, нито опасни преходи по хлъзгави скали, нито пък пропасти. Щом стигнем на второ ниво, ще се свържем по радиостанцията с другите.

— Звучи добре.

— Тогава да направим последен оглед на екипировката.

Джой бързо прехвърли нещата в раницата, проверявайки взетото по отдавна запомнен наизуст списък. С напълно автоматични движения тя прибра всичко, освен дрехите, които трябваше да облече. Останалото напъха в раницата, за да я завърже после на ханша си.

— Нищо ли няма да носиш на гръб? — попита той и огледа собствените си неща.

— Не. Когато се катеря по въже, предпочитам всичко да ми виси на ханша. Така центърът ми на тежестта е точно където трябва — ниско и близо до въжетото.

Както обикновено, топлите дрехи за пещерата изглеждаха нетърпими под пустинното слънце. Тя нямаше да облече абсолютно нищо, преди да е напълно готова да влезе направо вътре. Съблече всичко до сутиена и бикините и остана по тънка прозрачна риза без ръкави, която не скриваше нищо по нея. Дори и с ефирната дреха ѝ се струваше, че е ужасно горещо.

Когато се обърна към Гейб, той бе свалил всичко до слиповете и нахлузваше доста поизносен клин. Раницата му бе подпряна в краката.

— Готова ли си да прегледаш и моите неща? — попита той.

— Наистина ли ще се държиш, сякаш никога преди не си влизал в пещера? Ще се отегчиш безкрайно много, ако трябва да изслушаш всичко, което вече знаеш.

Той вдигна поглед и се усмихна с кривата си усмивка.

— Научих, че съвсем не знам толкова, колкото си въобразявах.

„Не знаех, че родителите ти са починали. Съжалявам, Джой. Съжалявам за толкова много неща.“

Само че думите му останаха неизказани. Беше обещал да погребее миналото в гроб, дълбок поне шестстотин метра. Щеше да спази обещанието си. Това бе най-малкото, което можеше да направи

за жената, която го наблюдаваше с ясните си сиви очи, затъмнени от кръговете под тях.

Съжалението в гласа на Гейб накара Джой да изпита болка. Колкото и напрегнато да се взираше в очите му, в лицето, колкото и да се стараеше да разгадае изражението му, тя не успя да открие и следа от презрението, с което я бе наблюдавал доскоро. Горчивина имаше, да, но тя не бе насочена към нея. Кой знае защо новината за смъртта на родителите ѝ бе уталожила омразата му към нея.

Искаше да попита защо това така изведнъж промени отношението му, но не каза нищо. И тя като него нямаше никакво желание да раздвижва сенките от общото им минало.

„Гроб, дълбок поне шестстотин метра.“

Така и трябваше да бъде.

— Добре. — Джой си пое дълбоко дъх. — Да прегледаме всичко едно по едно. Каска?

Гейб измъкна каската изпод купчина специални дрехи и я постави в ръката ѝ. Когато младата жена забеляза вдлъбнатините и олющените места, остана толкова поразена, че не можа да каже и дума. Просто го погледна с огромни ужасени очи.

— Какво...? — дори не успя да довърши думите си.

— Свлачище. Перу.

— Господи. — Пръстите ѝ трепереха, докато преценяваше пораженията по яката каска. — Имаш късмет, че си останал жив.

— Все това ми казват.

Тя внимателно огледа каската, опитвайки се да не обръща внимание на лекото треперене на ръцете си. Въпреки вдлъбнатините, тя бе в добра форма. Нямаше спукани места. Нищо не притискаше каишките и подплатените части, които предпазваха черепа. Огледа замислено кожената каишка за под брадичката и отиде до джиपा.

— Имам допълнителна, изкуствена ластична каишка — обясни тя, докато ровеше в жабката. — Предпочитам да използваш нея. Така че, ако се заклешиш в някой тесен скален процеп, ще можеш да се измъкнеш от каската, без да се удушиш.

— Много е еластична. — Той пое каишката от пръстите ѝ. — Наистина ли можеш да се удушиш на каишката на каската?

Тя едва се сдържа да не се усмихне при промяната в гласа му. Точно това бе мъжът, когото си спомняше — любознателен и

любопитен, жаден за нови факти, които да превърне в интелигентно предадени думи и прозрения. Беше му казала напълно сериозно, че уважава работата му. Това бе самата истина.

Въпреки болката, тя бе прочела всичко, написано от него през годините, след като я напусна.

— След втория или третия нещастен случай на удушаване, защото на някого каската се заклецила по време на спускане — каза тя, — еластичните каишки станаха изключително популярни.

Гейб оглеждаше новата си придобивка с неподправен интерес.

— Лампи за каската? — продължи Джой.

Той извади електрически лампи и батерии. Лампите бяха нови и тя се изненада колко са лъскави, когато ги сравни с очуканата каска. Крушките пасваха до съвършенство на фасонките и всичките им жички бяха наред.

— Добре ли е? — попита той.

— Идеално. — Огледа батериите. Както предполагаше, те също бяха нови като лампите. Никой не бе приспособявал батериите за специалните нужди на пещерите.

— Някакъв проблем ли забеляза? — попита той и надникна над рамото ѝ.

— Нищо важно. За днес ще ти свършат работа, но довечера трябва да помолиш Рибата да монтира съединител с резба. В противен случай батериите ще се изплъзнат от контакта и ти...

— Ще остана на тъмно — довърши вместо нея той.

Тя изсумтя в отговор и започна да вади всичко, което бе подредил в раницата, и да го поставя върху предния капак на джиपा.

— Фенерче, допълнителни батерии, нови фасонки, водонепромокаем кибрит, свещи, запалка — а, браво, взел си и химически свещи.

— Сториха ми се удачна покупка.

— Така е — отвърна тя и взе една от тънките пластмасови тубички. — Щом я завъртиш, си осигуряваш учудващо силна светлина. Докато трае химическата реакция вътре в тубата — обикновено са с трайност от двайсет и четири до четирийсет и осем часа — това е сигурен източник на светлина. — Тя остави свещта. — Къде ти е джобното ножче?

Без да каже и дума, той бръкна в клина и извади ножчето. Острието му бе назъбено, дълго колкото показалец, и бе достатъчно остро, за да пререже всичко без стоманен кабел.

Джой опита острието, кимна одобрително и прибави ножчето при останалите неща на капака на джипа.

— Хубав компас — каза тя с възхищение, а след това го остави. — Я, швейцарски шоколад. Гледай Рибата да не го намери. Като види нещо сладко, и полудява. Стафиди — измърмори тя и побутна пакетчето с показалец. — Гадост.

— Още ли мразиш стафиди?

— Ненавиждам ги.

— Ама те са страхотен...

— ... енергиен източник — довърши тя. — Не мога да ги понасям. Каквото и да ги правиш, както и да ги мачкаш, киснеш и обработваш, вкусът им се запазва. Пълна гадост!

Той тихо се засмя.

— Фъстъци — каза тя, докато продължаваше да преглежда храната. — Скоро ще станат на фъстъчено масло, благодарение на „Пипнах те“. Таблетки за пречистване на водата. Аптечка за първа помощ. — Когато отвори аптечката, се опули. Все едно че бе влязла в хирургическа зала с умалени размери със задължителните игли, конци и дезинфектанти.

— Струва си всяка стотинка, която платих — съгласи се той.

Кутията за храна с приборите бе идеална за целта — здрава, водонепромокаема и достатъчно малка, та да не пречи. Освен това носеше и компактен пакет с неща, необходими за оцеляване, в който бяха грижливо прибрани всички съвременни чудеса, които да поддържат топлината и сравнителното удобство на човек, изпаднал в беда.

— Олекотено одеяло, допълнителни изолиращи чорапи, връзки за обувки, комплект дрехи, безопасни игли. — Тя внезапно вдигна поглед, почти усмихната. — Много са полезни безопасните, нали? — Преди Гейб да успее да отговори, тя отново се съсредоточи над екипировката. — Наколенници, налакътници, още батерии, ментови бонбони. — Този път младата жена наистина се усмихна. — Мили боже, яко си загазил. Веднага да ги скриеш.

— Защо? Рибата и за тях ли ще полудее? — попита развеселен Гейб.

— Не, аз ще съм полудялата. След няколко часа, прекарани долу, ментата е като слънчев лъч на езика ти. Проблемът е, че ги обожавам и когато не съм в пещерата. Дръж ги някъде наблизко. — Тя огледа нещата върху капака с още един бърз поглед. — Стига сме се занимавали с личните ти вещи. Да се захващаме с екипировката.

Докато той си подреждаше раницата, тя отвори платнения сак и започна да вади всичко. Остана доволна от това, което видя, докато не се натъкна на катераческото въже. То бе предназначено за планини, не за пещери. Бе с дебелина сантиметър и трийсет и никога не бе използвано.

— По дяволите — измърмори тя. — Снощи трябваше да го изперем. Щеше да ти е много по-лесно да се оправяш с него. А и разтегливостта. — Намръщи се и прехвърли наум възможните маршрути на второ ниво в пещерата Лост Ривър. Поклати глава. — Тая няма да я бъде. Това въже е съвършено за планински склонове, обаче за тук е прекалено разтегливо. Ако нещо се обърка, ще се наложи да използваме едно от другите. Имаме вертикално спускане почти четиристотин метра и ако се подхлъзнеш с това въже, то така ще се разтегне, че все едно си бил без въже. Ще се пресоваш, а след това ще се разплескаш долу в „Изненада“.

— Сега пък „Изненада“.

— Ние така наричаме процепа. Има си нещо, което прилича на дъно на метър и половина. Само че не е дъно. Става въпрос за много тънко скално образувание, което частично ограничава достъпа надолу. — Джой се усмихна криво, когато си спомни нещо. — Добре че Рибата ме държеше. Дори не ми остана време да извикам, за да ги предупредя, когато така нареченият под се продъни, но благодарение на него се изплъзнах само още десетина сантиметра.

Гейб веднага си представи Джой, застанала на крехкото скално образувание на триста метра над истинското дъно на процепа, а секунда след това то поддава и тя започва да пада. Животът ѝ става напълно зависим от въжето и уменията на човека, който я държи.

Макар много добре да знаеше, че е внимателен и опитен пещерняк, щом си я представи да пада, Гейб усети как започва да му се гади. Беше научил, че колкото и внимателно да планираш живота си,

или дадена експедиция, нещата могат да се объркат. Това, което прилича на под, може да се окаже нестабилен таван, а на пръв поглед яките планински скали се превръщат в свлачище, готово да те погребее.

А въжетата, дори и най-добрите, си имаха дефекти, които излизаха наяве едва в последния момент, когато човешкият живот висеше над зейналата бездна.

— Както и да е — каза тя. — Това въже е прекалено разтегливо за спускане. Ще използваме резервното ми въже.

— Мога ли да го видя?

В гласа на Гейб нямаше въпрос. Той щеше да провери въжето изключително внимателно, преди да му повери живота си.

— Разбира се. — Въпреки че Джой се съгласи, тя усети стоманената му воля под привидно любезната молба. — Ако толкова се притесняваш от преценките ми, може би ще се почувстваш по-спокоен, ако...

— Не е нищо лично — пресече я той. — Аз сам си проверявам въжетата. Винаги.

Тя се вгледа в лицето му, но откри единствено контраста между тъмните гъсти ресници и блестящите зелени дълбини на очите му.

— В сивата торба е.

След това отново се зае да преглежда платнения сак на Гейб. Откри още едно въже, малко по-тънко, въже за спешни случаи. Беше взел и много помощни елементи към екипировката.

После напипа друго, което не бе по-дълго от трийсет сантиметра. Извади го и забеляза, че и двата му края са равномерно прерязани, сякаш е било част от по-дълго въже. Само че този остатък бе напълно ненужен. Отвън найлоновата повърхност изглеждаше доста разбридана, почти мъхава. На едно място плетката бе прокъсната и бе останал само половин здрав сантиметър.

Тя остана загледана във въжето, учудена защо ли го носи със себе си.

— Напомня ми колко неуловима е границата между оцеляването и смъртта — каза той, впил поглед в нея. — И ми казва колко е важно да имаш добро въже. Това тук беше ново, последна най-съвременна разработка, и е използвано един-единствен път. В Перу. Ако си бях купил евтино въже, или не го бях огледал внимателно, сега щях да съм мъртъв.

Джой погледна последните тънички нишки, които бяха спасили живота на Гейб.

— Това? — попита тя с измъчен глас. — А докъде...

— Докъде паднах ли?

Устата ѝ бе пресъхнала и тя не успя да отговори, затова само кимна.

Той сви рамене.

— Не беше кой знае какво падане. По-малко от шест метра, иначе напънът на въжето щеше да ми пречупи гърба. Въпреки това, като паднах, се оттласнах в скалата и продължих да вися като топка на ластик. Беше достатъчно и нагръдните презрамки се скъсаха, а швейцарският седалищен колан поддаде, така че провиснах на един крак, впримчен във въжето. Клинът издържа, докато скалите падаха по стената, която изкачвахме. И въжето издържа. Разкъса мускулите на бедрото, но поне оцелях.

Тя затвори очи и си пое рязко дъх, докато си представяше как Гейб виси безпомощен на въже, а наоколо се сипят скални късове и унищожават екипировката му. Напрежението в крака му трябва да е било ужасно.

— Нищо чудно, че съобщиха, че нямало повече да можеш да ходиш — каза тя с накъсан глас. — Цяло чудо е, че си оцелял.

Той присви очи, забелязал искреността и дълбочината на реакцията ѝ, когато разбра опасностите около нараняването му. Мразеше го, но мисълта за него в беда, когато си го представи да виси на разбриданото въже, докато над него се сипят камъни, не ѝ бе донесла никакво удоволствие.

Тя го погледна, а очите ѝ бяха бистри като пролетен дъжд, питащи.

— Кракът ти още ли те притеснява?

— Не толкова, колкото въпросите.

— Въпросите ли?

— Защо аз? Защо оцелях? Защо другите загинаха? Защо? — Махна нервно с ръка. — Все въпроси без отговори.

— А, тези въпроси ли? — попита знаещо тя. — Всичките, които си задаваме, докато помъдряваме.

В този момент Гейб разбра, че Джой е изстрадала същите въпроси, след като родителите ѝ са загинали в хеликоптерната

катастрофа.

Трябваше да е с нея тогава. Трябваше.

Това бе нещо, за което щеше да съжалява до края на живота си.

— За мен тези въпроси се появиха доста късно — каза той. — Аз съм на трийсет.

— Някои хора така и не си ги задават, колкото и дълго да живеят.

— Ами отговорите? Те кога идват?

Тя усети напрежението зад привидно спокойното му изражение. Каквато и да бе движещата му сила, тя бликаше от място, дълбоко в сърцето му.

Тъкмо тази движеща сила я бе привлякла към Гейб още от първия миг, когато се срещнаха. Инстинктивно бе разбрала, при това с абсолютна сигурност, че той е мъж, който ще иска отклик също толкова всеотдаен като неговия.

Никога не бе срещала човек като него. Никой друг не притежаваше съчетанието от огромно любопитство и жажда за живот. Никой, освен него, не бе успял да разбере желанието ѝ да опознае света. Нямаше друг, който да може да освободи първичния отклик на тялото и ума ѝ.

Само че въпросите, които Гейб задаваше, се отнасяха за чувства, а не за наука. Това бе нещо ново.

— Светът е пълен с отговори — каза тя. — Цялата работа е да откриеш този отговор, който те задоволява.

— А ти откри ли го?

— Понякога си мисля, че съм го открила. Само че понякога... не съм. Някои нощи са по-дълги от други.

Това, помисли си Гейб, е откритието на века.

ГЛАВА 12

— Хайде да вървим — обърна се Джой към Гейб. — Ще ми се да ти остане достатъчно време, за да свикнеш с пещерата, преди да започнем същинското проучване.

Без да каже и дума, той събра нещата си в платнения сак и се вмъкна в термобельото. Дрехите, които бе използвал при катеренето си по планините, щяха да му свършат работа и в пещерата. Точно сега му стана нетърпимо горещо и започна да се поти, но вътре щеше да е добре.

Слънцето пареше.

Той бързо нахлузи панталона, остави ризата разкопчана и натъпка ръкавиците в единия джоб. Нахлупи каската с лампата. Гащеризонът, купен преди седем години специално за пещери, бе все още достатъчно стегнат, но той не се чувстваше неудобно в него. Сложи си седалищните препаски, наколенките и налакътниците, издърпа гащеризона до горе, но и него остави разкопчан. Жичките между батериите и каската пъхна под дрехите, за да не се закачи някоя от тях на скалите. Чорапите, високите ботуши и ръкавиците с кожени длани бяха последното, което приготви.

Провери и двете лампи дали работят, въпреки че едва ли щеше да ги използва и двете едновременно. Светнаха. Беше готов да влезе. Повече от готов. С всеки миг му ставаше все по-горещо.

— Всичко наред ли е? — попита Джой.

— Боже, и питаш. Всичко, освен слънцето.

Тя се разсмя и го поведе по стръмния склон на обрасла с храсталак долчинка към отвора на пещерата. Входът ѝ бе закрит от избуялата растителност. Никой нямаше да успее да го забележи, освен ако не решише да си пробие път през зловните бодли.

На самия вход бе оставено навито въже с карабина. Възелът беше затегнат около объл камък. Въжетото се промъкваше навътре и надолу като тънък, ярко оцветен език към примамливите дълбини на

пещерата. Край тях се раздвижи хладен въздух и влажен шепот, надигнал се далече от палещото пустинно слънце.

Джой се облече бързо. Последното, което си сложи, бе така наречената швейцарска седалка. Беше наопаки, така че в случай на падане, щеше да послужи като спирачка за въжето. По навик провери дали изпънатото около камъка въже е достатъчно натегнато, дали възелът е здрав и сплитката сигурна. Успокои се едва когато се увери, че всичко е наред.

— Ще те спусна пръв в пещерата — обърна се тя към Гейб. — След като преминеш късия ров от гуано на пода...

— Гуано ли? — прекъсна я веднага той. — Това не го помня.

— Както и повечето пещери наоколо, през деветнайсети век тази тук е била мина за добив на гуано. — Тя подръпна въжето. Не помръдваше. — Фалирали са много бързо. Гуаното било толкова старо, че хранителните вещества били като на чакъл. Прилепите отдавна си били намерили други гнезда. Мама и татко сигурно не са ти споменавали, защото не са искали да стане ясно къде точно е входът. По онова време не беше монтирана желязна решетка.

— Против навлеци.

Тя се усмихна.

— След рова има стръмен наклон почти шейсет метра, който е влажен и се рони. Преди да тръгнеш надолу, викни, за да си сигурен, че никой не се качва. Готов ли си?

Той се опита да си представи вътрешността по описанието ѝ и спомените си, след което кимна. Мина през тъмния отвор, сви длани около устата си и извика:

— Ехо.

Преброи до десет. От тъмнината не дойде отговор. Долу нямаше никой.

Джой внимателно нави въжето, което висеше. Докато го намотаваше, оглеждаше внимателно дали няма пресни разрези или протъркани места.

Гейб бе застанал до нея и оглеждаше въжето с не по-малко внимание.

Тя нито се обиди, нито се подразни. След като бе видяла онова ужасяващо парче въже, което той носеше в сака, нямаше намерение да възразява, ако той настояваше да прегледа всеки сантиметър под лупа.

Истината бе, че ѝ се прииска тя самата да го огледа по-подробно.

— Добре ли е? — попита го.

Той приключи с огледа, кимна и си сложи ръкавиците.

— Щом кажеш, потегляме.

— Когато стигнеш дъното на ронливия склон, ще видиш пътеката между оранжевите обозначения. От дясната ти страна има огромен каменен куп. Срутил се е таванът. Чакай ме зад него, докато сляза.

Гейб кимна.

Джой също си сложи ръкавиците и седна срещу отвора на пещерата. Навитото вече беше от лявата ѝ страна. Единият му край минаваше зад гърба ѝ и стигаше до Гейб.

Той затегна швейцарската седалка и се хвана за въжето, така че да се катери безпроблемно, освен ако не се подхлъзнеше. В следващия момент въжето се изопна в ръцете на Джой и не му позволи да падне. Тя самата нямаше да бъде повлечена от тежестта му благодарение на това, че бе здраво закрепена за масивния камък.

Макар да виждаше, че тя е в удобна позиция, за да отпуска въжето, той изпълни необходимия ритуал с повикването — необходим, защото нямаше да има възможност да я вижда през всичкото време. Това бе задължително за моменти, когато общуването помежду им бе особено важно.

— Спускане! Започни! — изрече отчетливо той.

— Спускане. Започвам.

— Готов за изкачване.

Той изчака, като се закрепил на самия ръб на пещерата. Светлината на лампата му бе много бледа на яркото пустинно слънце.

— Изкачване — отвърна тя.

— Изкачвам се.

След тези думи започна спускането си в пещерата Лост Ривър, докато животът му буквално бе в ръцете ѝ. Не се колеба, факт, който го учуди, когато се замисли. Независимо от всичко, което се бе случило, независимо от яростта, която бе проблясвала в сивите очи на Джой, той знаеше, дълбоко в себе си бе уверен, че тя никога не би го наранила умишлено.

Това бе едно от нещата, в които бе сигурен след злополуката в Перу, но до този момент не бе мислил за това.

Докато вървеше назад по стръмния наклон, конусовидната светлина на каската попадна на отдавна отложения слой гуано. Тънки сенки, подобни на драскотини с игла, бяха прорязали червеникавите отлагания. Това бяха костите на прилепи, измрели преди хиляди години. Погледна в почуда крехките останки и продължи да се спуска.

И последните остатъци от вчерашното напрежение в крака отшумяха, когато стигна края на рова и започна хлъзгавата част от спускането. Слънчевата светлина тук бе изтъняла и мястото с право можеше да се нарече *зона на здрача*. С всяка неуверена стъпка се спускаше все по-дълбоко в тъмата. Въжето бе опънато, но нито прекалено натегнато, нито хлабаво. Прииска му се да извика, за да похвали Джой за умението, с което го спускаше надолу в кладенеца кадифена тъмнина.

Запази мълчание. Когато някой катерач се спуска, се използват малко думи. *Справяш се страхотно!* не бяха между тях.

Бавно и неусетно непрогледната нощ на пещерата Лост Ривър обгръщаше Гейб. И тогава спомените избликнаха от тъмния кладенец, подобно на призрачни въжета, свързали го с важни моменти от миналото.

Първия път, когато слезе в пещерата само с Джой, двамата включиха светлините и застанаха хванати за ръце сред нощното очарование на пещерата Лост Ривър. Не виждаха нищо, затова всичките им други сетива заработиха трескаво. Едва доловимият ѝ парфюм на лимон и рози, топлината на дъха ѝ, парнал устните му. Горещият ѝ език с вкус на мента. Невероятното усещане на устните ѝ, пленили неговите в целувка без край.

Споменът проряза Гейб, докато тялото му потъваше все по-навътре в пещерата Лост Ривър. Дишаше забързано и плитко, но след това се успокои, а мускулите му привикнаха към ритъма на спускането. Скоро достигна края на стръмнината и вдигна поглед към смалилото се петно светлина, където тайнственият пещерен свят свършваше и започваше пустинята на Ню Мексико. Откачи въжето и отстъпи назад.

— Прекрати спускането — провикна се той.

Отговорът на Джой се понесе ясен през влажния въздух.

— Прекратявам спускането.

Той си закопча ризата и вдигна ципа на гащеризона, за да се предпази от хлада в пещерата. Покрай него въздухът се движеше, влажен бриз, който обещаваще огромна пещера, потънала във вечен мрак, в очакване да разкрие тайните си. Близко до него въжето просъскваше и шептеше, докато се подчиняваше на движенията, останали извън обсега на светлината.

Огледа се бързо, забеляза струпването, за което бе споменала Джой и мина отзад. Там щеше да е защитен от камъчетата, които щяха да изпаднат по време на спускането ѝ.

Горе на повърхността Джой отново привърза въжето към камъка. Обърна седалката наопаки, за да ѝ е по-лесно да се спусне долу. Провери всичко за последен път и започна спускането си с гръб към хладния мрак на пещерата Лост Ривър.

— Спускам се — извика тя.

— Спускане! — отвърна той.

Тя се движеше с лекотата на опитен катерач, като отпускате въжето около тялото си и използваше триенето с дрехите, за да забави и контролира бързината на спускането.

Гейб можеше да се спусне в пещерата по същия начин, но ако паднеше, или ако тя паднеше сега, ударът в неподвижния камък щеше да счупи някоя кост, нищо че не бе много високо. Когато имаше кой да поеме част от тежестта при падане, ударът щеше да бъде омекотен, щом въжето започнеше да се изплъзва между ръцете на спускащия. Ставаше въпрос само за няколко сантиметра, но те бяха особено важни, защото имаше огромно значение дали спирането ще е рязко, а падането по-плавно.

Когато Джой стигна дъното на ронливия склон, тя се освободи от въжето и го остави настрана. След няколко часа щяха отново да имат нужда от него, за да излязат от тъмата. Когато потегли, внимаваше особено много да не го настъпва, за да не се набиват в него остри парчета отронена скала. Единственото по-лошо от това да настъпваш въжето, бе да го накълцаш с нож.

— Готов ли си? — попита тя.

Гейб бавно се обърна и остави светлината да обиколи залата.

— Готов — отвърна разсеяно той. След това добави с тиха признателност: — Пътят надолу може и да е различен, но тук нищо не

се е променило — играта между светлина и тъмнина, тайнството на тишината.

Джой вдигна поглед нагоре към мястото, където таванът се бе срутил и разкриваше местонахождението на пещерата Лост Ривър на външния свят. Сред отломките имаше и скални блокове с размерите на къща. По-малки късове се бяха наместили в пукнатини и вдлъбнатини. От повърхността се сипеше пясък и прах, части от пустинни растения, имаше дори кости на животни, пропаднали в пещерата, а след това така и неуспели да се измъкнат.

Макар и красива, пещерата Лост Ривър не бе място за тези без късмет, за глупавите и слабаците.

Гейб бавно плъзна светлината по пещерния под. Ако я нямаше маркировката, той лесно можеше да се изгуби. Само изключително опитно око би различило едва доловимите следи, оставени от ботушите на пещерняци, особено след като така и не бе оставена пътека по неравния под.

Долната част беше суха, както и стените и таванът. Наоколо се мяркаха образувания, но те не бяха фантастичните каменни красоти, които караха човек да се спре и да се прехласне.

— Струва ми се по-сухо, отколкото си го спомням — призна най-сетне той. — Или това е заради различния път, по който влизаме?

— По-сухо е. Сега сме в деветата декада на суша. Изминалите пет години бяха изключително сухи.

— Повечето хора не очакват подобно нещо в пещера.

— Пещерите на по-високо ниво в Ню Мексико са повечето такива. Ако вътре няма вода, те умират.

— Сушата човешко дело ли е? Резултат от затоплянето на планетата?

— Съмнявам се. В този район нивото на надземната вода се колебае от милиони години. В известен период всичко тук е било под водното ниво. Тогава въглената киселина от надземните води и сярната киселина от въгледородните полета отдолу се заели да разтворят варовика.

Тя вдигна поглед и насочи лампата от каската към тавана на пещерата.

— При спадане нивото на водата залите вътре се напълнили с въздух и се оголили огромни пасажи. Понякога надземната вода била

достатъчна и образувала водопади и реки, които пресичали пещерите. В други случаи водата просто се просмуквала през пукнатини и се събирала някъде ниско в резултат от дълго капане.

— Значи тук няма пещерни образувания, защото сега е прекалено сухо, или защото не е имало достатъчно време?

— Но тук има образувания — отвърна тя. — Ще ти покажа малки дантели и панделки, изрязани от водата. Има дори няколко миниатюрни сталактити и сталагмити.

— Но нищо не може да се сравни с образуванията долу.

— Наистина не може. Не само времето е от значение, а и силата на водния поток. В днешни дни е значително по-сухо, отколкото преди хиляди години, затова декоративната работа е значително по-малко.

Джой се обърна и освети с лампата на каската една от пещерните стени наблизо. Излезе от маркираната пътека и се отправи внимателно и предпазливо към стената.

— Аз тук ли да остана? — попита той и погледна оранжевата лента, която тя бе прескочила.

— Няма нужда. Само трябва да внимаваш. Много от камъните мърдат.

Гейб я последва, изпълнен с любопитство. Не видя никакви други следи, никакъв издайнически знак, че някой е стъпвал на това място от пещерния под.

Джой спря до огромна канара, която стигаше до коляното ѝ, и освети повърхността ѝ. На светлината се виждаше сталагмит не по-голям от нокът. Каменният израстък бе сух и сякаш бе направен от купчинка пудра.

— Нямам представа колко е стар този сталагмит — каза тя. — Откакто съм тук, така и не видях и капка вода да пада на камъка. Може пък някоя година да започне да вали толкова много, че земята да се напои и в пещерата да започне да капе както обикновено. Тогава капките от тавана ще попадат тук и водата ще уцели този дребосък, калциев карбонат ще започне да се утаява и сталагмитът отново ще се възроди.

— А пък аз си мислех, че сталагмитите се образуват от изпаренията, не от утайки.

Джой сдържа усмивката си. Колко беше приятно да долови в гласа му любопитство вместо враждебност или тъга, или съжаление.

Хубавото бе, че бързият му ум се захващаше за думи, фрази и факти и ги обръщаше, докато нещата си дойдеха на мястото.

— Едно време спелеолозите вярваха точно в това — обясни тя. — Всички сме виждали солни образувания, когато някое от местните езера пресъхне. Мислехме, че е същото, когато водите нахлуят в някоя пещера: водата се изпарява, оставя минералите и те се превръщат в нов пласт от камъка. Напълно логично обяснение. Доста удобно. Ако не вземем един дребен, но особено важен факт.

— И кой е той?

— Изпаренията не са възможни под нивото на зоната на здрача. Влажността в тъмнината е стопроцентова. И така е през целия ден, всеки ден, след година, след век, след хилядолетие.

— Е, и?

Тя нагласи лампата на каската и се завъртя, за да освети пещерата.

— Значи въздухът не може да задържи водните изпарения. Което означава, че водните капки няма как да се изпарят и да навлязат във вид на пари. А ако водата не може да се превърне в пара, тогава всичките тези пещерни прелести, които ще видим малко по-надолу, си имат някакъв друг източник.

Страничната лампа от каската на Джой обля със светлина лицето на Гейб и разкри замисленото му намръщено изражение.

— Добре — съгласи се той. — Значи водата се процежда надолу, стига до тавана на пещерата... а после какво става?

— Написала съм статия, в която...

— Преведи ми като на новак — подкани я Гейб, а в гласа му имаше стаена усмивка.

Тя тихо се разсмя.

Звукът се понесе към него като фино острие, което проряза път за спомени, на които им бяха нужни години да зараснат.

— Не съм сигурна дали ще успея да превода — призна тя. — Това си е твоята специалност. Ти поемаш някой нов тайнствен свят и го превръщаш в преживяване, което всеки може да сподели. При това се справяш великолепно.

Комплиментът ѝ бе като смеха, донесе на Гейб и удоволствие, и болка, и спомени, и съжаления. Чувстваше се спокоен с Джой, защото

усещаше, че тя го разбира като никой друг, много по-добре от собственото му семейство. И въпреки това...

Миналото винаги щеше да лежи помежду им. Също като разпиляната красота на подземната пещера, в която се намираха, миналото не можеше нито да се скрие, нито да бъде изцелено.

— Без да навлизам в технически подробности... — започна тя.

— Слава богу.

Джой не му обърна никакво внимание.

— Количеството разтворен варовик във водата е пряко свързано с количеството на въглеродния двуокис, който вече се съдържа във водата. Засега ясно ли е?

— Засега е ясно — призна предпазливо той.

— А сега си представи, че си водна капка, която се просмуква през земята, привлечена от гравитацията и тласкана от тежестта на други капки над теб. Става ли?

— Ами, да.

— И така, ти си под натиск, наситен си с разтворен варовик и газове като въглероден двуокис и се стараеш да ги запазиш по всякакъв начин. Пробиваш през тавана на огромна дупка и попадаш в земята. Вместо да си заобиколен от водонепропусклив камък, ти изведнъж се оказваш обграден от въздух. Нещо подобно се случва, когато отвориш газираната вода — фссст.

— Все още успявам да следя мислите ти — каза той, когато тя замълча.

— Чудесно. Готов ли си, защото настъпи моментът на истината. Когато преминеш през камъка и се озовеш на въздух, напрежението, което те задържа цял, вече е значително по-малко. Част от въглеродния двуокис, който си задържал, се изплъзва навън, което значи, че нямаш как да се задържиш за разтворения варовик.

— Ами?

— Така е. Принципи на сложната химия.

Той се усмихна.

— Добре. А после какво?

— Губиш част от разтворения варовик, който се превръща в много тънко покритие по каменния пещерен таван — това е началото на образуването на сталактита. А след това... — в гласа на Джой се

прокрадна веселост — станал си значително по-лек, падаш на пода и се разплискваш, така че помагаш за образуването на сталагмита.

— Само че ако варовикът вече се е утаил от водната ми капка, за да образува сталактита, откъде се появява нова за образуването на сталагмита?

— Защото, щом влезеш в съприкосновение с пода, и ръцете, и краката ти се разперват, освобождават повече напрежение и позволяват на въглеродния двуокис да избяга. Кое то на свой ред означава...

— Нова варовикова утайка — довърши замислено той.

Докато говореше, осветяваше пода на пещерата с лампата от каската, сякаш търсеше доказателство за нещата, описани от Джой.

— Точно така. — Очите й следваха неотклонно светлината и търсеха също като неговите. — Ако имаш много късмет, след стотици хиляди години, след милиони години, камъкът се формира от тънки пластове във форми, толкова причудливи, че човек не би могъл да ги създаде, невероятни са като истинско произведение на изкуството, или природата.

Лампата на каската се стрелкаше в различни посоки, сякаш изпълнена с нетърпение в желанието си да види нещата, които тя бе описала.

— За да видим великолепието на тази зала, сме позакъснели поне един милион години. — Гласът й бе едновременно отсечен и необичайно тъжен. — Ако тук е имало някакви пещерни образувания, те са засипани след пропадането на тавана.

— А той защо се е срутил?

— Теориите са много.

— Каж ми поне една.

— Помисли си за всичката вода, която се процежда надолу, и как разтваря камъка — започна тя. — По този начин природните *стави* се разширяват, а структурата на древния риф остава като запечатана. Само че във варовика вече не е останала достатъчна цялост, за да крепи тавана и да успява да устоява на земното притегляне.

— Колко време е необходимо за подобно нещо?

— Няма стриктно правило. Понякога таванът се срутва още със спадането на нивото на водата, когато залата пресъхва и оставя тавана без подпора. Понякога таванът удържа положението още дълго, а след

това пропада и погребва прелестните образувания, за които са били необходими усилията на много капки.

— Жалко. — Той се опита да си представи каква ли е била залата с невероятните кули и колони и завеси от пролъскващ многоцветен камък. — Толкова много красота е погубена.

— В някои отношения е така. Но в други...

Тя се поколеба, докато се опитваше да намери подходящи думи, за да му е по-лесно да разбере, че в природата не съществува абсолютно начало или край. Просто нещата съществуваха в безкрайността.

— Какво в други? — настоя той.

— Това е промяна, не е разрушение. Водата все още довършва работата си там долу и отскача от тавана към пода по въздушен мост, за да създаде нова красота. А под нивото на скалната красота е зоната на наситеност, където залите са все още в процес на формиране и очакват земята да се размести и да ги повдигне, за да могат и те да бъдат украсени.

Подтикнат от напрежението в гласа ѝ, той премести поглед от скалите към лицето ѝ. По златистата кожа играеха водни сенки и отразяваха интелигентността ѝ. В този момент Джой му се стори толкова красива, че дъхът му замря.

— Може би някъде долу съществува ниво, все още запълнено с вода — продължи тя. — Може би има нива, които са варовиковите легла, от които ще се родят нови зали. Никой не знае. Единственото, в което сме сигурни, е, че пещерата продължава да се създава някъде под краката ни. Това не е разрушение. Това е промяна. А често пъти — процес на създаване. По един необикновен, великолепен начин, пещерите са живи. Също като нас.

Той бавно насочи лампата към тавана и я спусна по стената в опит да си представи залата пълна с вода в отминали времена на проливни дъждове. След това бе настъпила суша и водното ниво бе спадало за дълго, отнасяйки със себе си способността да разтваря камъка.

И най-сетне процеждането на надземните води в пещерите. Бавно и постепенно са били създадени чудни творения от камък. А пък срутването на тавана е унищожило всичко, появило се след

неимоверно дълги усилия, прекалено дълги за представите на обикновено човешко същество.

И тук бе като в живота, нещата се променяха за секунда и всичко се пренареждаше.

Внезапен рев зазвучава, когато планината изнемогва и освобождава гроб, дълбок като времето. Хеликоптерна катастрофа преди седем години опустошава душата на млада жена, а днес ролята на катастрофа поема един мъж.

Зачуди се дали пещерата усеща мига на промяна, който ехти във времето и преобразува всичко, дори разбирането на пещерата за самата нея.

Тази чудна идея го развесели, но и го накара да се почувства тъжен. Надяваше се Лост Ривър да не е жива, не и по този начин. Не пожелаваше, на което и да е творение да се измъчва милиони години с познатите на него въпроси и съжаления.

Дори и на камъка.

ГЛАВА 13

В непрогледния мрак трепкаха единствено два конуса светлина и двете ленти оранжева маркировка. Подът под краката на Гейб и Джой беше измамно неравен. Докато той я следваше навътре в дълбините, в недрата на пещерата Лост Ривър, скалите се скупчваха все по-близо около тях. Залата се превърна в извиващ пасаж, който с всяка крачка се стесняваше.

Само преди малко лампата на каската разпиляваше светлината сред широтата на залата. Сега близките бледи варовикови стени разпращаха отблясъците във всички посоки. Скоро щеше да му е съвсем лесно да докосва и двете стени само като протегне ръце. Таванът ги притискаше, въпреки че подът ги водеше все по-надолу.

— Пази си главата — предупреди го Джой и нагласи светлината от каската така, че да осветява нащърбените скали над главите им. — Таванът се снишава до метър и шейсет и два, без дори да усетиш.

Миг по-късно Гейб приклепна, за да не си удари главата. На Джой не й се налагаше да се привежда. Дори с допълнителната височина на каската, не успяваше да докосне тавана.

Той изръмжа и се приведе още. Много скоро краката му започнаха да протестират заради неестественото неудобно приклякване. Тя не забави крачка.

— На теб ти е много приятно, нали? — попита той.

— И още как. Горе ми се налага да си купувам дрехите от детски магазин и да стоя на пръсти, за да успея да видя нещо. А тук светът трябва да се наведе, за да види каквото трябва.

Въпреки че позата му бе безкрайно неудобна, той се разсмя.

— Някой ден ще те заведе да видиш секвоите. Направо вратът ще те заболи, докато погледът ти стигне до края им.

— Мен вратът ме заболява, докато гледам Дейви. О-па, започва спускането — предупреди тя.

Спря, а той се сви и подпря ръце на коленете, с лакти, щръкнали настрана. Известно време му бе удобно. След това се наложи и

дватамата да застанат на ръце и колене, за да пролазят през проход, който ги спускаше все по-навътре в земята.

Сега стените разкриваха черни, кафяви и оранжеви петна, в зависимост от минералите, които са били разтворени от водата. На места бяха избили петна влага и просветваха на лампите.

Гейб дишаше спокойно, но много по-дълбоко от нормално. Любопитството му продължаваше да бъде разпалено.

— Не си спомням да сме минавали по този път преди седем години.

— Нов е — отвърна Джой и се сниши още по-близо до земята.

— Кой го откри?

— Аз.

Той изръмжа, когато каската се удари в скала, а след това пострада и лакътят му в стените на все по-тесния проход. Специалното облекло го предпазваше, но той разбра предупреждението и забави.

— Ти значи. Нещата се връзват — отбеляза той.

— Какво искаш да кажеш?

— Мъничък е.

— Виж ти. Чакай да стигнем до „Пипнах те“. Имаш ли опит в лазенето на ръце и крака?

— Десеткилометрово спускане по планина брои ли се?

— Поне е нещо — каза тя, но гласът ѝ не прозвуча небрежно като думите. Представи си как раненият Гейб се влачи надолу, и усети стомахът ѝ да се свива. — Таванът ще стане по-висок.

— Слава богу — измърмори той.

Беше прекалено зает да лази след нея, без да изоставя, затова не забеляза, че подът вече не е толкова неравен, колкото преди. Въпреки това усети, че нещо около него се е променило, ако не друго, то поне въздухът. Няколко минути по-късно Джой спря и насочи лампата си право напред и тихо му каза, че вече може да се изправи. Той с удоволствие отпусна схванатите си мускули, които протестираха срещу непривичната поза.

— А пък аз си въобразявах, че скалното катерене изцежда всеки мускул в тялото ти, като го засуква накъде ли не — призна той.

— Пещерното дело е много подобно на скално катерене. Само че на тъмно.

— И няма дъжд.

— Някога изкачвал ли си се през пещерен водопад?

— Не мога да се похваля с подобно нещо. Звучи като студено удоволствие.

— И е така — каза тя. — Бел Ботъм е една от малкото пещери, в които съм била и не ми е харесало. Спускаш се по водопад, който ти осигурява студ и мокрота, докато не издрапаш през същия този водопад няколко часа по-късно.

— Поне вятърът не те пронизва, както става по планинските склонове.

— Не бъди толкова сигурен. Някои пещери буквално дишат и въздухът излиза навън и навътре на равни интервали. Ветровете стигат до шейсет километра в час. Е, не са в категорията на планинските бури, но са достатъчно силни, за да ти оплетат въжето.

— Вятър в пещера ли? А какво го предизвиква? — попита той.

— Нали ти казах. Пещерите са живи. — Думите ѝ прозвучаха весело. — Истината е, че никой не знае със сигурност. Теориите са много. Повечето са свързани с движението на топъл въздух на повърхността, който изтласква студения пещерен въздух и обратното, или пък се дължи на различното въздушно налягане под земята, в сравнение с това на повърхността.

— В пещерата Лост Ривър има ли водопади и ветрове?

— Да, на някои места. Чуваме ги, но не успяваме да ги открием, дяволите да ги вземат. — На Джой ѝ се искаше повече от всичко да открие водопадите, които шептяха в „Гласовете“. — Що се отнася до вятъра, не е нещо сериозно в пасажите на Лост Ривър. Има лек бриз, понякога дори е приятен, но той не бива да те притеснява.

— Да ме притеснява ли?

— Че може да те събори от стълба или въже. Измръзване от вятъра. — Тя извърна лампата настрани от тавана и го поведе навътре. — Хипотермия. Когато тялото прекалено...

— Изстива и не можеше да оцелееш — довърши той. — Това е проблем за всички изследователи, освен за онези в тропиците.

— Студено ли беше в планината... онзи път? — Изрече думите колебливо, с неуверен глас.

— Не бих казал. Това бе единственото, което не се обърка. Това и останалият половин сантиметър здрава нишка от въжето.

— След това катерил ли си се пак? — Тъй като той не ѝ отговори веднага, тя каза: — Съжалявам. Не исках да те разпитвам. Просто ако си се отказал от катеренето, в пещерата Лост Ривър има много места, където...

— Всичко е наред — каза спокойно той и прекъсна извинението ѝ. — Щом физическото ми състояние позволи, веднага започнах отново. Онази планина ми отне много, а ми даде само въпроси. Нямаше да ѝ позволя да ми отнеме и самоуважението.

Едва изрекъл тези думи, Гейб знаеше, че затова е изпитвал нуждата да се върне в пещерата Лост Ривър. По някакъв непонятен начин тук бе оставил частица от себе си. Не знаеше каква точно е тя, нито дали ще успее да си я вземе. Единствената яснота бе, че трябва да я открие.

Мълчанието се проточи и на Джой ѝ се прииска да види лицето му. Искаше ѝ се да го попита за какво мисли. Бе направо невероятно колко много ѝ се искаше да го разбере. Когато бе с Гейб преди седем години, не бе изпитвала необходимост да сподели мислите, страховете и надеждите му, нито пък той да сподели нейните. Присъствието му ѝ бе достатъчно, защото я обгръщаше по същия начин, по който я обгръщаше проходът „Пипнах те“, преди да се озове в шептящата красота на „Гласовете“. Този момент до такава степен поглъщаше сетивата ѝ, че тя дори не успяваше да мисли. Просто усещаше простора около себе си, оглеждаше красотата му на светлината на лампата от каската и се вслушваше в странните необичайни гласове, шумолящи в кадифения мрак.

Не се бе замисляла за силите, които бяха оформили залата, нито за предстоящата изследователска работа. Не се и сецаше за опасностите, за трудностите и неочакваните награди, с които щеше да се сблъска, докато проучва новата зала. Дори не бе обмисляла възможността, че тази зала води към други зали, към други проходи и други мигове на неземна прелест. Всички тези мисли се бяха появили по-късно, след като бе приела „Гласовете“ и нямаше търпение да се сблъска с предизвикателството на откритието си.

Ала когато ставаше дума за Гейб, за нея не съществуваше понятие като *по-късно*. Така и не ѝ бе дадена възможност да осмисли промените, да порасне, за да посрещне предизвикателството му. Навремето усещаше единствено невероятното чувство, че е открила

нещо ново, жарко, дивите моменти в прегръдките му, а сетне и вледеняващия студ, обхванал я, след като го загуби.

Когато него го нямаше, тя имаше чувството, че е останала сама в пещерата Лост Ривър само с няколко последни клечици кибрит, които да ѝ осветяват пътя. Веднъж вече ѝ се бе случвало нещо подобно. Като част от обучението ѝ по пещерно дело я оставиха сама в една от най-малките зали на пещерата Лост Ривър само със седем кибрита. Бе успяла да открие пътя до входа, но така и не забрави колко непозната бе станала изведнъж пещерата, колко дезориентирана и уплашена се почувства.

Беше научила добре урока. Никога повече не влезе в пещера — независимо за колко кратко — без да е проверила внимателно всичките си източници на светлина.

По същия начин бе опипвала пътя си в тъмнината и страха, след като Гейб я напусна и родителите ѝ починаха. И тогава си бе взела поука. Нито веднъж през идващите дни, седмици и години не си позволи да се довери и да обикне друго човешко същество дотолкова, че отсъствието му да я запрати отново в тъмната бездна без светлина и надежда.

Единствено Кейти проби защитната ѝ стена.

Единствено Кейти, дъщерята на Гейб, едно малко момиченце с усмивка също като на баща си, успяваше да разсее мрака.

За момент на Джой ѝ се прииска да му разкаже за Кейти, за живота, от който той се бе отрекъл с толкова лека ръка. Не за пръв път изпитваше подобен импулс. През изминалите шест години ѝ се искаше да му изпрати нейни снимки, да сподели с него ежедневието от израстването на детето.

Никога не се поддаде на този импулс.

Не се поддаде и сега.

Преди седем години Гейб не се интересуваше от друго, освен от чувствените мигове и напредъка на кариерата си. В живота му, в ума и сърцето нямаше място за жената, която го бе обичала. Едва ли щеше да прояви интерес и към бебето, което отначало имаше нужда единствено от любов, макар и да не можеше още да дари околните със същото.

След като Гейб се запознаеше с Кейти, ако се поинтересуваше кой е баща ѝ, Джой бе решила да му каже истината. Кейти нямаше

баща, освен в най-елементарно отношение — за нея той бе донор на сперма.

Моментът на зачатieto не представляваше дълготрайната връзка, известна като бащинство.

Когато Кейти станеше на осемнайсет, Джой възнамеряваше да ѝ разкаже за биологичния ѝ баща. Дотогава, Кейти нямаше да има татко, освен в мечтите си. Така бе по-добре. Мечтите бяха много по-състрадателни, отколкото действителността. Кейти щеше да остане смазана, ако разбере, че баща ѝ никога не е искал тя да се роди.

Що се отнася до Гейб... той бе направил своя избор преди седем години. Джой го бе приела.

Сега нямаше никакво право да се оплаква.

— Следващият етап е лесен в началото — каза тя, обърна му гръб и го остави на тъмно. — Има една стръмнина, около трийсет метра, а след това таванът се спуска надолу. След девет метра навлизаме в „Пипнах те“.

Тя се поколеба. Доколкото познаваше Гейб, той никога не бе проявявал признаци на клаустрофобия. Бе възможно това да се е променило, защото навремето не забелязваше чувствата на другите, а сега бе единственият, който видя болката на Маги и дори се опита да я облекчи.

Клаустрофобията в прохода „Пипнах те“ можеше да се окаже с фатални последици.

Стоеше с гръб към него.

— Имаш ли някакви проблеми с тесните пространства?

— Не.

— Сигурен ли си? Открих и друг път към „Гласовете“, но ще са ни необходими четирийсет и пет минути и там има едно вертикално спускане от трийсет метра.

— Сигурен съм. Само че, ако ти се притесняваш, да минем по дългия път.

Джой се изненада. Преди седем години щеше да настоява да минат през „Пипнах те“ единствено за да докаже какво може. И щеше да го докаже. А ето че сега вече бе и уверен, и силен.

Джой мълчаливо прокара светлината от лампата по тялото на Гейб, сякаш сравняваше спомените си от миналото с нуждите на настоящето.

— Не си толкова едър като Дейви — каза тя, — но си с доста широки рамене. По-широки, отколкото си спом... — Тя прекъсна думата по средата и се отдръпна от зейналата бездна, наречена минало.

— Доста време прекарвах на открито при примитивни условия. — Той сви рамене. — Силата бе едно от условията, за да оцелееш.

— Живял си на ръба.

Той понечи да възрази, но се съгласи с нея:

— Да, май е така. Адреналинът е наркотикът на младите, който им помага да изберат. — Поклати глава и си спомни. — Направо не мога да повярвам, че всички минаваме през този етап.

Джой не отговори. Сама виждаше, че Гейб вече не е младежът, когото бе познавала. Годините го бяха закалили и му бяха дали сила и увереност, която се оказа както успокояваща, така и странно вълнуваща.

Това не се бе променило. Гейбриъл Венчър бе вълнуващ мъж. Дори и на шейсет, пак щеше да си остане вълнуващ.

Тя рязко се обърна.

— Тогава поемаме през „Пипнах те“. Ще премина първа, за да взема оборудването. След това ще се върна, за да съм зад теб.

— Защо?

— Защото, ако се заклешиш, ще мога да те избутам.

— Ти ли?

— Повярвай ми. Веднъж избутах Дейви.

— Невъзможно — отвърна Гейб, без да се опитва да прикрие смеха си. — Прекалено дребна си.

— Можеш да се смееш колкото си искаш, но ще те избутам от теснината и няма да ми мигне окото.

— Дребна, но непоколебима.

В гласа му нямаше присмех. Спомни си какво бе преживяла, когато е била едва на двасет. Да, наистина беше непоколебима. Познаваше възрастни мъже, които не биха устояли на емоционалния товар, който тя бе изтърпяла на двасет.

— Ще се постарая да не се заклецвам и да ти създавам трудности — обеща той. След това осъзна, че думите му могат да бъдат разбрани и по друг начин.

Преди да успее да добави каквото и да е, тя заговори:

— Не се притеснявай. Аз съм най-добрият бутач, а ти си най-добрият измъквач. „Пипнах те“ няма да ни затрудни ни най-малко.

Отдалечи се бързо. С лекота, придобита благодарение на опита, тя си проправи път по оранжевите ленти към неравната, често пъти хлъзгава, стръмнина. Фенерчето ѝ сочеше право към оранжевата маркировка, вместо да шари настрани по скалните образувания, които се срещаха все по-често. На Гейб му бе по-трудно да следва маркировката, но той не се оплакваше. Вървеше с удобен за него ритъм. Можеше и по-бързо, но умишлено забавяше крачка. Глупаво бе да бърза по непознат терен. Нямахше нужда от някое нещастие, след което щеше да съжалява.

В миналото бе направил достатъчно грешки и бе научил, че е много по-лесно първия път да направиш нещата по установения начин, отколкото след това да се опитваш да поправяш грешки и да си повтаряш *само ако*.

— Пропаст пред нас — каза тя.

— Колко е дълбока?

— „Шпионката на Бо“ е средна работа. Не повече от дванайсет метра. Не води до никъде, доколкото знаем. Но и не духа.

— Да духа ли?

— Въздушни течения. Пещерняците казват: *Ако духа, има излаз*. В „Шпионката на Бо“ не духа.

Заобиколиха зейналата черна уста.

Колкото повече се спускаха, толкова повече се забелязваше влага — петна по стените, участъци ситна кал между скалите, матово проблясващи повърхности. Всяка блестяща капка вода доказваше, че пещерата е жива, че варовикът се разтваря и придобива нова форма, капка по капка, хилядолетие след хилядолетие.

Под краката им пещерата представляваше мозайка от ронливи скали и хлъзгави места, където водата капеше и създаваше различни образувания. На Гейб му се искаше да спрат, за да огледа красотата на пещерата, която светлината можеше да разкрие, но Джой не даваше признаци, че смята да намали темпото.

Нещо в края на светлия конус искреше като було от диаманти. Отвори уста, за да помоли за няколко минути да спрат и той да огледа, но след това замълча. Щеше да има достатъчно време да задава

въпроси и да проучва подробностите, свързани с пещерата. За момента най-важното бе да добие обща представа.

Светлината на Джой спря, след това се насочи към пода и краката на Гейб.

— Всичко наред ли е?

— Просто се замислих за някои подробности.

Усмивката ѝ блесна под светлината на каската.

— Не може иначе. Има галерии, не по-големи от куклен театър, които са толкова прекрасно украсени, че ти се струва, че феите танцуват тук.

— Имате ли снимки от тези специални места, или следващия път да си взема камерата?

— Имаме повече снимки, отколкото са листовете, които можеш да изпишеш.

— А бихте ли отпуснали някои от тях за списанието?

— С удоволствие.

— Добре — отвърна той и застана до нея. — Ще обиколя много повече, ако не спирам непрекъснато, за да снимам.

Тя се разсмя.

— Говориш като Джина, една от дипломантите, на които не можем повече да плащаме. Тя бе луда на тема видео техника, а съпругът ѝ бе бог с видео техниката. Носеше дигитална камера, която вършеше какво ли не, само вечеря не можеше да сготви.

— Наистина ли? Каква беше? Аз винаги си търся някоя по-добра камера.

— Питай Дейви. Той пази дигиталната информация за картите си.

Джой отмести лампата от Гейб и тръгна напред. Спускането бе стръмно, по хлъзгави скални отломъци и късове срутили се от тавана толкова отдавна, че сталагмитите им приличаха на набола брада. Имаше завързано и обезопасено въже, оставено от тримата пещерняци, тръгнали преди тях за „Гласовете“.

За разлика от първия наклон при влизането в пещерата, сега склонът бе тесен, изгладен от водата и нямаше нито едно място, за което човек да се захване с ръце или крака. Тук бавното отпускане на въжето бе не само предпазна мярка, но и необходимост. Възможността

някой да се подхлъзне — особено човек, който не познаваше пещерата — бе стопроцентова.

Двамата бавно и внимателно започнаха да се подготвят за спускането. Джой го изчака да приключи с пригответленията.

— Спускане! Започни! — започна Гейб.

— Спускане. Започвам.

— Готов за изкачване.

— Изкачване — каза тя и се стегна.

— Изкачвам се.

Известно време успяваше да чуе мекото провлачване на краката му, докато той се спускаше на заден ход надолу в тъмното. Тези тихи шумове изчезнаха под шептящия звук на въжето, което се плъзгаше бавно по дрехите ѝ, докато тя му отпускаше все нови и нови метри.

От мястото, на което бе застанала, успяваше да зърне светлината на лампата му. Беше се спуснал толкова плавно и бързо, че вече не успяваше да го види. Единствено промяната в напрежението на въжето, което се изплъзваше през ръцете, ѝ показваше, че е останала сама. Усещаше гладките подръпвания, а след това внезапно опъване, когато за момент той загуби опората си. Всеки път възвръщаше равновесието си изключително бързо, почти в момента, когато тя разбираше, че се е плъзнал.

Но не и преди сърцето ѝ да забие лудо. Усещаше, че се напъва, за да чуе долитащите шумове, да усети дори най-малката промяна в напрежението на въжето.

Гейб усещаше вниманието на Джой в начина, по който държеше въжето, което му помагаше да пази равновесие. Стръмната, спускаща се право надолу, скала, осветена от лампата, носеше едва забележими следи от чужди ботуши. Освен това по нея бе полепнал и блясъкът на свежа влага и...

Внезапно кракът му се изплъзна. В същия миг отново му се стори, че се озовава в онази смъртоносна планина и с крака отронва камъни, които политат в бездната под него, за да догонят писъците на мъжете.

— *Падам!*

ГЛАВА 14

Почти незабавно, въжето, което държеше Гейб, се изпъна и прекрати падането. Въпреки това му трябваше един миг, за да осъзнае, че се намира в пещерата Лост Ривър, а не в перуанските планини, че виси в ръцете на Джой, а не на въже, горният край на който бе вклинен някъде в камъка и под краката му не зее шестстотинметрова пропаст.

По кожата му изби студена пот. Адреналинът отекуваше на шумни тласъци в ушите. Гърдите го заболяха от непосилно напрежение и жажда за дъх.

С дисциплината, която веднъж вече го бе запазила жив в миналото, той си възвърна контрола над ума и тялото. Завъртя се така, че да се озове с лице към мократа лъщяща скала. Миг по-късно успя да удържи и закрепил собственото си тегло.

— Продължавам спускане — извика той към Джой.

— Продължи спускането.

Надяваше се Гейб да не долови нескритото облекчение в гласа ѝ. Не се притесняваше единствено защото мъжът щеше да се нарани — докато въжето държеше, не го грозеше истинска опасност. Само че след случилото се в Перу, ѝ беше ясно, че изпитва неконтролируем ужас от падане. Да се усети отново безпомощен, макар и само за момент, сигурно го бе ужасило.

Въпреки това Гейб успя да запази самообладание и да си възвърне опората, за да продължи, все едно че нищо не се бе случило.

Джой разбираше, че за подобна смелост и решителност той е трябвало да преодолее безпомощността и заслепяващия страх. Веднъж, преди три години, Кейти се бе залутала в пустинята в търсене на диви цветя. Преди да успее да я открие, Джой бе разбрала колко много обича малката си дъщеря.

Откритието бе ужасяващо.

До този момент Джой си бе въобразявала, че никога няма да обикне друг човек — не и по този начин, така че цялото ѝ съществуване

се отдаде в готовност да се жертва за друг живот, живот, който може да ѝ бъде отнет във всеки един момент и да я остави отново сама.

Въжето се отпусна в пръстите на Джой.

— Прекрати спускане — провикна се Гейб.

Отговорът ѝ долетя през мрака до него.

— Прекратявам спускане.

След няколко мига насочената нагоре лампа от каската на Гейб премина по гладката стръмнина. Малката лъскава фигура на Джой се движеше между светлината и мрака с невероятна елегантност. Щом докосна пода до него, тя го погледна бързо, усмихна му се поощрително и го поведе в дълбините на пещерата Лост Ривър.

Докато я следваше, отначало усети любопитство, а сетне бе очарован от грациозността и самоувереността ѝ. В диви непроучени местности го бяха придружавали различни водачи, но сред тях нито веднъж не бе имало човек, който така спокойно да приема дадено място, както и да го харесва такава, каквото е. Не че тя бе покорила пещерата, по-скоро успяваше да се промъкне през пространството вътре и да открие уникалните места.

Не бе сила на характера това, което ѝ даваше достъп до тайните на пещерата, а собствената ѝ нежност и изтънченост. Тя бе човек, който отлично разбираше себе си, който познаваше както екипировката си, така и собствените си способности, ограничения и желания.

На двайсет, тя бе значително по-импулсивна, далече не толкова склонна да повярва и приеме, че никой не е в състояние да направи и постигне всичко на този свят.

Докато Джой бе на двайсет, той никога не би пристъпил над бездната с гръб към зейналата ѝ паст, ако тя държеше живота му в ръцете си. Тогава бе тъкмо обратното. Той бе този, който я спускаше. Тя му се доверяваше.

Това прозрение го изуми. Също като момента, когато видя за пръв път след толкова години нежните черти на Джой и фигурата ѝ, скрити в сянката на полуголото тяло на Дейви, и му се стори, че някой го е ударил с всички сили в стомаха.

„И защо ѝ е да ти се доверява сега, глупако“, попита един присмехулен глас в главата му, същият глас, който не желаше да го остави на мира, откакто се измъкна от онзи смъртоносен капан в планините в Перу.

„Но аз не исках да я нараня.“

Браво! Та това е наистина похвално! Точно това я е крепяло, когато родителите ѝ са починали. Точно това я е крепяло, когато се е отправила съвсем сама към клиниката, за да направи аборт.

Спъна се и за малко не се просна по очи върху студения камък.

— Гейб? — повика тя, дочула зад себе си неестествен шум.

— Всичко е наред — обади се той.

Вътрешно се наруга и се постара да обуздае мислите и тялото си, насочвайки вниманието си към изискванията на неравните места в пещерата Лост Ривър, а не към жалкото минало, което нямаше да се промени.

— Таванът се снишава — предупреди тя.

— Направо върхът — отвърна тихо той.

Тя се наведе, за да подмине един сталактит, оставил не една и две следи по каската ѝ.

Гейб изсумтя, защото отново трябваше да се приведе, но бе извънредно благодарен за всяка една от безобразно болезнените процедури с терапевта след случката в планината. Сега, въпреки напрежението и неудобството, лявата му страна не бе в много по-лошо състояние от дясната.

Това само донякъде бе утешително, но беше по-добре, отколкото да няма никаква утеха.

Колкото по-дълбоко в пещерата навлизаха, толкова по-ясно му ставаше защо Джой не носи раницата си на гърба. Всеки път, щом успееше да си намери място в някоя теснина, раницата се удряше в тавана.

— Сядни тук — каза Джой.

Доволен, че гащеризонът му е подплатен, Гейб се отпусна на влажния студен камък.

— Сядам — предупреди я кисело той.

Тя издаде звук, подобен на кикот.

Това учуди и двамата.

Джой се измъкна от раницата и свали всички каишки и препаски, след което ги завърза за глезена си. Сложи раницата пред себе си, за да може да я тласка напред.

— Дай ми и твоята раница — каза тя.

— Давам ти и моята раница — отвърна той, сякаш все още се спускаше.

Тя се разсмя.

Той я свали и се загледа как тя я връзва на въжето точно зад своята.

— Ама ти сериозно ли ще вземеш и моите неща? — попита той.

— Сериозно ще ги взема. Ще ми благодариш, след като преминем и двамата. Дейви се кълне, че „Пипнах те“ е само трийсет сантиметра на едно място.

— А каската му минава ли там?

— Имаш предвид старата приказка на пещерняците, нали?

— Да. Ако успееш да прекараш каската през дадена теснина, значи и тялото ти ще мине.

— Да, в повечето случаи това е вярно. Само че невинаги. Особено когато става дума за някой с такъв едър кокал и толкова напompани мускули като Дейви.

— Или с бедра като на Маги.

— Бедрата ѝ се провират без всякакъв проблем.

Джой изтегли жичките, които свързваха батериите с лампата на каската. Това означаваше, че тя ще остане на тъмно, но така бе по-добре, отколкото да ги скъса на някоя скала, докато се провира.

Без да го моли, Гейб насочи лампата от каската си към подозрително тесния отвор, наречен от Джой „Пипнах те“. Наблюдаваше я как се отпуска по корем и започва да се провира през пасажа, докато тласка напред платнения сак и дърпа двете добре натъпкани раници след себе си.

Много скоро светлината от лампата му престана да върши работа на Джой. Тялото ѝ почти напълно бе запълнило тунела и докато навлизаше все по-дълбоко, оставаше място единствено за отделни, случайно промъкнали се иззад нея лъчи. Звуците от триенето на облеклото в скалите, ботушите, попаднали в кална ямка, докато търсят опора отдолу, приглушеното пъшкане на Джой, предизвикано от усилието, скоро заглъхнаха и Гейб остана сам в оглушителната тишина.

След като Джой се изниза през първата от седемте извивки в „Пипнах те“ тъмнината стана непроницаема. Не че това я притесняваше. Беше минавала през „Пипнах те“ толкова много пъти,

че обикновено се справяше по усет. Беше невъзможно да се загуби, тъй като пътищата бяха само два — напред или назад.

След четвъртата извивка, Джой поспря за миг. Въпреки че „Пипнах те“ е била образувана от вода, просмукала се през слабите точки на варовиковия риф, а след това пространството се бе разширило, превръщайки се в подводен поток, стените не бяха загладени. Тънкият слой пещерна кал на някои места бе по-дълбок, отколкото на други. Таванът в някои участъци се спускаше ниско, докато на други се издигаше, а стените се доближаваха или разширяваха в зависимост от слабостите на древния риф.

Освен това потоците на движещата се вода почти никога не бяха равномерни. Извивките и неравностите подръпваха дрехите, очукваха каските, драскаха чантите с екипировката и набраздяваха ботушите. Същите тези извивки и неравности бяха удобни подпорни точки за лактите, бедрата, коленете и стъпалата при всяко движение. Освен тях в „Пипнах те“ имаше и стеснение, което стряскаше и затрудняваше дори опитните пещерняци.

„Гласовете“ постепенно заглушиха дишането на Джой. „Гласовете“ шепнеха, мърмореха и подемаха непонятни примамливи песни. При шестия завой в невъзможния тунел отвсякъде я обгърнаха призрачните звуци.

Първия път, когато премина през напълно непознатия проход, същите тези гласове я уплашиха. Гейб си бе заминал преди шестнайсет дни и й се стори, че чува и майка си, и баща си, и любимия да й шепнат, да я утешават, тихо да я викат по име, да късат парченца от душата й с остриите нокти на мъката и спомените.

Когато най-сетне влезе в огромната зала на „Гласовете“, вече плачеше така неутешимо, че не успя да види нищо от неповторимата красота, осветена от лампата.

Днес Джой изпълзя от „Пипнах те“ със сухи очи. Ситна прах бе полепнала по цялото й тяло и дрехите. Изправи се бързо и потърси с поглед някакви светлини сред неземните звуци. Наоколо витаеше единствено тъмнина. Автоматично свърза жичките с лампата на каската.

Наоколо се разля светлина и простря призрачни пещерни сенки в кремаво и ръждиво, в бежово, жълто и сиво. Тръгна първо наляво, а

след това пое надясно и направи неколкометров зигзаг, за да огледа скалните ниши.

В единия край мерна някакво слабо доловимо отражение ниско долу от дясната страна. Никакви други отблясъци не се виждаха. Или Дейви, Рибата и Маги бяха заедно и наблизко един до друг и светлините им изглеждаха като един източник, или някой се бе скрил в една от стотиците дълбоки ниши и вдлъбнатини в лабиринта, подобен на сунгер, опасващ залата.

Тя извади радиопредавателя.

— Рибата.

— Е-хо.

— Къде е това ехо?

— В обратния край на „Пипнах те“. Дейви и Маги са при мен.

— Всичко наред ли е?

— Ако наред означава да водя записки, да опъвам въжета, пак да водя записки, да проверявам разстояния и да отчитам показанията на онзи сонар и разните там измислени лазерни тъпотии, дето не искат да бачкат, след като са преминали изпитанието „Пипнах те“... да, нещата са наред.

— Всичко ми звучи съвсем в реда на нещата. Връщам се за Гейб. Ако се окаже, че имам нужда от теб, ще ти викна.

Малкото радио издаде пукащ звук, когато Рибата натисна копчето за изпращане един-единствен път, което бе кодът за *Разбрах, а сега прекъсвам*.

Залата, която Джой наричаше „Гласовете“, бе дълга сто двайсет и два метра, широка сто и шест при най-голямото разширение и бе така причудливо оформена, че първия път пещерняците решиха, че става въпрос за три отделни зали, не за една. Докато човек не се научеше да разпознава естествените пътепоказатели, лесно можеше да се загуби в кадифения мрак и сложните каменни образувания в „Гласовете“.

Джой си свали екипировката и прилежно я остави на една страна, а сетне отново се отпусна на лакти и колене. След това спря, обзета от спомена за въздействието, което „Гласовете“ й оказаха първия път, когато ги чу преди седем години. Не знаеше имената на призраците, които бяха разкъсвали година след година душата на Гейб, но знаеше, че все още са вътре в него.

Беше ги съзряла в очите си.

Това бе нещо ново. Онзи Гейб, който бе в спомените ѝ, не се тормозеше от съжаления и пред него имаше само блестящо бъдеще.

Джой придърпа раницата си, развърза я и бръкна вътре. След като порови малко, напипа една от химическите свещи за спешни случаи. Извади я и рязко я изви. Бледа зелена светлина блесна в ръцете ѝ.

Подпря тубата на един сталагмит, пораснал на няколко педи от входа на „Пипнах те“, или може би бе по-правилно да се каже изходът, в зависимост от това, в коя посока поемаше човек. Светлината щеше да послужи като фар за Гейб, като част от реалния свят, който да го дърпа към себе си, докато гласовете раздираха душата му.

Тя отново изключи батериите и влезе във виещия се проход. Когато се показа от другата страна, там цареше пълен мрак. Бързо включи лампата на каската.

— Гейб? — повика го тя с тръпнещ глас.

— Тук съм.

Гласът прозвуча от дясната ѝ страна. Веднага обърна глава и лицето му бе обляно в светлина. Мъжът се намръщи и побърза да затвори очи.

— Извинявай. — Наведе глава на една страна, за да не попада светлината в очите му.

— Стресна ме. Не очаквах да те намеря седнал сам в тъмното.

— Просто привиквах с пълната липса на светлина — каза той. — По-добре тук, отколкото след като се заклеся в „Пипнах те“.

— Ти... — тя се поколеба — добре ли си?

— Много даже — отвърна спокойно той. — Открих, че тъмнината дава покой. Останалите ми сетива работят на пълни обороти.

Не можеше да види усмивката му, но я долови в гласа му.

— Разбирам какво искаш да кажеш — отвърна тя.

Гласът ѝ леко отекуваше. Спомни си случай преди седем години, когато бе изключила светлините и на двете им каски, за да се потопи той в непрогледния, всепоглъщащ мрак. Тогава я беше целунал, дълбоко в недрата на вечната нощ на пещерата Лост Ривър, а тя усети как я завладяват усещания, които нямаха нищо общо с обстановката. Тогава за пръв път усети силата в стегнатото му тяло, горещината, гладата.

Споменът премина през Джой като гласовете, които ѝ подвикваха с думи, с които тя нито успяваше да се пребори, нито да разбере.

— Дай ми въжето си. — Гласът ѝ прозвуча дрезгаво.

Той безмълвно ѝ подаде платнения сак, където бе въжето.

— При четвъртия завой на „Пипнах те“ — каза бързо тя и завърза чантата за глезена си — ще започнеш да чуваш гласове. Да знаеш, че не полудяваш. Това е просто течаща вода, странната акустика ги донася при теб. Не им се поддавай и продължавай все напред.

В гласа на Джой се прокрадна нещо, заради което на Гейб му се прииска лампата на каската да е включена, така че да може да види лицето ѝ. Стори му се толкова притеснена за него, колкото и когато бе започнал да пада одева. Зачуди се дали пък не е доловила беззвучния диалог в ума му, докато се е опитвал да разбере, или поне да приеме истината за себе си и за миналото.

— Побиват те тръпки, така ли? — попита любопитно той.

— И още как. Когато първия път запалих химическата свещ, вече бях решила, че полудявам.

— Кога беше това?

— Шест дни след смъртта на родителите ми. — По тона ѝ той разбра, че няма смисъл да казва каквото и да е, както и да се опитва да я утеши.

Затова замълча.

Под светлината от лампата на Джой, той застана пред малката зейнала уста на „Пипнах те“.

— Както и повечето водни пътеки, образувани при спадането на нивото на водата — обясни тя, — „Пипнах те“ е с кръгла форма. Докато хората не са. Ако ти стане прекалено тясно, сваляш каската и я буташ пред себе си. Ако това не помага, изтегляш се назад, на достатъчно широко място, за да можеш да протегнеш едната си ръка над главата, и така продължаваш. По този начин формата ти ще бъде по-кръгла.

— Щом Дейви успява, значи аз ще мина през „Пипнах те“ като стой, та гледай.

— Недей да разчиташ на това. Той има повече плът, но ти си по-широк в раменете. Проблемът при мъжете са тъкмо раменете.

— А при жените?

— Тазът — отвърна веднага тя.

— Горката Маги.

Мисълта, че Гейб е забелязал стегнатото, но щедро закръглено дупе на Маги, подразни Джой, макар да си каза, че става глупава. Нищо през последните седем години не бе успяло да промени чувствеността на Гейб, а Маги имаше тяло, което бе в състояние да изкуши всеки мъж.

Доста потисната, Джой се надяваше Маги да си остане все така уравновесена, когато чарът на Гейб започнеше да я задушаваша и да разтваря преградите ѝ също като загрята подземна вода, заела се с препречилия се варовик.

Поне Джой бе успял да го покори достатъчно бързо.

— Ще бъда непосредствено зад теб — каза тя отсечено. — Не се опитвай през всичкото време да лазиш по корем. Използвай и хълбоците си, и гърба, без значение в какъв ред. Накарай тялото си да се съобрази с прохода, защото той със сигурност няма да се съобрази с теб. Камъкът е по-устойчив, от който и да е човек. Не се опитвай да се съпротивляваш. Стани гъвкав. Ако се заклешиш, или започни да викаш, или ритни три пъти с крак. Щом усетиш, че те сграбчвам за глезена, отпусни се и издишай. Ще бъдеш избутан за нула време. Разбра ли ме?

— И още как.

Тя изпъшка.

Гейб я погледна триумфално и започна да се плъзга в устата на „Пипнах те“.

Тя изчака, докато краката му бяха на около два метра пред нея, тогава изключи лампата на каската и бавно се насочи след него. От време на време спираше, за да прецени как напредва, заслушана в тихото пшкане и резките ругатни, които свидетелстваха за усилията му.

Въпреки че при втория завой трябваше да се отдръпне и да опита подход от нов ъгъл, проблем с първите три завоя нямаше. Доколкото тя успяваше да прецени, от втория завой излезе по гръб. Дейви имаше същия проблем с тази част от прохода и се бе научил да го разрешава по абсолютно същия начин.

Гейб си отбелязваше наум извивките в нетърпимия проход. Някъде при петия завой, болката и одрасканите места, както и

напрежението в тялото му, изчезнаха, щом го заля шепотът на хиляди призраци, които заговориха в един глас.

Той застина на място, а сърцето му диво започна да блъска. Знаеше отлично, че умът му дава облик и име на невъзможните призрачни гласове от миналото.

Знаеше го със сигурност и въпреки това не можеше да повярва.

„Обичам те, Гейб. Обичам те! Не си тръгвай още. Остани още една седмица, още ден, поне минутка. О, Гейб, толкова много те обичам! Остани с мен, обичай ме, позволи ми и на мен да те обичам. Моля те!“

Не чу отговор.

Не беше и необходимо. Вплетен в призрачните думи на Джой, се понесе бебешкият плач на нероденото му дете.

ГЛАВА 15

Дни по-късно, в окъпания в светлина късен следобед, споменът за първия път, когато чу „Гласовете“, бе толкова жив у Гейб, колкото и струите на единствения работещ горещ душ в Котънуд Уелс. Тялото му бе преодоляло физическото напрежение, следствие от пълзенето в пещерата, но нечовешките вопли все още звучаха в главата му. Отново и отново събуждаше тези безогледно нахлули в душата му гласове и чуваше думите на брат си отпреди шест години.

Сладурчето от Ню Мексико прие 3744 долара и се съгласи да направи аборт.

Едва сега Гейб се замисли над заслепяващия гняв, който го бе обзел, докато държеше писмото, което го бе чакало цели единайсет месеца. Едва сега си призна, че ако ставаше дума, за която и да е друга жена, а не за Джой, щеше да му е абсолютно безразлично.

Определено нямаше да се чувства предаден, нито пък да бъде изпълнен с презрение и ярост, която да пресъхне едва в момента, когато разбра, че родителите ѝ са починали дни след отпътуването му за Ориноко.

Каквото и да се бе случило преди години, вече бе сигурен, че не е взела решението за аборта с лека ръка.

Бе убеден, че Джой го е обичала, както бе убеден, че тя бе невинна, и тази увереност отключи някакво чувство, скрито дълбоко в душата на Гейб, нещо, което той дори не би признал, че съществуваше у него. Нямаше представа, защо не се е замислял за изближналата в гърдите му ярост преди, нито защо едва сега търсеше истината от миналото. Единственото, което знаеше със сигурност, бе, че е настъпил моментът да се замисли.

Всеки път, когато се сетеше за миналото, убеждението, че споделеното с Джой не е нито заблуда, нито лъжа, го даряваше със спокойствие. Също като причудливо пещерно образувание, създадено някъде дълбоко в недрата на земята, той усети нещо да набъбва в него,

миг след миг, спомен след болезнен спомен, нещо с неземна красота избуяваше там, където преди царяха тъмнина и празнота.

Спря водата и започна да се бърше. Дългите прорези, което въжето бе оставило по крака му преди година, бяха избледнели до кафеникави сенки, на които той не обръщаше никакво внимание и дори не забелязваше. Беше се сдобил с няколко нови драскотини и синини, подарък от твърдата хлъзгава повърхност на пещерата Лост Ривър, но дори не си струваше да се споменава за тях. Въпреки трите изнурителни дни на пълзене в пещерата, които прекара с Джой, Гейб се чувстваше добре. При това много добре.

По-приятно чувство не го бе обхващало от години.

Ако трябваше да е точен, седем години.

Сърцето му спря, след това заби по-бързо. „Кога ли ще поиска да поговорим за миналото? Не насилвай нещата — каза си грубо той. — Нека този път тя да определя ритъма.“

Много внимаваше да осигури на Джой колкото е възможно повече пространство, докато бяха в пещерата. През деня говореха за Лост Ривър, разменяха си шеги, с които бе останал за обяд в Котънуд Уелс, а след това той се оттегляше в бунгалото си, за да пренесе записките си на хартия и да предаде впечатленията и наблюденията си от пещерата и за читателите.

Ако Джой изпитваше непреодолимо желание да разбере повече и за него, и за себе си, и по отношение на миналото им, тя не даваше никакъв знак.

„Пристъпвай бавно. Недей отново да прецакваш нещата.“

Каквито и да бяха тези неща.

Ето още нещо, което не знаеше. Единственото, в което изпитваше сигурност, бе, че тези неща са истински, също като притихналата пещера под жаркото пустинно слънце.

Стомахът му изръмжа. Шумно и отчаяно.

Той погледна часовника си, специален, със защита против влага, драскане и удари. Беше станало пет без петнайсет.

За нещастие на прегладнелия Гейб, тази вечер бе ред на Дейви да готви. Това означаваше такос и запържена консерва боб. Очевидно Джой бе единствената в Котънуд Уелс, освен Гейб, която умееше да пече сладки, която се сецаше да направи салата, да опържи пиле или да сложи ребърца на скара.

Само че Джой работеше по някаква трудноразбираема тема за противодействието на различните видове водоизточници в пещерата Лост Ривър. Обикновено вършеше тази работа нощем или след вечеря, но очакваше някоя си Кейти да се върне в лагера тази вечер и затова Джой искаше да си остави достатъчно време за нея.

От това, което Гейб разбра, когато името на въпросната Кейти бе споменавано, тя бе любимката на лагерниците, останала на едноседмична ваканция в близка ферма. Освен това, почти нищо друго не бе казано. Разговорите между пещерняците обикновено се съсредоточаваха около пещерите, и по-специално около Лост Ривър, проблемите с отпускане на допълнително финансиране и обсъждане на нововъведенията в екипировката. Рядко споменаваха някой конкретен човек, освен легендарните изследователи на пещери.

Всъщност до днес следобед, на връщане от пещерата, Гейб не бе знаел, че Рибата има жена, нито пък че двете му деца учат в гимназия, нито че не може да понася безработния си зет, който винаги виси у тях.

Нищо чудно, че Рибата прекарваше толкова време далеч от дома си.

Гейб се протегна, докато чу изпукване във врата и раменете. Извади си чисто бельо, къси панталонки и сандали. Друго не му беше нужно, а истината бе, че щеше да е особено доволен, ако можеше да мине и без това. Лятото в Ню Мексико бе безкрайна поредица от сухи горещи дни. На него обаче му допаднаше, също както му допаднаше хладната влажна пещера Лост Ривър.

Дори започна да харесва „Гласовете“. Сега вече знаеше, че не го преследват изпълнени с отчаяние и копнеж обвинителни писъци, защото те бяха негова измислица, не идваха от призраци, настървено шепнещи в мрака.

Зачуди се какви ли гласове бе чула Джой, когато се бе натъкнала на това място за пръв път, как ли са разкъсали душата ѝ. Въпреки че никога не спомена и дума, той бе сигурен, че тя също ги е чула. Как иначе можеше да знае за емоционалния шок, който щеше да преживее първия път, когато мина през „Пипнах те“?

Затова бе оставила химическа свещ до изхода, за да му осигури светлина, когато „Гласовете“ се опитаха да го пречупят и го заляха с онази призрачна неумолима вълна. Сигурно някога са разбили и нейното сърце.

Дали е заплакала като дете?

Дали все още ги чува?

Това бе един от въпросите, които Гейб никога нямаше да ѝ зададе. Със същата увереност, с която знаеше, че ще бъде емоционално дезориентиран от „Гласовете“, и му бе оставила светлина, която да го води, той знаеше, че абортът сигурно е оставил дълбока рана в душата на Джой, рана, която нямаше да се затвори.

Той бе помогнал при нанасянето на тази рана, а не бе направил нищо, за да заздравее.

Същата тази рана, макар и прекалено късно, се бе превърнала в негова рана.

Само ако... започна той както обикновено.

Само ако нищо, глупако, прозвуча познатият отговор. Времето тече в една-единствена посока.

Уморен от собствените си мисли, Гейб мина през бунгалото на Джой и излезе на задната веранда, отвори вратата на пералнята и извади въжето. Огледа го критично, за да прецени дали има нужда от ново плакнене и от втора доза омекотител.

Пусна го вътре отново и обърна поглед към простора, за да се увери дали нещо не е отнесено от игривия пустинен вятър. Всичко си бе на мястото.

След това не му останаха повече извинения и нямаше причина да отлага отиването в съседното бунгало, за да свърши малко работа. Фактът, че трябва да вади вода с ведро, тъй като водопроводът не работеше, не бе извинение за хаоса, който бе сътворил.

От друга страна, нямаше особено много смисъл да оправя спалния чувал, който само той щеше да види, или да почиства ботушите си от калта, която щеше да се насъбере отново само след няколко часа. Виж, ако споделяше спалния чувал с...

С неясно мърморене Гейб насочи мислите си другаде. Беше достатъчно, че Джой неизменно шептеше в мислите му, както водата не спираше шепота си в „Гласовете“. Ако я допуснеше в мислите си и когато бе буден, сигурно щеше да е възбуден непрекъснато.

Истината бе, че той изпитваше непрекъсната възбуда.

Колкото повече време прекарваше с Джой, толкова повече спомени нахлуваха и преливаха бариерите на волята му, изпълвайки го с глад.

Много ясно си спомняше контраста на бледата ѝ кожа до тъмните косми по тялото си, удоволствието, с което го даряваше всяко нейно докосване, невероятното чувство, с което го изпълваха ласките ѝ, меката жар на устните ѝ, неописуемия огън, който го обхващаше, когато проникнеше в нея.

Най-лошото бе, че тя сигурно също си спомняше, че спомените прогаряха спокойствието, което си налагаше пред другите.

Беше го забелязал в очите ѝ, в изражението ѝ. Тя избягваше докосванията му дори и когато бе напълно естествено. Повтаряше си, че омразата я кара да се отдръпва от него.

След това откри, че и той постъпва по същия този начин, че се отдръпва и се старее да не я докосва, защото знаеше, че ако веднъж я докосне, няма да може да се удържи. Тя изпълваше мислите му също както шепотът изпълваше „Гласовете“, напълно, без миг почивка, сякаш това бе част от реалността.

„Знам защо тя се отдръпва, но защо го правя аз?“

Гейб си бе задавал този въпрос много пъти. Обикновено отговорът идваше като страхлив шепот, като стягане под сърцето, което вещаеше смътно доловима опасност.

Сега обаче бе изпълнен с очакване, не с неясни страхове.

„Може и да не ме одобрява, но ме желае. И аз я желая. И двамата сме възрастни и вече сме различни от това, което бяхме преди седем години. Няма причина да се отдръпваме.“

С чисто съзнание можем да продължим напред.

Имаше нужда да почувства невероятното задоволство на отклика ѝ, да чуе отново дивите ѝ викове, когато я довеждаше до мига на екстаз. Беше решил тя да започне разговора за миналото, но нямаше да ѝ позволи да се измъкне и да отрече физическата нужда, която и двамата изпитваха. Следващия път, когато над нея се надвесваха голи мъжки рамене, щяха да са неговите, а не на Дейви Греъм.

Подсвирквайки си тихо, Гейб се запъти към хола на Джой и погледна към обляната в слънце непавирана алея, отвеждаща обитателите на Котънуд Уелс към външния свят. Някаква кола спря пред бунгалото на Джой и около нея се вдигна огромен облак прахоляк. Тя бе застанала на предната веранда, засмяна, лицето ѝ бе озарено от удоволствие.

Това бе лицето от сънищата на Гейб, лице, излъчващо щастие, което така и не видя, откакто дойде тук. В този момент го преряза болезнена завист към човека, който успяваше да преобрази хладната съдържана доктор Андерсън в засмяната Джой от спомените му.

От колата изскочиха две деца и хукнаха към бунгалото. Първото момиченце беше тъмнокосо, бързо и с нищо незабележимо.

Второто обаче порази с невероятна сила Гейб и промени целия му свят в един-единствен нереален миг.

Той издаде грубия дрезгав вик на човек, ударен неочаквано изотзад. Усети, че не може да помръдне. Насили се да си поеме дълбоко дъх, да овладее вихрените си мисли, да огледа внимателно детето, което отчаяно се опитваше да прескача през стъпало, въпреки че крачетата ѝ още бяха къси.

Червена коса. Дръпнати очи. Високи скули. Триъгълна брадичка. Трапчинка на лявата буза. Особен начин да гледа през рамо, докато дясната ѝ ръка е подпряна на ханша.

Познаваше я.

Поразен, той наблюдаваше как момиченцето се стрелка към откритата предна веранда и весело подвиква нещо през рамо на приятелката си.

Колкото повече се приближаваше непознатото момиченце, толкова по-сигурен бе той. Не знаеше как се казва, но имаше една снимка, която, все едно че бе нейна, снимка, направена преди повече от половин век, снимка на майка му по време на тържеството за седмия ѝ рожден ден, зад нея хукнал кокер шпаньол в опит да измъкне куклата от ръката ѝ.

Жената зад волана се провикна и изтръгна Гейб от трансa.

— Лора! Връщай се, миличка. Нали обеща да ми помогнеш с вечерята или вече забрави?

Тъмнокосото дете спря, нацупи се и се обърна към колата.

Червенокосата спря и понечи да го последва. Джой укроти стремглавия устрем на малката с няколко думи.

— Кейти, вземи си довиждане и ела да ми помогнеш да ти оправим нещата.

— Ама, мамо, аз...

— Кейти! — Джой не каза нещо повече.

Това се оказа напълно достатъчно.

Кейти хукна назад, застана на пръсти до вратата на шофьора и целуна жената, която караше, грабна един спален чувал и някакво опърпано плюшено животинче. Преливаща от енергия, Кейти заподскача около колата и се насочи към Джой.

— Идвам, мамо. Ето, виждаш ли?

Без да помръдва, сякаш озовал се в центъра на някакъв циклон, Гейб наблюдаваше безучастно, докато действителността бавно си проправяше път в мислите му.

Джой го бе обичала.

Беше го обичала достатъчно, за да роди детето му, без да има кой да ѝ помага, да я съветва, да я успокоява и да споделя с нея трудностите, радостите и отговорностите при отглеждането на едно дете.

Беше го обичала повече, отколкото си бе въобразявал, че е възможно, много повече, отколкото заслужаваше.

Но го бе мразила достатъчно, за да му каже, че с направила аборт.

Толкова силна бе омразата ѝ, че бе отгледала детето му, без да спомене и дума, без дори да разкрие, че дъщеря му е жива. Любовта може и да бе намаляла с времето, но омразата се бе запазила.

Дори докато двамата работеха сами в пещерата, Джой не бе и намекнала за съществуването на дъщеря си.

Нищо няма да се получи, ако говорим за миналото, Гейб.

Думите на Джой избликнаха от най-тъмните му чувства, шепотът добил ново значение.

Омраза.

Тя го мразеше много повече, отколкото му се бе струвало, че е възможно, много повече, отколкото заслужаваше. Бе истинско чудо, че не го пусна да се убие в някоя от черните бездни на пещерата Лост Ривър, че не запокити въжето след него.

Щеше да е истинско чудо, ако той не стореше същото с нея.

ГЛАВА 16

Входната врата се блъсна шумно и момиченцето влетя в къщата. Щом зърна Гейб, застанал неподвижно в хола, тя спря.

— Ти кой си? — попита детето.

Той гледаше лицето ѝ с жаден поглед, с настойчивост, предизвикана от годините на натрупани гняв и мъка. Вече знаеше, че първото му впечатление е вярно. *Кейти бе огледален образ на майка му на същата възраст.* Очите на детето бяха сиви, не зелени, но всичко останало бе като оживяла снимка.

Той приседна на пети, за да бъде на едно ниво с червенокосата фея.

— Аз съм Гейбриъл Венчър. — Гласът му бе наситен с чувства, макар че се опитваше да ги сдържа. — Приятелите ме наричат Гейб. Искаш ли и ти да ми казваш така?

— Разбира се — отвърна весело тя. Стиснала багажа си в ръце, тя го подмина и се отпрати към малката затворена стая, до която се стигаше по тесен коридор. — Аз съм Кейти. Ти пещерняк ли си?

Той затвори очи, разтърсен от чувства, заради които не смееше да проговори.

Кейти не знае името на баща си.

— Писател съм — успя най-сетне да изрече той.

Тя отвори вратата и се вмъкна в малката стая.

— А, ти си същият, за когото мама ми разказа.

— И какво ти е разказала?

Гласът му прозвуча прекалено остро, прекалено настойчиво, но Гейб не успяваше да го контролира заради прилива на адреналин, който туптеше във вените му, защото истината вече бе излязла наяве и собствената му дъщеря подскачаше с танцова стъпка наоколо.

Кейти дотича в хола и грабна чорап, който бе изпаднал от купчината дрехи.

— Ти ще пишеш за пещерата, а след това може би ще имаме възможност отново да се върнем тук — каза тя и запокити чорапа в

малката стая, а сетне затвори вратата.

— Да се върнете ли? — Стараяше се да сдържа гласа си, сякаш всеки момент щеше да изкрещи. — Ще ходите ли някъде?

Кейти сви рамене с примирението на значително по-възрастен човек.

— Да. Когато затворят пещерата, мама ще трябва да си намери работа някъде другаде, иначе няма да имаме пари.

Той отвори уста. Не успя да изрече и дума. Просто не знаеше какво да каже. Джой не бе споменала нищо за времето след изтичането на финансирането на проекта, затова той бе предположил, че ще остане в университета.

Предположенията отново го бяха поставили в положение на пълен глупак. Отново.

Когато става въпрос за Джой, предположенията не важат.

А и не е много трудно да сбъркаш, когато те пуснат с вързани очи в минно поле.

В сърцето му избликна гняв, горещ и див. Преди да успее да зададе друг въпрос, колата на непознатата пред бунгалото наду два пъти клаксона и потегли сред облак прах.

Кейти хукна покрай Гейб към задната веранда. Вратата се хлопна и високият въодушевен глас на детето отново зазвъня.

— Мечо-клечо, върнах се! Хвани ме!

Гейб застана до кухненския прозорец тъкмо навреме, за да види как Кейти се хвърля в прегръдките на Дейви. Смееше се и пискаше, докато той я вдигна над главата си и я завъртя в игра, очевидно позната и любима и на двамата. Маги стоеше засмяна настрани и даваше напътствия какво да се прави с живата бомба в ръцете на дипломанта.

Джой влезе в кухнята, сигурна, че няма никой. Правилата в бунгалото бяха прости: всички ползват единствения работещ душ и никой не се мотае вътре, освен Джой.

Но Гейб беше вътре, облегал на кухненския плот и загледан през прозореца с копнеж в очите, по лицето и във всеки напрегнат мускул по тялото.

Тя погледна навън. Отначало помисли, че Маги е предизвикала тези силни чувства у него. При тази мисъл Джой усети ревност, макар да си каза, че няма право на подобно чувство. Гейб не бе нейна собственост.

Още повече че тя не търсеше обвързване.

Той се обърна, когато тя остави плик с покупки на плота. Веднага забеляза яростта в очите му.

— Я ми кажете, доктор Андерсън-Смит — той подчерта подигравателно моминското име на Джой, — дълъг ли беше бракът ви?

В същия момент тя разбра, че той знае, че Кейти е негово дете. В гърдите ѝ се завихриха объркани чувства — и облекчение, и гняв, и страх.

И любопитство.

Тя бе единственият човек на този свят, който знаеше истината за бащата на Кейти. Не можеше да си обясни как е успял да разбере толкова бързо. Та Кейти изобщо не приличаше на баща си. Беше светла, докато той бе тъмен. Очите ѝ бяха сиви, а не зелени. Имаше трапчинка на бузата, докато той нямаше. Косата ѝ бе червена и цялото ѝ лице бе обсипано със златни лунички, докато Гейб бе по-скоро мургав.

Кейти изобщо не приличаше на баща си, освен в някои отношения, заради които сърцето на Джой замираще: невероятната любознателност на детето, смелостта, начинът, по който поглеждаше през рамо, подпряла ръка на ханша и повдигнала само едната си вежда.

— Не — отвърна Джой с пресипнал глас.

— Какво не? — След това с приглушен глас, в който открито прозираше предупреждение, Гейб продължи: — Недей да ме лъжеш!

— Никога не съм те лъгала.

— Не ми пробутвай тези празни приказки! Кой е бащата на Кейти?

— Не съм женена. Няма баща. — Гласът на Джой отново бе под контрол, толкова студен, колкото бе разгорещен тонът на Гейб.

— Не говоря за това и ти много добре го знаеш.

— Знам ли? — Тя внимателно започна да вади покупки, които Сюзън бе донесла. — Какво искаш да кажеш?

— Кейти е моя дъщеря.

Джой сви рамене.

— Биологично, да. Във всяко друго отношение, което има значение, не е.

— Да има значение ли? Това са пълни глупости! Доста трудно е да имаш каквото и да е смислено отношение с дете, от което знам, че

си побързала да се отървеш веднага щом си разбрала, че нямам намерение да те издържам.

Бе ред на Джой да остане шокирана и да побеснее.

— Какви ги говориш? Не съм искала и стотинка от...

— Говоря за аборта — сряза я той. — Говоря за онази лъжлива малка кучка, която е казала на брат ми, че е направила аборт, а след това е родила детето ми и дори не си е направила труда да ми каже. Цели шест безкрайни години си мисля, че детето ми е мъртво, и нищичко не съм подозирал. Мили боже, не съм допускарл дори за миг, че можеш да таиш толкова омраза в себе си.

Джой усети как гневът се изплъзва от контрола ѝ. Не се и постара да го сдържи. С помитащ замах пръсна покупките по плота.

— Ти не знаеше абсолютно нищо за мен, освен че те желяех — избухна тя. — Интересуваше се само да ти е кеф на задната седалка и да не се обвързваш. Получи точно това, а аз бях тази, която ти го осигури. Недей да ми мрънкаш сега, че не ти харесва това, което си получил. Аз платих цената за безценната ти свобода, не ти.

— Дори не си казала на Кейти за мен. — Гласът му отново бе станал сдържан, но изпълнен с гняв и плющеше като камшик в желанието си да разкъса нечия плът.

Гласът на Джой прозвуча по същия начин.

— И какво, според теб, трябваше да ѝ кажа? Че скъпият ѝ татко дори не е искал тя да се роди? Че ми е дал 3744 долара, за да направя аборт? Това ли трябваше да ѝ кажа? — За момент гласът ѝ потрепна. — Искаше ми се... боже, колко много ми се искаше... да ти кажа да си прибереш скапаните пари и да си ги завреш нали знаеш къде. Само че не можех. С тях си купувах витамините и казах на поръчителя ти да ти предаде да вървиш по дяволите, че ще направя каквото преценя, че е най-добре за мен, не за него или за теб.

Гейб си припомни съобщението от брат си и че тогава му се бе сторило типично в стила на Джой, но навремето си бе направил погрешно заключение: „Ще направя така, както е най-добре за мен, а брат ти да върви по дяволите“.

„Твоето сладурче от Ню Мексико прие 3744 долара и се съгласи да направи аборт.“

— И така, съкровище, какво трябваше да кажа на Кейти? — попита кисело Джой. — Че онова копеле, което ѝ е баща, дори не си

направи труд да напише и едно писмо, за да разбере дали бебето е момче или момиче?

Гейб издаде някакъв приглушен звук, осъзнал как при предаването на чужди думи истинският им смисъл се е изопачил. А пък цената, която бе платил...!

Мускулите на рамото му се изопнаха, когато юмрукът му се стовари с всички сили върху плота и оставените отгоре чаши и чинии подскочиха с дрънчене. В напрегнатото мълчание този звук заприлича на експлозия.

— Ти никога не ми писа за пари или за каквото и да е — каза най-сетне той с равен глас.

— И къде трябваше да изпратя писмото? До господин Гейбриъл Венчър, който скоро ще стане мнооого известен, а сега се намира някъде около река Ориноко. Така ли?

Очите на Гейб приличаха на цепки.

— Дан имаше адреса ми.

— Скъпият ти брат отказа да ми го даде. Каза ми, че всичко, на което мога да се надявам, са онези пари и да забравя начаса и за теб, и за парите ти. — Усмивката ѝ бе като наточен нож. — Съветът му бе отличен. Послушах го.

Сивият блясък в очите на Джой разкри на Гейб повече от думите. Тя говореше истината. И преди седем години бе казвала истината. Беше обичала него, а не парите му.

— Боже мой, каква каша — каза Гейб с тих глас, докато си мислеше колко трудно ѝ е било на Джой без родители, без пари, без възможности, дори без надеждата, че той ще се върне. — Съжалявам.

— За какво? Че не съм направила аборт ли?

— Знаеш, че не исках... — започна гневно той.

Но тя продължаваше да говори, годините на спотаяван гняв даваха сили на гласа ѝ, докато най-сетне и той не стана остър като усмивката.

— Ти направи избора си, господин пътешественик. Ти прелъсти двайсетгодишно девствено момиче, което бе достатъчно голяма глупачка, за да се влюби в теб. Когато си тръгна, знаеше, че може да съм бременна, но въпреки това си замина. Преди да се отправиш по света, беше оставил указания да направя аборт само в случай, че се

налага. Каквито и права да си имал над Кейти, те са престанали да съществуват в онзи момент. Ти не си неин баща. *Ти си едно нищо.*

— Това са пълни дивотии, *съкровище*. Не съм искал да правиш аборт. Оставих пари, в случай че си бременна, за да има на какво да разчиташ, докато успея да ти изпратя нови. Когато разбрах, че си се отървала от бебето, исках да...

В този момент Гейб осъзна, че юмруците му са така здраво стиснати, че кокалчетата са побелели. Гневът бе оставил неприятен вкус в устата му, а по бузите му бяха избили алени петна. Пое си дълбок накъсан дъх, ужасен от силата на яростта си. Беше живял със същата тази ярост шест дълги години, а тя го бе разяждала отвътре ден след ден — докато най-накрая бе избликнала.

Беше го оставила празен.

— Получих писмото на Дан след единайсет месеца и той ми съобщаваше и за теб, и за парите, и за аборта, който си мислеше, че си направила — каза дрезгаво Гейб. — След това нямаше особен смисъл да те питам за пола на нашето бебе, не смяташ ли?

Гневът му отминаваше и отстъпваше на изтощението. Тя също усети, че и нейният гняв се стопява. Гейб не бе искал тя да направи аборт. Не бе искал да убие единственото, което ѝ бе останало, за да ѝ напомня за него, за любовта и спокойствието, които бе открила в прегръдките му.

Не бе искал да я унищожи.

Но не бе и пожелал да остане.

Когато Джой заговори, гласът ѝ бе глух и дрезгав, също като неговия.

— Нека поне сега бъдем честни един с друг. Никой от нас не е искал да правя аборт. Никой от нас не е бил готов за дете. Ти избра своя път, а аз — моя.

— Не знаех, че си бременна — отвърна рязко той и привлече Джой в ръцете си. — *Съкровище* — прошепна до косата ѝ, до бузата, в ъгълчето на устата ѝ. — *Не знаех.*

Целуна я с невероятна нежност, а устните му трепереха, докато докосваше нейните, цялото му тяло тръпнеше, когато ръцете ѝ обрамчиха лицето му. След това той вдигна глава и тъжната ѝ усмивка го проряза, казвайки му, че едва сега ще започне да разбира какво е пропуснал и колко много му предстои да изгуби.

— Гейбриъл, Гейбриъл — прошепна тя и бавно поклати глава, плъзгайки пръсти през копринената мекота на косата му, и усети как също я разтърсва тръпка. — Нека бъдем честни един с друг, както и преди седем години. Ако знаеше, че съм бременна, пак щеше да заминеш.

Някога щеше да отрече думите ѝ със спонтанността на младостта. Прииска му се и сега да ги отрече, но опитът замря в гърлото му. Беше по-стар, по-мъдър и познаваше себе си твърде добре.

— Опитах се да остана при теб — каза той. — След това Дан ми каза, че нямаме пари, че трябва да помогна на него и на майка с аванса от хонорара, който щях да взема за Ориноко. Каза ми, че кариерата, заради която двамата с майка ми са се пожертвали, едва започва.

Джой затвори очи и се остави в прегръдката му.

— Не трябваше да му позволявам да ме придумва да си тръгна, а и подозирах, че може да си бременна. Въпреки това заминах.

— Искал си да видиш непознатите места.

Той затвори очи, обзет от болка.

— Да. На двайсет и три бях млад и копнеех да видя света.

Джой се изненада от тъгата, която я обзе. Макар да му бе казала съвсем спокойно, че е щял да си замине, независимо от всичко, дълбоко в сърцето си се бе надявала да ѝ каже, че е щял да остане, ако само е знаел, че е бременна.

Част от нея винаги копнееше той да я обича толкова, колкото и тя него.

Когато Гейб усети как дланите ѝ го отблъскват, за да се отдръпне, в първия момент ръцете му се стегнаха.

— Джой, не съм го направил, за да те нараня. Просто за мен не бе подходящото време... бе прекалено рано, а и твърде много хора разчитаха на мен.

Тя отстъпи преbledняла.

— Разбирам.

— Сега не е същото. Аз вече не съм същият — каза той и взе ръката ѝ.

— Знам.

Въпреки че се съгласи с думите му, отдръпна ръка.

— Тогава защо ми обръщаш гръб? — попита.

— Защото ти не разбираш.

— Какво? — Той потърси кристалните отсенки на тъга в очите ѝ.
— Какво не разбирам?

— Мен. Аз също съм се променила.

Той си спомни чернотата на чувствата, които избликваха към него от очите ѝ.

— Всъщност ти не ме мразиш. Не се опитвай да ми го казваш. Не ти вярвам. Трепереше, когато те целунах.

— Не те мразя. — Джой вдигна поглед към Гейб, очите ѝ бяха дълбоки и нетрепващи като зимата.

— Тогава какво има, съкровище?

— Преди седем години за теб е било прекалено рано да обичаш... а сега вече е прекалено късно за мен.

Той си пое рязко дъх.

— Защо?

— Любовта изисква доверие. Доверието изисква невинност. А аз вече не съм невинно момиче.

— Аз ти отнех тези неща, когато си тръгнах — каза той с болка в гласа. — Това ли се опитваш да ми кажеш?

— Да. — Гласът ѝ бе тих и спокоен, примирен и натежал от сълзи, готови да избликнат. — Много можеш да научиш, когато те изоставят. А и не беше само ти. — За момент тя затвори очи, за да скрие болката си. — Когато изгубих родителите си по този начин, без да имам възможност да се подготвя... — Вдигна поглед, ясен и уверен. — Вече нямам нищо общо с момичето, което бях преди седем години.

Той пристъпи към нея, погали я по косата, по бузата, заслушан в думите ѝ толкова внимателно, сякаш животът му зависеше от тях.

— Като мисля за миналото... — Тя се поколеба и въздъхна. — Дори и да беше останал, едва ли помежду ни щеше да се получи. Семейството ти е било против, а ти си много близък с тях.

Гейб не оспори думите ѝ. Винаги, когато имаше възможност, се обаждаше на майка си и брат си.

Само че следващият разговор с Дан нямаше да е никак приятен.

— Вместо просто да не ме обичаш — каза тихо Джой, — щеше да ме намразиш и да ненавиждаш детето, което не бе искал. Времето наистина не бе подходящо. Прекалено рано беше за нас, Гейб. Прекалено рано.

— А сега, според теб, е прекалено късно. — Гласът му бе мрачен като присвитите очи.

— За теб не е. Просто трябва да си намериш някоя млада, невинна и доверчива. Някоя като Маги. — Джой се извърна, за да скрие напрежението по лицето си. — След това, разбира се, ще трябва да проявиш достатъчно смелост, за да доведеш нещата докрай.

Преди Гейб да успее да каже и дума, вратата се хлопна, знак, че Кейти се е върнала.

Джой енергично се завъртя към него и заговори с тих глас:

— Моля те, недей...

— Да не казвам на дъщеря ми кой е баща ѝ ли? — Гласът му също бе тих, но предизвикателен.

Джой си пое накъсан дъх и се стегна, за да посрещне бурята, която не бе предполагала, че е възможно да се разрази.

ГЛАВА 17

— Мамо, какво има за вечеря? — провикна се Кейти.

Джой се завъртя към вратата на кухнята и протегна ръце.

— Здравей, дребоськи. Гладна ли си?

Кейти подскочи в мига, в който ръцете на майка ѝ се обвиха около жилавото малко телце. Джой нагласи краката на детето около кръста си и я погледна право в очите.

— Липсваше ми — каза Кейти и шумно целуна Джой по носа.

— Въпреки че цялото семейство Чилдър са били около теб?

— А-ха. Още искам и братя, и сестри, и татко, но никой не е като теб. Обичам те.

— И аз те обичам.

Тя прегърна дъщеря си и я задържа до себе си още няколко секунди, а след това я пусна на пода. Въпреки че Джой не виждаше Гейб, усещаше как погледът му я прогаря като слънчев лъч.

— Баня преди вечеря. — За да подчертае казаното, Джой проследи прашните следи по светлата кожа на Кейти.

— Пържено пиле, дали може, моля те.

— Такос и пържен боб.

— А-ха, ясно, Мечо-клето ще готви тази вечер.

— Да, но не трябва да го обиждаш.

— А, няма — отвърна сериозно Кейти. — Мечо-клето е тооолкова миличък. Сигурна ли си, че не ми е баща?

Джой се постара гласът ида прозвучи небрежно.

— Сигурна съм, дребоськи.

— А как мислиш, дали иска да ми стане татко? — попита Кейти с копнеж в гласа и очите.

— Мисля, че твоят мечо-клето те обича поне колкото татко ти. — Гласът на Джой звучеше шеговито, но ръцете ѝ трепереха.

— Така е — заяви уверено Кейти и прехапа долната си устна. — И той все това казва. А защо тогава моят татко не ме обича?

Джой усети как губи почва под краката си. Вдигна Кейти на ръце, така че гърбът на детето да е към Гейб. Отчаяно ѝ се искаше малката да не е избрала толкова неподходящ момент, за да обсъждат търсенето на баща. За Джой тази тема бе нещо обичайно, бе свикнала с шеговитото мрънкане на дъщеря си за братя и сестри.

Само че Джой не бе свикнала да води този разговор, докато бащата на Кейти е на две крачки, застанал напрегнат, очите му като зелени късчета лед, лицето му смръщено, готов всеки момент да каже истината, която никой не знаеше.

„Господи, Гейб, не го казвай — молеше се мълчешком Джой и го гледаше с поглед също толкова студен, колкото и неговия. — Моля те! Нека Кейти не го разбира по този начин. Тя още не е готова. И аз не съм готова. Ти също не си готов. Нима не разбираш? Тя успява да се справя с действителността, която познава. Но ако ти ѝ кажеш, че си ѝ баща, след като си заминеш, тя цял живот ще се чувства изоставена. Не ѝ причинявай това. Моля те! Недей!“

Не бе нужно Гейб да умее да чете мислите на хората, за да разбере неизказаната молба в очите на Джой. Тази молба проби защитните му стени и се отправи към сърцето му.

Когато навремето замина, не бе искал да нарани Джой. Дори и в най-черните си кошмари не си бе представял, че може да нарани собственото си дете, това жизнено, усмихнато момиченце с питащи сиви очи.

— Сигурен съм, че баща ти те обича — каза Гейб, а лицето му бе преbledняло от усилието да се владее.

Кейти се обърна към него, а косата ѝ се разпиля като огнен облак.

— Наистина ли, ама съвсем истински сигурно ли е това?

— Наистина, съвсем истински сигурно.

В гласа му звучеше увереност, която събуди любопитството на Кейти. Тя го погледна с нескрита жажда.

— А ти познаваш ли татко ми?

Джой затвори очи и зачака удара след невинните думи на Кейти.

— Не познавам нито един човек, който да заслужава толкова невероятно дете като теб — рече честно той с дрезгав глас.

За момент Кейти се вгледа преценяващо в Гейб с нетрепващи сиви очи, които толкова приличаха на очите на Джой.

След това му отправи ослепителна усмивка.

— Искаш ли да ми помогнеш да правим заедно с Мечо-клето такос?

— Първо в банята, млада госпожице — каза бързо Джой и понесе дъщеря си към кухнята.

— Ама, мамо... — започна Кейти.

— Господин Венчър си има много работа — каза Джой, за да пресече недоволството на малката. — Кажи довиждане.

— Гейб — отвърна Кейти и се нацупи на майка си. — Той ми каза, че мога да му казвам Гейб.

Джой стисна устни и отвори вратата на банята.

— Влизай да се изкъпеш.

Кейти веднага усети промяната в тона на майка си, вещаеща опасност, и прие поражението. Но не се оттегли, без последната дума да е нейна.

— Тогава ще помагам да направят такос.

— Зависи колко бързо ще се изкъпеш.

Детето се нацупи. Обичаше дълго да стои във ваната.

Гейб остана заслушан в гласовете, долитащи от банята, последвани от приглушения плясък на водата, която се изливаше в старинната вана с крачета във формата на животински лапи, а след това Кейти започна да писка неудържимо, докато майка ѝ я гъделичкаше. Представи си ритуала на къпането от собственото си детство: майка му, надвесена над ваната, ги къпе с брат му, докато те полагат всичкото старание, на което са способни, за да разплискат вода колкото е възможно по-далече.

Понякога нещата излизаха от контрол. Когато баща му влизаше в банята, той изнасяше жена си на ръце и се опитваше сам да се справи с пищящите хлъзгави детски тела, изпълнени с решителност да се изплъзнат. Когато това се случваше, братята се споглеждаха и тайно се кискаха, доволни от надмощието, извоювано над родителите им.

Усмивката на Гейб помръкна, щом се сети, че Кейти не познава детското единство, насочено срещу мама или татко. Никога нямаше да изживее момента, в който на единия омръзваше и работата поемаше другият. А когато и двамата родители не бяха в настроение, братята пресъздаваха на живо буря, уверени, че могат да се радват на взаимната си подкрепа.

Кейти нямаше да изпита това. Освен майка, тя си нямаше друг. Джой бе останала сама и това бе окончателното ѝ решение.

Нямаше на кого да разчита. Нямаше кой да заеме мястото ѝ, когато нуждите на детето бяха по-големи от възможностите на сам родител. Нямаше край кого да се отпусне и да се сгуши, за да си почине вечер. Никой не ѝ вдъхваше смелост и не ѝ казваше, че се справя прекрасно във всеки един момент. Абсолютно никой.

А и тя не търсеше другар.

Кейти може и да търсеше баща сред мъжете наоколо, но Джой не се оглеждаше за мъж. Бе казала на Гейб самата истина. Не обичаше никого, защото любовта изискваше доверие, а тя вече не можеше да се довери.

Не бе престанала просто да обича един мъж. Реакцията ѝ, когато Гейб я докосна — автоматичното отдръпване, изненадата в очите ѝ — му разкри, че тя не позволяваше физическа близост на никого, освен на Кейти.

И независимо от това, Джой тръпнеше, когато я прегърна, тръпнеше и когато докосна устните ѝ, въздъхна, когато ръцете ѝ потърсиха и откриха топлата мекота на косата му. Може и да бе убил способността ѝ да обича, но тялото ѝ все още откликваше на неговото. Чувствеността, която някога откри у нея, все още беше там и чакаше освобождение. Оставаше му само да прескочи гнева и недоверието.

За начало нямаше да казва на Кейти кой е баща ѝ поне докато майка ѝ не преценеше, че е готова да се справи.

Гейб с болка се обърна и излезе през задната врата на бунгалото. Надяваше се, че не прави нова грешка, че не наранява отново хората, докато се опитва да поправи грешките от миналото.

ГЛАВА 18

Десет дена по-късно, „Гласовете“ обгърнаха Гейб. Мърмореха тихо и безкрайно, преследваха го с думи от минало и настояще. Въпреки това той напредваше в пещерата непосредствено след Джой, убеден, че помощ няма да дойде, за да го спаси от натрапчивите „Гласове“.

Колкото и пъти да чуваше призрачните вопли, те винаги раздираха душата му.

Поне гласът на нероденото дете изчезна и не го преследваше в хладния мрак. Чуваше викове, но те бяха невинните въпроси на едно малко момиченце, което се опитваше да разбере защо бащата, когото не познаваше, не я обича.

С колене, лакти, пети и пръсти той се изтласкваше все по-дълбоко в „Пинах те“. Нямахше как да нареди на „Гласовете“ да замълчат, не можеше да им обясни, че съжاليا за миналото, въпреки че не бе очаквал да изпита съжаление, към каквото и да е в живота си. Нямахше как да обясни на Кейти, че не е нейна вината, задето няма баща. Нямахше как да ѝ обясни, че дори не бе предполагал, че Джой е девствена, докато не се озова така впримчен в хватката на взаимната им страст, че за него съществуваше само онзи незабравим опияняващ момент, когато навлезе в нея.

Фактът, че Джой го бе желала със силата, с която и той нея, фактът, че не бе знаел, че е невинна, фактът, че бе приел поръчката за Ориноко, преди още да замине за пещерата Лост Ривър, фактът, че бе направил за Джой каквото навремето му бе по силите, като ѝ остави всичките си пари, с които разполагаше — тези неща бяха част от отговорността му към нея, но в никакъв случай не го оправдаваше пред нея.

Не намираше и оправдание пред себе си.

Любовта изисква доверие. Доверието изисква невинност.

Той мрачно се оттласна от камъка и се зачуди какво ли изисква опрощението.

Каквото и да бе, той имаше нужда от него. През последните десет дни, зад професионалните въпроси и записки, както и зад любезното приятелство, у него напираше разкъсваща болка. Нямаше представа, как да намери пътя вън от този капан, създаден от него самия в миналото. Единственото, което знаеше, бе, че да живее по този начин в мълчание и очакване на болка, не бе никакъв живот.

А дали Джой се буди посред нощ, или рано сутрин и си пожелава да може още веднъж да изживее миналото?

Също като него. Разкъсана от болка.

Задава въпроси, на които няма отговор.

Чувства се самотна, а съжаленията се разтварят в душата ѝ като студена скрита река, докато навсякъде около нея цари мрак и я обгръща.

Нито веднъж през последните дни Джой не каза и не направи нещо, с което да покаже, че той е поне малко по-различен за нея от останалите пещерняци. Отнасяше се към него с неизменната любезност на истински професионалист, все едно че бяха напълно непознати.

Непознати, изпълнени с горчивина един към друг, заради общото интимно минало.

Изруга приглушено и се измъкна от „Пипнах те“, изправи се и отново закачи жичките към каската.

— Гейб? — повика го тихо Джой, забелязала познатите бръчки на болка, врязали се по лицето му. — Добре ли си?

Докосна го по рамото, но в следващия момент се овладя и бързо отдръпна ръка. Откакто разбра, че трепери в прегръдката на Гейб, внимаваше изключително много да не го докосва.

Той просто я погледна, без да отговори.

— Какво има? — попита тя. — Да не си се наранил, докато си минавал през „Пипнах те“?

Мимолетната му усмивка сякаш я разкъса. В нея бе скрита безпомощна мъка, която тя познаваше толкова добре от собствен опит. Измърмори нещо и отново го докосна.

— Гейб? — прошепна тя, вляла се в един от „Гласовете“, успял незнаяно как да се промъкне помежду им. — Какво има?

— Ти някога чувствала ли си се самотна?

Думите му отекнаха в главата ѝ, сякаш някой друг я питаше. Той сам долови болката, празнотата и силния копнеж в гласа си. След това, когато думите му заглъхнаха сред шепота на залата, той се сви и намръщи.

— Господи, как мога тъкмо на теб да ти задавам въпрос за самотата.

Безрадостният му смях проряза фона на „Гласовете“, докато минаваше покрай Джой и навлизаше в огромната зала.

Тя въздъхна и се извърна настрана, внезапно разтърсена от ураганни чувства, разкъсана от това, което току-що бе открила.

И от гняв.

Какво право има той да е самотен? Получил е всичко, към което някога се е стремил — слава, уважение, приключения, открития. Та той е великият Гейбриъл Венчър. Покорил е света, докато тя покоряваше мъката.

„Този мъж ми струваше прекалено много, за да ме е грижа за него. Повече няма да допусна същата грешка. Не мога да си позволя. Въпреки това усещам самотата в него, също и глад, и желание, не по-слаби от моите. Само че гладът и желанието не са достатъчни. Гейб не се е променил в най-важното отношение. Все още го е грижа повече за кариерата му, отколкото, за каквото и да е друго, включително и за самотата. Доказа го, когато се съгласи, без каквито и да е спорове да остави миналото на мира, за да получи това, заради което е тук — статия за пещерата Лост Ривър. Доказва го отново и отново с този свой студен професионализъм. Не се е променил, поне не много. Докато аз съм друга. Изградила съм си имунитет и към любовта, и към него. Колкото и да си самотен, Гейбриъл Венчър, това си е твой проблем. Мен не ме засяга.“

— Излизам — обади се Дейви. — Поне така ми се струва. Господи, този път едвам се измъкнах.

Джой усети, че е застанала точно пред отвора на „Пипнах те“. Бързо отстъпи встрани.

Дейви се измъкна от тесния изход, бутайки навитите на руло дрехи и каската пред себе си, повлякъл екипировката, вързана на глезена. Ругаеше всеки остър камък, изпречил му се на пътя.

Беше само по бельо — а пък бельото му бе направо оскъдно, — когато изпълзя от „Пипнах те“, изправи се и доволно се протегна.

Джой подритна дрехите му с върха на калния си ботуш.

— Ей, момченце, ще замръзнеш.

— А-ми. — Дейви се плесна по стомаха с широката си длан. — Прекалено много естествена подплата си имам.

Маги се измъкна от прохода тъкмо навреме, за да чуе думите на Дейви.

— Мечо-клеко, та ти нямаш и грам излишна тлъстина и много добре го знаеш.

— Все така да ми говориш — подкани я той. Наведе се и помогна на Маги да се изправи с такава лекота, все едно че не бе по-голяма от Кейти. — Само дето същото не може да се каже за теб, а? Ти за това ремарке отзад извадила ли си разрешително? — Той плесна игриво момичето по дупето и се пресегна за дрехите.

Джой не погледна изражението на Маги, но веднага усети, че забележката му я бе наранила.

— Знаеш ли — обърна се Джой към нея. — Ти го дръж, а аз ще му прережа гърлото.

— Дадено! — каза Маги с достатъчно ентузиазъм, че да пробие дебелата кожа на Дейви.

Той им се стори обиден.

— Че какво толкова съм направил?

— Намира ли ти се един свободен час? — попита го любезно Джой.

— За теб, доктор Андерсън, ми се намира много повече от...

— А какви са шансовете да продължим с проклетото проучване най-сетне? — попита Гейб от тъмното. — Или Дейви чака вие двете да започнете да тъпчете банкноти в калното му бельо?

— За теб — обърна се младежът към Маги, докато си навличаше дрехите — цената е десет долара. А ако доктор Андерсън...

— Мечо-клеко — прекъсна го с дрезгав глас Маги, — някой някога казвал ли ти е, че устата ти е толкова голяма, че спокойно ще побере още два реда зъби?

Дейви се разсмя, докато тъпчеше ризата в панталоните без никакво притеснение, че се облича пред дами.

— Само ти, Маги, а за мен си прекалено млада, за да те приема сериозно.

— Я не се прави на глупак, бе — сопна му се Гейб и обърна гръб на всички.

Дейви се сви и погледна от Гейб към Маги.

— Май успя да си намериш благороден рицар защитник. Да не би тук да става нещо, за което така и не съм разбрал?

— Тя има мозък в главата — каза Рибата, докато се измъкваше от „Пипнах те“. — Да не говорим за сърцето, смелостта и тяло, което би изкушило дори светец.

— Риба — каза Маги и се усмихна щастливо, — жена ти ще има ли много против, ако те целуна?

Той се разсмя, изправи се и нахлупи каската.

— Ще има и още как, Маги. Знаеш ли — каза той и ѝ намигна, — жена ми знае, че съм прекалено стар, за да си позволя да не те приемам сериозно.

— Стар ли? — разсмя се Маги. — Че ти едва ли имаш и трийсет и пет.

— И още как — намеси се Дейви. — Стотици дни делят Рибата от трийсетте и пет. Ами, какви ти стотици, направо хиляди.

Маги погледна Дейви с крайчеца на окото си.

— Понякога си голямо говедо.

— Млъквайте, деца — сгълча ги добродушно Рибата и се обърна към Джой. — Каква е програмата за днес?

— Искам да влезеш в ролята на рефер, докато Маги помага на Дейви с неговото проучване — отвърна сухо Джой. — Започнете при срутването в северозападната част на „Гласовете“. Аз пък ще се пробвам да открия пътека през „Лабиринта“.

Сетил се за невероятно преплетените ниши и скални образувания, пръснати от пода чак до тавана, известни като „Лабиринта“, Рибата се разсмя.

— Пътека, значи, а? Както кажеш, шефке.

Тя се поусмихна.

— Знам, знам. Но все ми се струва, че има някакъв проход от „Гласовете“ към ново място в тази пещера. При това трябва да е някоя голяма зала. Водата, която озвучава мястото, все отнякъде идва, за да мине отгук, а после излиза отнякъде. А и въздухът в „Лабиринта“ се движи. Ти сам си го усещал, Риба. Знаеш, че съм права.

— Естествено. Но нищо не се получава. Колко пъти сме опитвали? Като говорим за време, кой ще следи часовника днес?

— Ти.

Той сведе поглед към китката си, потри калното си лице с не по-малко кални пръсти и попита:

— Колко дълго?

— Давай знак на всеки кръгъл час. И да не забравиш да караш Маги да пие — нареждаше Джой. — Винаги се връща с наполовина пълна манерка. Само защото тук долу е хладно, не означава, че тялото ти не изразходва вода.

— Ясно — съгласи се Рибата.

Той подкани младежите с две ръце. Дейви и Маги тръгнаха енергично пред него между ярко оранжевите ленти на маркировката.

Джой се отправи към езерцето светлина, бликащо от каската на Гейб.

— Маги добре ли е? — попита тихо той и последва Джой, когато тя се отправи навътре в „Гласовете“.

— Да. — Отговорът ѝ прозвуча тихо, но се промъкна сред мърморещите звуци като острие на нож.

— Дейви е пълен идиот — продължи Гейб.

— Може би.

Джой се опитваше да се съсредоточи в неравния под на пещерата, за да не обръща внимание на мъчителните чувства. А те настъпваха с такава сила, че не успяваше да ги отблъсне. Щом чу как Гейб защитава Маги, младата жена усети нова пареща болка.

— А може би — добави с горчивина тя — Дейви е достатъчно умен и знае, че не му е по силите да се справи с Маги.

— Ти наистина ли вярваш на това?

— Маги никога не е имала приятел, и то не защото не са ѝ обръщали внимание.

— Как така?

Най-сетне сигурни, че останалите няма да ги чуят, Джой спря и се обърна към Гейб.

— Първият мъж в живота на Маги ще бъде последен — заяви студено тя. — Дейви е само на двайсет и три. Мислиш ли, че е готов за подобна връзка?

— Искаш да кажеш, че аз не бях, така ли?

С усилие, от което гърлото ѝ се стегна, Джой си наложи да говори спокойно.

— Точно това исках да кажа.

— Сега вече съм готов.

— Тогава какво чакаш? Действай, преди на Дейви да му е дошъл умът в главата и да разбере каква страхотна жена ще му се изплъзне между дебелия пръсти. Само че може да се сблъскаш с един дребен проблем — добави Джой. — Някой от братята на Маги, да не кажа всичките, ще ти види сметката, ако разбере, че си прелъстил, а след това зарязал малката им сестричка. Те просто няма да разберат, че някаква си там статия за място на самия край на света е по-важна, отколкото щастието на Маги.

Тя долови как Гейб рязко си пое дъх, но не можеше да види изражението му. Обърна се бързо, защото вече съжаляваше за прибързаните приказки и чувствата, които пречеха на самоконтрола ѝ и го разяждаха също както киселините разяждаха варовика.

Ако Гейб послушаше съвета ѝ и обърнеше нужното внимание на Маги, Джой щеше да го намрази, да намрази и Маги, а също и себе си.

Мисълта, че той може и да е научил достатъчно, за да открие любовта и да я опознае с друга жена, ужасяваше Джой. Подобен ужас бе изпитвала един-единствен път, когато се превиваше над волана на джипа, срязана от родилни болки, разбрала, че е потеглила прекалено късно за града, че детето ѝ ще се роди в пустинята и наоколо няма жива душа, за да ѝ помогне.

Гейб забеляза как Джой се спъна. Задържа я, обърна я към себе си и му се прииска да извика, щом забеляза напрежението по лицето ѝ. Много добре знаеше, че тя мисли за миналото, въпреки че отказваше да го обсъжда с него.

Що се отнася до бъдещето, то не съществуваше — нито за него, нито за нея, нито за тях.

Не можеше да търпи подобни мисли, не можеше да понася дните, месеците и годините на съжаление и болка.

Миналото и бъдещето бяха далече от него. Съществуваше единствено времето, което прекарваше в пещерата Лост Ривър в проучване на земните недра, и миналото, за което Джой отказваше да разговарят, въпреки присъствието на малкото червенокосо торнадо, което танцуваше пред погледите им.

Надяваше се, че ако има достатъчно време, ако ѝ даде достатъчно свобода, ако прояви достатъчно разбиране, Джой ще поговори с него. Трябваше да го направи. Нямаше представа, колко дълго ще успее да издържи по нейните правила.

„Няма минало. Няма бъдеще. Само настояще. Така че недей да прецакваш това настояще.“

Пусна Джой внимателно. Въпреки че бе облечена с няколко пласта дрехи, топлината ѝ го замая. Ако в него избликваше единствено страст, досега щеше да я е прелъстил, за да задоволи желанието и на двамата и да облекчи мъчението, започнало преди седем години, на което краят така и не се виждаше.

Но нещата съвсем не бяха толкова прости.

Колкото повече време прекарваше с Джой, толкова повече се убеждаваше, че няма нужда единствено от тялото ѝ. Искаше отново да изпита онова, което някога бе съществувало помежду им. Искаше я цялата — и ума, и тялото, и душата. И смеха и сълзите, и пламналата страст и мълчаливите моменти, и отражението на искрената любов в очите ѝ.

Искаше любовта ѝ със сила, която го бе научила колко елементарни са били всичките желания в живота му.

А нейното единствено желание бе да го нарани още повече.

— Мисля — започна предпазливо той, — че спокойно можеш да ограничиш лекциите си до начина на образуване на пещерите в Ню Мексико. Ако продължаваш с тези нападки, ще се случи нещо, за което и двамата после ще съжаляваме.

Ужасена от жестокостта на собствените си думи, Джой само успя да кимне в знак на съгласие. Въпреки че бе забранила на Гейб да говори за миналото, тя непрекъснато намекваше за това и онова, опипвайки привидната му уравновесеност в опит да открие скритите навътре чувства.

Ако изобщо съществуваха.

— Съжалявам — отвърна тя с дрезгав глас. — Не беше честно да се опитвам да надничам по този начин, за да откроя истинските ти чувства. Вече знам. Наистина знам колко държиш на кариерата си. Разбирам те. Създал си един вълнуващ живот, който те удовлетворява и заради който всеки би ти завидял.

Той я погледна любопитно.

— Наистина ли?

— Какво?

— Наистина ли ми завиждаш заради живота?

Въпросът я стресна.

Отговорът ѝ бе още по-стряскащ.

— Да. Част... част от това, което ме очарова при теб — каза тя неуверено, — са местата, на които си бил, и възможността да откриеш нещо ново и необикновено. Исках и аз да видя тези места. Искаше ми се не по-малко, отколкото на теб, но...

Гласът ѝ замря. Отказа се да опитва да му обяснява и бавно поклати глава.

— А аз те заряхах и хукнах по всички онези места, за които ти какво ли не би дала да видиш — каза тихо той. Потръпна, разбрал, че бе запокитил Джой в съвсем друг начин на живот, живот на самотна майка, потънала в грижи. Сам я бе затворил в клетка, към която нямаше ключ. — Не съм знаел, че искаш да видиш всички онези диви места — прошепна той, а гласът му се сля с шепота на „Гласовете“ от пещерата Лост Ривър. — Повярвай ми, съкровище, наистина не знаех.

— Че как би могъл да знаеш. До този момент и аз самата не знаех.

Беше ред на Гейб да остане изумен.

— Не можех да си позволя да мисля за подобни неща — каза тя, — защото не можех да направя нищо, освен да остана с разбито сърце. — Пое си дъх, а сетне въздъхна дълбоко и накъсано. — Но всичко е наред. Имам си пещерата Лост Ривър и мога да я изследвам до насита. Имам и Кейти. — Джой се усмихна с трепереци устни. — Тя е истинско чудо. Доверява се с такава лекота, живее толкова пълноценно, обичта ѝ е наистина красива. — Младата жена неуверено се засмя. — Освен това е едно инатливо малко изчадие, но тъкмо това ми напомня, че е истинска, че ще порасне, че някой ден ще се влюби и... — Джой наведе глава заради насъбралата се в гърлото ѝ буца. — О, боже, дано прояви разум в любовта — прошепна тя към шепота в мрака.

Гейб обаче чу.

Затвори очи, за да не вижда нескритата болка по лицето на Джой, но нищо не можеше да заличи думите, които тя бе казала. Знаеше, че в дългите мрачни часове преди зазоряване ще чува отново и отново

молбата ѝ, изпълнена с толкова болка. В тъмата на душата му тези думи щяха да шептят безкрайно и да се превърнат в един от „Гласовете“.

— Джой — започна пресипнало той и посегна към нея, обзет от желание да даде утеха и на нея, и на себе си.

Пръстите му откриха само тъмнина.

Той отвори очи. Светлината на Джой се отдалечаваше тихо от него и с всеки миг, след всеки удар на сърцето се смаляваше в далечината.

ГЛАВА 19

Гейб последва Джой в мъчителната тишина, възцарила се в пещерата. Оранжевата маркировка, останала от предишни проучвания, беше зад тях, но тя не се колебаеше. Въпреки че той се движеше бързо по неравния под на пещерата, така и не успя да я настигне, докато тя най-сетне не спря, за да го изчака.

— Започваме тук — каза младата жена.

Той се заслуша внимателно в нюансите на гласа ѝ. Професионално овладян, сякаш никога не бе отправяла молитва дъщеря ѝ да прояви повече разум в любовта от майката.

— Виждаш ли тази дантелена завеса? — попита тя и кимна с глава към място, което освети с втората лампа от каската си.

От страховита пукнатина в тавана бе израснал огромен кремав варовик, набразден в различни пастелни тонове. Тази красота пещерняците наричаха „пещерен фар“. Тук той се спускаше почти до пода на пещерата.

— Сега се обърни с гръб — насочи го тя.

Гейб понечи да попита защо, но след това я послуша.

— Стой тук — помоли го Джой. — Когато ти извикам, изключи си лампата и отново се обърни. Само че докато не ти дам знак, няма да гледаш. Разбра ли ме?

Част от Гейб се зачуди дали тя няма просто да си отиде и да го остави сам да се оправя в пещерата, но въпреки това се съгласи.

— Добре.

Бързо, но много внимателно Джой заобиколи скалната завеса по пътека, която бе открила съвсем случайно преди няколко дни. Въпреки че образуванията бяха от изключително рядко срещаните, огромни и невероятно красиви, тя не прокара оранжева маркировъчна лента към тях. Дори не бе споделила с останалите за съществуването им.

До този момент.

Подът на пещерата бе набразден от нежни образувания, израснали сред по-големите. Опита се да върви само където пътеката

минаваше по варовиковото легло и да заобикаля новите невероятни скулптури, създадени от водата и тъмнината. Най-сетне мина зад завесата.

Изправи се на пръсти, нагласи и двете лампи на каската на най-широкия възможен лъч. След това се провикна към Гейб:

— Светлините угаснаха, можеш да се обърнеш.

Той изключи собствената си лампа. Когато се обърна, пое рязко дъх и възкликна от почуда.

Въпреки че изглеждаше тежка и масивна, варовиковата дантелена завеса бе прозрачна. Светлината от каската на Джой пронизваше камъка и той разпращаше отблясъци на неземна красота. Наситените цветове се дупеха в тишината, сякаш разкриваха оживялото магическо творение на някой безименен бог. Изящни бастии искряха от влагата. Дантелената завеса тръпнеше от живот.

На нито едно от местата по света, които Гейб бе изследвал, жертвайки толкова много от важните в живота неща, не бе виждал подобна неповторима прелест.

Светлината от каската на Джой милваше диплите на завесата, докато най-сетне се отдръпна и я остави отново да потъне в първичен мрак. Светлината се разполови, когато тя изключи едната лампа и се отправи към него.

Той понечи да протестира, но се спря. Опитва се да си каже, че дантелената завеса не е някакво чудо, че е просто резултат от най-прост физически процес, действал в продължение на много години. Водната капка минава на зигзаг през тесен процеп, образувал се на наклонения таван, следват нови процедили се капки, камъкът неусетно бавно се разтваря и пропуска повече вода, следва по-бързо утаяване, докато най-сетне резултатът не излезе наяве — варовикова дантелена завеса, толкова нежна, че светлината прониква през нея и разпръсва наоколо лъчи.

Без да каже и дума, Гейб се обърна към жената, застанала до него. Разбра, че го е наблюдавала в очакване да разбере реакцията му.

Едва сега осъзна, че го е дарила с тези мигове на красота в знак на безмълвно извинение, заради отправената одева молитва, която щеше неизменно да раздира сънищата му.

— Благодаря ти — каза протичко той, изпълнен с желание да докосне Джой, но уплашен, че тя отново ще се отдръпне. — Как се

казва?

— Искаш да кажеш, име като „Пипнах те“, „Изненада“ или „Гласовете“ ли?

— Да.

Тя се поколеба.

— Никой друг не знае за тази завеса. Тя не фигурира в картите на Дейви. Открих я преди няколко дни, когато двамата се теб се загубихме в „Лабиринта“.

Гейб отново отмести поглед към плетеницата скални образувания и ниши, известни като „Лабиринта“.

— Спомням си. Излязохме тук от друго място. Каква невероятна плетеница.

— Ако това е игра на думи, ще трябва да те убия.

— Каква игра на думи? — попита той, без да разбира.

Светлината му разкри широката ѝ усмивка.

Как му се искаше да я прегърне. Не го направи. Беше му достатъчно, че вижда спонтанната ѝ усмивка.

— А как я откри? — попита той.

— Когато се обърнах, за да се уверя, че ме следваш, видях светлината ти да минава през камъка. — Споменът бе в гласа ѝ и в настръхналата кожа под топлото пещерно облекло. — Не можех да помръдна. Не можех и дума да кажа. Стори ми се най-невъзможното и прекрасно нещо, което някога съм виждала.

Той разбра, че тя споделяше с него нещо, което никой друг не бе виждал, и това го промени по същия начин, по който светлината променяше дантелата на камъка. След това забеляза, че и тя мисли за същото и то променя нея.

Отстъпи бързо от него, страхът завладял цялото ѝ лице.

— На всяка цена трябва да накараме Дейви да проучи мястото. Прекалено красиво е, за да го оставим просто така.

— Как ще го наречеш?

— „Измама“.

Гейб си помисли за красотата, за невъзможността светлината да преминава през камъка.

— Защо да не е „Любов“?

— Все тая. — Тя продължи да говори, гласът ѝ бе спокоен, без да му остави възможност да продължи мисълта си. — В този район има

четири участъка, които не са проучвани внимателно. Там разчитам да открия проход към вътрешната пещера, откъдето бликат водните звуци.

— Също като „Восъчната пита“ ли? — попита Гейб.

Джой си представи новото място във варовика, което бе така разтворено, че бе останала само семпла каменна дантела, която много приличаше на пчелна пита. От нея бликаше нестихващият шепот на гласовете и полъхваше постоянен бриз, който разкриваше на Джой къде е отворът — огромен вход — от другата страна на значително струпване на камъни с причудливи форми.

— Също като нея — потвърди тя. — Но за да се стигне там, трябва да се разруши част от „Восъчната пита“. Колкото и да ми се иска да открия извора на „Гласовете“, не бих направила подобно нещо. Пещерата Лост Ривър е била създавана в продължение на милиони години. Сърце не ми дава да разруша това творение на природата, за да открия скритите тайни. Тази пещера или сама ще ми ги разкрие, докато си тръгна, или нещата ще си останат постарому.

Някога Гейб не би изразил съгласие, но сега вече разсъждаваше различно. Беше опознал всевъзможните начини, по които съжалението навлиза в нишите на амбицията, също като студена черна река, пресякла пластове разтворен камък.

— Искан ми се отново да пробвам „Лабиринта“ — каза тя. — Струва ми се, че там ще открием път.

— Само да не се загубим отново.

— Страшно ми е, а? На колене и лакти се вслушвахме за шумовете на останалите пещерняци. — Тя се усмихна едва забележимо. — Трябваше да ме оставиш да им се обадя по радиото.

— Аз да те оставя! Ти беше тази, която каза, че не искаш Рибата отново да те спасява от кашата, която сама си забъркала. Да не би той да ти е помагал, когато си се губила преди?

— Може и така да се каже.

В гласа ѝ прозвуча нотка, която го накара да застане нащрек. Тя говореше за миналото.

— А *ти* какво би казала? — попита той.

— Бих казала, че противният компас пак отказа.

Почука с пръст по часовника, за да накара неподвижната стрелка да помръдне.

Гейб с нежелание прие промяната на темата. Бръкна в раницата и извади същия компас, за който тя му завидя още в момента, когато го видя.

— Да ги разменим ли? — предложи той.

— Че твоят е поне пет пъти по-добър от моя.

— Значи няма да те изпускам от поглед, за да не се изгубим — каза той и взе нейния.

— Ще го ползвам назаем само докато сме в „Лабиринта“. Взела съм няколко допълнителни химически свещи. Ще ги използваме да маркираме пътя.

Тя бръкна в своята раница и извади тетрадката с грубата карта, която двамата с Гейб направиха и разширяваха с всяко влизане и ново опознаване на тайните на „Лабиринта“. Дейви бе прехвърлил информацията на своя компютър, но генераторите проявяваха толкова капризи, че той не посмя да разшири голямата си карта.

— Намираме се тук. — Тя посочи извита линия на хартията, с която бе маркирана прозрачната завеса.

— Къде? Не виждам. — Той се настани така, че да може да наднича през рамото ѝ. — А, ясно, разбрах.

Стоеше толкова близо, че всеки път, когато издишаше, дъхът му галеше топло бузата ѝ. Тя рязко си поемаше дъх и полагаше огромни усилия да овладее трепета, породен от близостта им.

Той се пресегна около нея с две ръце, взе химикалката и молива и започна да пише нещо. Единственото, което Джой усещаше, бяха гърдите му, притиснати в гърба ѝ. Каза си, че трябва да се отдръпне. Не го направи. Искаше ѝ се да се поддаде на примамливата топлина, струяща от тялото му. Искаше ѝ се да се облекне на това силно тяло и да се наслади на всеки миг.

„Сигурно полудявам — каза си отчаяно тя. — Цели седем години така и не допуснах мъж до себе си. Гейб уби това желание в мен, когато си замина, а аз доказах, че е така, когато се опитвах напълно безуспешно да излизам с други мъже. Не мога да се заблуждавам, че нещо се е променило. Просто спомените ми са ужасно лоши, това е. Затова откликвам сексуално единствено в сънищата, защото те се градят на спомените ми. Затова и Кейти ще си остане единствено дете цял живот. Ако Гейб се опита да направи нещо, няма да си позволя и да

трепна, ще съм като буца лед. Така че престани да се тормозиш и да го подтикваш. Подобно отмъщение е жалка работа.“

Когато отново погледна картата, забеляза, че Гейб е нарекъл каменната завеса „Любов“.

— Правото да измисли име се дава на откривателя, нали така? — попита спокойно той, забелязал внезапното напрежение по лицето на Джой. — Според теб моята светлина е разкрила мястото на това образуване.

— Да — каза тя с немощен глас.

Пое си дълбоко дъх, за да се успокои. В този момент усети и топлината, и мириса на тялото му и в главата ѝ нахлуха неканен рояк спомени. В един безкраен миг тя отново бе в пустинята, а не в пещерата, а „Гласовете“ и любовните думи на Гейб я милваха, докато той се сливаше с нея за пръв път и ги свързваше в едно цяло. Това бе момент, който често се връщаше в сънищата и спомените ѝ, изключителният миг, в който тялото му започна да се движи вътре в нейното.

— Джой? — Той я задържа, когато се олюля. — Добре ли си?

„Не съм! Аз полудявам! Не стой толкова близо до мен. Никой от нас не може да приеме това, което предлагаш, затова трябва да се дръпнеш, и то веднага!“

Не изрече нито една от отчаяните думи. Отстъпи и отблъсна ръцете, които я прогаряха през пластовете пещерно облекло чак до кожата.

— Добре съм — отсече тя. „Ще бъда още по-добре, когато проклетите спомени престанат да ме измъчват и да ми напомнят какво съм чувствала някога и какво никога повече няма да почувствам.“

Откри химическа свещ и рязко я завъртя. Призрачна зелена светлина избликна от дланта ѝ. Извади връзка за обувка от раницата и завърза свещта на тънкия край на сталагмит, издигнал се до човешки ръст.

Опита се да погледне компаса на Гейб, но ръцете ѝ трепереха и чувствителният уред можеше да я заблуди.

Без да каже и дума, той го пое от нея. Когато ѝ съобщи показанията, тя ги записа на картата. Бяха изработили този навик през последните десет дни.

Гейб и Джой се вмъкнаха в „Лабиринта“ с надеждата да открият нов път. Спираха често, за да нанасят пещерните образувания на картата, да сверяват данните на компаса и да трупат отломки, които по-късно да послужат за ориентир. Тя остави светлинна маркировка на още две места и докато двамата с Гейб навлизаха все по-дълбоко в неизследвания „Лабиринт“, зад тях се разстилаше неземеен отблясък.

След като Рибата се провикна за втори път от непрогледния мрак на „Гласовете“, за да отбележи преминалия кръгъл час, Джой даде знак да спрат. Въпреки изтощителното промъкване из пещерата, двамата с Гейб не бяха почивали. Бяха спрели единствено, за да изядат шепа храна, за да имат енергия, и да пийнат от манерките.

Нямаше как да разберат колко е широк „Лабиринтът“, нито пък колко време ще им отнеме да открият стената на пещерата и да проверят за проходи, които отвеждат към други зали. Пълноценното проучване отнемеше много време. А два безценни часа тук под земята бяха преминали неусетно.

Гейб отново бръкна в раницата.

— Готова ли си?

Джой измърмори нещо, докато ровеше в своята раница, за да си извади бонбон. Напипа няколко кръгли, увити в шумоляща хартия. Нямаше спомен да е слагала подобно нещо. Извади ръка и погледна.

Зелено-бялата спирала на ментови бонбони пролъскваше на дланта ѝ. Това бяха от бонбоните на Гейб, онези, които го предупреди да скрие, преди да ги е откраднала. Беше ѝ ги сложил в раницата, без тя дори да разбере.

— Благодаря — каза и рязко вдигна очи, усетила погледа му върху себе си.

— Удоволствието беше мое. — Гласът му бе дълбок. Спомни си вкуса на мента по устните ѝ.

Тя бързо извърна поглед. С неуверени пръсти разви бонбона, сложи го в устата си и пъкна обвивката дълбоко в раницата, за да не я изпусне някъде в пещерата.

— Нека пробваме в тази посока — каза тя и навлезе в „Лабиринта“.

Вървеше предпазливо по неравните, често хлъзгави камъни и много внимателно избягваше най-крехките образувания. Гейб я следваше в напълно непознатото място. „Лабиринтът“ се оказа

изумителна гора от скални образувания, прелестни пречки, обгърнати от скални завеси, искрящи сталактити, неравни сталагмити и колони, образувани на местата, където таванът, подът и подовите образувания се срещаха и сливаха.

Понякога колоните бяха толкова дебели, че образуваха непроходима бариера. В тези случаи Джой единствено можеше да се изправи на пръсти и да включва лампата през отвори с размерите на длан, за да надникне отвъд. Там се простираше нова част от „Лабиринта“, със скрити части и ниши, до които човек можеше да се добере единствено ако съсипеше пещерата.

Тя обозначи бариерата на картата си и пое в нова посока.

Понякога под сталактитите, пораснали от грапавия таван, нямаше сталагмити. В тези случаи образуванията висяха като невероятни пискюли в нежни цветове. На други места сталактитите бяха с размерите на сламки и значително по-крехки.

Веднъж бяха открили ниша, на тавана със съвършен гипсов „полилей“, който почти бе запълнил нишата. Светлината се бе насочила обратно към тях във всички възможни нюанси на бялото и сребърното, докато танцуваше като жива далече от докосването на слънцето.

Предстоеше им да проучат толкова много красота. А времето просто се изплъзваше.

— Гейб, погледни — каза Джой, без да крие изумлението в гласа си. — Внимавай много — добави тя и отстъпи назад, за да се разминат двамата в тесния процеп между две източени колони. — Никога няма да видиш нещо толкова крехко и красиво.

Той се наслади на мига, в който Джой се отри в него, и му се прииска да извика от удоволствие. Наум си каза, че каквото и да види, няма да е наполовина толкова красиво, колкото бе тя. Пристъпи в нишата, от която младата жена тъкмо бе излязла.

Светлината му се плъзна по бариерата и той рязко изпусна дъх. Вътре в нишата бяха сътворени невероятно тънки прозирни кристали, които отразяваха светлината на малки насечени отблясъци. Не бяха разположени нито високо, нито ниско, бяха подредени в спирала, сякаш законите на гравитацията като по чудо са били забравени дълбоко в пещерата Лост Ривър. Последният полъх, включително и дъхът на Гейб, накара тънките като косъмчета извивки да потръпнат и

да се разместят. Той отстъпи крачка назад, уплашен ди не съсипе изумителната красота, блестяща на светлината на лампата.

Бавно се обърна към Джой.

— Какво е това?

Шептеше, сякаш невероятно фините кристали бяха живи и щяха да се изплашат от звука на думите му, смесил се в неспирния говор на „Гласовете“.

Джой се чувстваше по същия начин.

— Хеликтити — отвърна тя с глас, тих като неговия.

— Как се образуват? — След това Гейб побърза да добави: — Чакай. Не съм сигурен, че искам да науча. Нека не разваляме магията им. — Издаде някакъв странен звук и поклати глава. — Чуй ме. Аз съм този, който разкрива тайнствата на света пред хората.

Нежната усмивка на Джой спря дъха му. Това бе усмивката от спомените му, когато двама влюбени се вглеждаха един в друг и споделяха мълчалива тайна, но им се струваше, че всичко е изречено на глас.

— Всяка твоя дума подчертава това, което описваш. — Ръката ѝ докосна като перце неговата. — Знанието, истинското знание винаги подчертава. Невежеството разрушава.

— Тогава искам да знам.

Докато тя говореше, той се опитваше да запази в спомените си нежните изящни черти на лицето ѝ и да си припомни какво бе усещането да сведе глава и да усети вкуса на мента по устните ѝ.

— Според най-новите теории хеликтитите се образуват от вода, просмукала се през здрав камък — каза тя. — Ако водата в края на краищата достигне някой въздушен джоб, капките, които се появяват вътре, са толкова ситни, че земното привличане не им влияе. Кристалите се образуват, без да се съобразяват кое е долу, горе или встрани. Те следват свои правила и своя вътрешна логика.

— И постигат невероятна красота.

— Да, но това нито е лесно, нито е бързо — добави тя, а гласът ѝ бе замислен и угрижен. — Тези кристали прекарват много време вътре в скалното легло и изчакват подходящите обстоятелства, за да се роди красотата им.

— Аз сигурно съм наполовина хеликтит — каза той и задържа погледа на огромните ѝ сиви очи. — Знам как се чувстват. Затворени в

камъка. В очакване.

След малко тя откъсна поглед от неприкрития в очите му глад. Насочи лампата от каската към тетрадката в ръцете си. Подпря я на бедрото си и започна да пише бързо. Така поне ръцете ѝ бяха заети и нямаше да се поддаде на изкушението да се протегне към него, да го успокои, да го пожелае още повече.

— Как ще наречеш кристалите? — попита той.

— Пещерата на Гейбриъл.

— Хората ще си мислят, че става въпрос за нещо библейско.

— Нищо. Имената трябва да са многопластови също като пещерите.

Той тихо се засмя.

— Знаеш ли, почти бях забравил какво е да си до човек с бърз ум, любознателен, който не признава прегради.

— Който умее да оцелява — обади се сърдито тя.

— Определено. Също като хеликтитите. Оформени са от собствените си спирални нужди в свят, където хората знаят само горе и долу.

Тя вдига очи и се усмихна, сякаш всичко ставаше преди седем години.

— Понякога нещата ни се струват точно такива, нали? Може би е така, защото се занимаваме да проучваме пещери, какво ще кажеш? Повечето хора живеят само в две измерения. Докато при пещерите са три.

— Или дори четири.

Тя зачака, в погледа ѝ бе стаено напрежение, а сърцето ѝ пърхаше неуловимо.

— Четири ли?

— Времето — обясни тихо той, докато я наблюдаваше. — Времето променя всичко.

Джой нямаше представа, колко време и какви промени са изминали, докато най-сетне не събра достатъчно воля, за да откъсне очи от Гейб.

— Прав си — каза тя. — Четири измерения.

ГЛАВА 20

Джой и Гейб работеха бавно, докато най-сетне откриха нова част от лабиринта, издадена настрана от виещата се пътека, отвела ги при хеликтитите. Джой с лекота си проправяше път между колони, под сталактити, както и около издутите основи на сталагмити. Камъни, образувани от вода, процеждаха се през неравната повърхност на пещерата, започнаха да се появяват навсякъде. Скоро щеше да е невъзможно да преминат по-нататък, без да настъпят някое пещерно образувание.

— Сега какво? — попита Гейб.

— Ще напредваме. Но внимателно.

— Стъпалата ми са по-големи от твоите.

Тя се усмихна.

— Не се притеснявай чак толкова. Няма как да не оставим следи, някакво свидетелство за присъствието си. След време всичко ще бъде заличено и ще се превърне в част от самата пещера.

— С време всичко се лекува, не е ли така?

Тя вдигна поглед към зелените очи, потънали в сянка.

— Да.

Напредваше с огромно внимание и навлизаше все по-навътре в „Лабиринта“. Когато спря, за да запише данните от компаса, усети хладен полъх по лицето. С него се усили и шумът на течаща вода.

Застина на място, дори не смееше да диша.

Хладният повей я близна отново.

С рязко движение издърпа ръкавицата, близна показалец и го вдигна във въздуха. Лявата страна на пръста ѝ стана по-студена от дясната.

— Джой — долетя напрегнатият развълнуван глас на Гейб. — Ти чуваш ли?

Тя се извърна към него. Гейб бавно извърещаше глава, стиснал каската в ръка, докато се опитваше да определи посоката, от която се

разнасяха новите мърморещи звуци на вече познатите „Гласове“. На светлината на лампата ѝ, очите му блестяха като зелени изумруди.

— Да, идва отляво — потвърди той.

Вече бе свалил ръкавицата и близна кожата. И той като нея знаеше, че кожата е един от най-чувствителните органи на тялото и веднага долавя и най-незначителните разлики в температурата и налягането.

— Въздухът се движи — каза той и се обърна наляво. — Насам.

Тя сграбчи ръката му.

— Чакай!

Той погледна към нея.

— Отбележи това място с химическа свещ — каза тя. — Може да се окаже единственото място в целия „Лабиринт“, където се усеща истински полъх на вятъра. Загубили сме толкова много следи, че не ми се иска да загубим и тази.

Той бръкна в раницата, извади тясна туба и я завъртя. Бледозелена светлина се разля около него. Тънко парче връзка за обувки и няколко възела направиха примка за свещта. Той внимателно завърза светлата туба за сталагмит, дебел поне колкото тялото му.

Докато се занимаваше с това, Джой погледна компаса, за да прецени къде са другите две свещи, въпреки че все още успяваше да ги види, и записа нещо на грубата карта. Когато отново вдигна глава, Гейб я наблюдаваше.

— Готова ли си? — Подаде ѝ ръка.

Усети как голата ѝ ръка се отпуска в твърдата му топла длан, и дори не успя да си спомни кога се е протегнала към него.

— Води — каза той, стисна ръката ѝ и я пусна.

Пръстите ѝ тръпнеха, когато пое в посоката на полъха през удивителната пещерна красота. Имаше езерца, малки като ръката ѝ, и по-големи, с размерите на банкетна маса, а водата в тях бе толкова кристалночиста, че оставаха незабележими, докато отгоре не капнеше нова капка и не оставеше кръгове по прозрачната повърхност.

Всяко езерце бе заобиколено от пясъчник, който се издигаше над водата, закрепил се към варовиковия бряг. На някои места пясъчникът бе изолиран и приличаше на нацупена устна, издадена над езеро, свило се ниско под рифа. На места сталактитите бяха пораснали много надолу, а по-късно, изглежда, са били наводнявани от покачилото се

ниво на водата. На местата, където това се бе случило, пясъчникът бе израснал от сталактитите като наниз от неземни гъби. Всяка издатина от пясъчник означаваше промяна в дълбочината на езерото по някое време в миналото.

На човек му се струваше, че се намира на друга планета, където гравитацията не е задължителна, а пясъчникът около езерата е решил да се носи във въздуха или да се скрие под водата.

— Повече не издържам — каза Гейб, когато Джой спря, за да запише нещо.

Тя веднага вдигна глава.

— Какво има?

— Тези гъби, обърнати наопаки, и ръбовете на камъка, сякаш висящи във въздуха или понесли се по водата. Как става?

Когато разбра на какво той не успява да издържи, Джой се усмихна облекчено.

— Аз пък си помислих, че си изморен или че искаш да се връщаме.

— Съкровище, ще ти трябва цяло стадо мулета, за да ме изтеглиш от това място. Никога не съм виждал по-невероятна красота.

— Това вече е късмет, защото няма начин да вкараме дори едно муле тук.

Докато навлизаха все по-дълбоко в „Лабиринта“, Джой обясни, доколкото можа по-достъпно, всичко за образуванията около тях. Думите ѝ ставаха все по-редки, докато накрая замряха. Само данните на компаса и химическите свещи, които бяха оставили, ѝ помагаша да не загуби представа, къде точно се намира. Полъхът, който се опитваше да проследи, се оказа объркваш, хитър и неуловим. Той избликваше от блестящите гори на сталагмити, виеше се около колони, издигнати от златен камък, високи поне седем етажа.

Когато най-сетне загуби живителния полъх, Гейб застана до нея, заслушан напрегнато, за да запази в себе си тишината, както се бе научил да прави по всички диви места на планетата.

— Ето го — прошепна той. — Дясно.

Докато говореше, постави ръце на раменете ѝ и я обърна към вятъра беглец. Тя остана неподвижна като него с полупритворени очи, докато се опитваше да докосне с примитивни сетива „Лабиринта“,

защото те щяха да са ѝ по-полезни от зрението при проследяването на тайните на пещерата Лост Ривър.

След секунда усети едва доловимия потръпващ въздух да гали лицето ѝ.

— Ето го — прошепна тя. — Толкова е близо.

Потръпна, усетила топлотата и силата на Гейб непосредствено зад себе си, призована от тайнствеността напред. Ръцете му стиснаха раменете ѝ. Стори ѝ се, че бузата му се отърка в каската, но в следващия момент той я пусна.

— Върви, намери го — каза той.

Тя наклони глава, за да открие вертикалното измерение на частта от „Лабиринта“, в която се намираха.

— Таванът се снишава — каза тя, а гласът ѝ бе неестествено напрегнат, тя самата почти бе останала без дъх.

Пристъпи още по-навътре в „Лабиринта“, за да потърси пътека през или около образуванията. Когато разбра, че пътят ѝ е блокиран, лампата на Гейб освети пещерната стена до нея и разпръсна тъмнината от друг ъгъл. Необичайната двойна светлина накара образуванията да оживеят.

Джой за пръв път забеляза, че има нещо като схема по пода на пещерата, сякаш сталагмитите очертаваха границата на някакъв лъкатушещ път, покрит с по-дребни, значително по-млади, скални форми.

— Това е част от изгубената река — каза тя.

— Кое?

— Изгубената река. Същата, на която е кръстена пещерата Лост Ривър, реката, която е направила всичко тук много по-различно от останалите пещери в района на Гуаделупе. Тук някога е минавала река, дълго след като по-голямата част от пещерата е била изядена от горещите киселини. „Гласовете“ съхраняват част от древното корито, но никога преди не съм успявала да го проследя.

Тя вдигна поглед и по лицето на Гейб разбра, че той не я разбира.

— Нивата на пещерата са били пресушени и украсени, след това отново са се наводнили, пресушени са и украсявани и така отново и отново — каза тя. — През част от това време, тук е минавала река и е разтваряла камъка. За разлика от пещерните образувания, създадени от термални сили, реката следва доста предсказуем път. Тя прелива от

зала в зала, от пещера в пещера и прокарва свързващите пасажи. Единственото, което трябва да направим, е...

— Да открием къде е минавала Изгубената река — довърши вместо нея той и в зелените му очи припламна въодушевление. — Но тук ми се струва прекалено равно. Как можеш да прецениш коя посока е по течението и коя обратна на течението, или това няма значение?

— Напротив, има.

Тя се отпусна на длани и колене и се зарови в древното речно корито.

— Знаем, че нагоре по течението е било по-високото ниво на пещерата, където вече сме били — каза тя, докато оглеждаше земята. — Това обаче не е проблем. Просто трябва да проследим знаците.

— Браво — каза сухо той и се отпусна до нея. — Просто ги показвай.

— Вдлъбнатините. — Тя насочи светлината към мястото, където пещерната стена се скачваше с пода. Там древната река бе издълбала дълъг плитък завой, също като стена на тунел. По-малки криви се прихлупваха по стената и образуваха шарка като на раковина, която се повтаряше и в далечния край на речното корито. — Това се образува от течаща вода. При варовика горният край е заоблен, а долният — поизострен.

— Все неща, които се учат в училище — каза той, а гласът му бе шеговит, но пълен с възхищение.

Тя се разсмя.

Таванът се спускаше надолу, докато някаква издатина не бе изрязана на височина метър, останала широка шейсет сантиметра. Тя знаеше, че речни корита като това рядко се срещат на места като „Изненада“, но рядко съвсем не означаваше никога.

Особено когато ставаше въпрос за стандартните характерни черти на планинските пещери в планините Гуаделупе.

Тя се движеше бавно, буквално опипваше пътя и внимаваше за наклона на пода и за всяка сянка, която би й подсказала, че приближава бездна.

— Чакай — каза Гейб.

Джой долови стърженето на раницата по скалите и разбра, че той има проблем.

— Да не се заклеци? — попита Джой.

В отговор той само изсумтя и изпъшка тежко.

— Върни се назад, свали си раницата и я прехвърли през ръката — насочи го тя. — Или ако предпочиташ, завържи я за глезена си. Можеш и да я буташ пред себе си.

Докато говореше, следваше собствения си съвет. Внимателно се измъкна от презрамките и завърза раницата за глезена.

— Напред стеснява ли се? — попита той.

— Това е абсолютно сигурно.

Докато пълзяха напред, мърморенето на Гейб се загуби сред шумните „Гласове“. Полъхът не бе станал по-силен. Все още се усещаше много леко и едва доловимо по лицата им. Скоро Джой не чуваше почти нищо, освен многогласния шепот на вода, звука от триенето на дрехите в скалата и от време на време ударите на каската в някой непредвидено нисък участък от тавана.

Колкото повече напредваше, толкова повече проходът приличваше на тунел, вместо на участък, издълбан в надвисналата стена на „Гласовете“. Подът започна леко да се спуска. Проходът се стесни още повече. Таванът се сниши.

А полъхът ставаше все по-осезаем с всеки изминат метър.

Сърцето на Джой изпърха от неочаквано въодушевление. Нямаше никакво съмнение, че проходът ще ги отведе в друга зала, че нямаше да завърши при някоя скала или скално срутване. Подобни неща често се случваха в пещерите и сломяваха духа на хората. На всеки проход, който ги отвеждаше някъде, имаше много повече задънени пасажи, които свършваха, без да дават надежда.

От време на време ругатните на Гейб долитаха до нея над шумния брътвеж на „Гласовете“. Пасажът се виеше като змия, тунел, прокаран от водата през як камък, запазил извивки и скални отлагания, довлечени от огромната зала, отдавна останала зад тях.

Джой и Гейб напредваха бързо по корем или се обръщаха на хълбок, или дори по гръб, в зависимост от широчината на тунела. Всичко ставаше бавно, а движенията им все повече приличаха на извиването на змиорки. Никой от двамата не обръщаше внимание на усилието. Бяха въодушевени от възможното откритие, което ги очаква след най-близкия завой или чупка.

От тъмния отвор пред тях се носеха хиляди гласове на падаща вода, песен на сирени, която с всяка секунда ставаше все по-силна.

Лампата на Джой откриваше само по няколко педи напред, а жиците, свързващи батериите с лампата, се изскубваха и тя трябваше да се извива и гърчи, за да ги включи отново и да продължи напред. Няколко пъти се натъква на места, където варовикът се е разтварял значително по-лесно. На тези места проходът се разширяваше и те успяваха да си починат.

При всяко спиране тя поглеждаше часовника. Привлечени от магията на ново откритие, тя не искаше да се подведа и да допуснат студеният камък да достигне телата им, нито да пропуснат четвъртото провикване за кръгъл час на Рибата.

Радиоконтактът щеше да е невъзможен. От другите ги разделяше прекалено много скална маса.

— Готов ли си? — попита тя след няколко минути.

— След теб — отвърна кисело той и махна с ръка към калния тунел, проснал се пред тях.

След още няколко минути в прохода, тя се натъкна на истинска барикада отломки, довлечена от древната река. Самата река отдавна си бе отишла, но всичко, което бе оставила след себе си, бе влажно, хлъзгаво, кално и наситено с влага като въздуха.

Изрече със съскане една-единствена дума и запази силите си за предстоящото копаене, без да си позволи да мисли, че отломките могат да са се загнездили прекалено дълбоко, да са прекалено едри и тя да не успее да премине.

— Проблем ли има?

Гласът на Гейб долетя иззад Джой от дясната ѝ страна. Въпреки че таванът не бе на повече от шейсет сантиметра от пода, тунелът на това място бе широк почти метър и двайсет.

— Конгломератен пълнеж — обясни накъсано тя.

— Гадни калища. — Този път гласът на Гейб прозвуча непосредствено до нея.

— Не и за някой биолог — отвърна тя. — Няма червеи.

— Благодаря ти, господи, за дребните благини — измърмори той, изви се до нея и също започна да копае.

— Не понасяш ли червеите?

Той издаде гърлено ръмжене, с което да подчертае отвращението си.

— Една хубава суха змия по бих изтърпял.

Джой се усмихна в себе си, открила, че великият Гейбриъл Венчър, мъж, доказал смелостта си много пъти, изпада в паника при вида на червей.

С общи усилия двамата бързо издълбаха наносите и заоблените от водата дребни варовикови камъчета. Скоро щяха да могат да се промъкнат между тавана и пода и да навлязат в по-широка част на тунела.

Джой упорито напредваше и издаваше окуражителни звуци заради Гейб, който я следваше. Проходът се стесни и тя отново подхвана движенията на змиорка. Чудеше се дали на него няма да му се наложи да се върне. Или по-лошо, да се заклеци.

В този момент усети, че не го чува зад себе си.

— Гейб? — Гласът ѝ бе бездиханен от промъкването през особено тясно място. — Добре ли си?

Отговорът бе ругатня и звук на раздрано.

— Мама му стара, и по-добре можеше да бъде — отвърна след малко той. — Обърни внимание, че наблягам на *по-добре*.

Тя се поколеба, но след това се сви, за да протегне ръчния си часовник на светлината от каската. Циферблатът на часовника бе покрит с кал. По навик го отри в брадичката си. Нищо не се получи, тъй като брадичката ѝ бе също толкова кална, колкото и ръцете. Тя потри часовника отново и пак погледна.

Бяха прекарали в пасажа двайсет минути. Оставаха им трийсет и седем минути, преди Рибата да се провикне, за да отбележи новия час.

— По дяволите — каза тя. — Май ще трябва да се връщаме.

— Няма да е заради мен. Кръвта е страхотна смазка.

— Не ни остава достатъчно време.

— И не само това.

— Какво?

— Говоря за място. Ще ми се разкаже играта, докато се измъкна на заден ход от този тунел.

— Не е чак толкова трудно, колкото ти се струва. Дейви минава през „Пипнах те“ еднакво бързо и назад, и напред.

— Сигурно майката на Дейви е била питон.

Тя се разсмя, облекчена, че Гейб не се страхува от мисълта, че ще остане притиснат във варовика, че няма да може да помръдне.

— Трудни ще са ти само първите няколко минути, докато се изтласкаш до онова място, където си почивахме, а там вече ще можеш да се обърнеш наопаки.

— Предпочитам да вървя напред. Ако ти нямаш нищо против.

Тя не се колеба.

— Пет минути още. Най-много седем. Става ли?

В отговор той се изсмя приглушено и този смях опъна нервите й.

— Хайде, красавице, мърдай — каза той и побутна краката й. — Един съвършено нов непознат свят ни чака да го открием.

— Красавица ли? — Тя се разсмя, защото отлично знаеше, че е кална като ловджийско куче. — Я си пусни лампата. Струва ми се, че имаш халюцинации в мрака.

Смехът му прозвуча отново, зареден с въодушевление.

Тя пое по следващата отсечка с приповдигнат дух, сякаш времето се бе върнало седем години назад, когато двамата с Гейб проучваха заедно някои от тайните на пещерата Лост Ривър. Колко бе приятно да се посмеят отново заедно. В тези няколко безценни секунди той не бе мъжът, изоставил я да се лута между копнежа и омразата през безкрайните години.

Предупреждение нямаше. В един момент Джой лазеше напред, отпусната на хълбок, а в следващия по-голямата част от тялото й остана без опора. Тя сграбчи полетялата надолу раница.

— Хвани ми краката и не пускай!

Силни ръце стиснаха глезените на Джой.

— Не ме пускай! — изрече задъхано тя.

— Не си го и помисляй, съкровище. Няма земна сила, която да ме накара да те изпусна.

ГЛАВА 21

Джой бавно изпусна въздуха, който задържаше, за да се заклеци по-здраво в тунела. Пред себе си не виждаше нищо, тъй като жичките към лампата на каската отново се бяха разкачили. Можеше да се намира в малко разширение на пасажа, но бе възможно да виси над трийсетметрова пропаст. Без светлина нямаше как да разбере.

Както винаги, когато се озоваваше в пълен мрак, останалите ѝ сетива се изостряха. Усети лек повей по бузите си или може би това бе движение, причинено от хилядите течни гласове, които ѝ шептяха. Щом сърцето ѝ се поуспокои, тя разграничи прилива на усещания.

Разстояние.

Простор.

Влага.

Красива въздишка, полетяла в пространството.

Някъде пред нея, обгърнати в тъмнина и диамантена мъгла, водни струи прескачаха от едно ниво на пещерата към друго, някаква река се разбиваше по камъните и след това отново събираше потоците, излекувана, споена в бягството си по безкрайната земя.

— Ще се опитам да скача лампата — каза тя, — поне нещо може... да се промени.

— Каквото и да правиш, държа те.

Тя се усмихна в мрака.

— Знам.

Внимателно скачи жиците към лампата. Светлината лумна в тъмното, пръсна мрака, а след малко и тя самата се разпръсна.

В първия момент Джой не успя да различи нищо, освен един свят на крайностите. Този свят бавно изплува от бездната, място, наситено с фантастични златни форми, индигови сини сенки, невероятни кули, дантелени завеси и колони, камък, изваян от водата в продължение на неизброими години и безчет опити.

— О, Гейб — каза тя задъхано. — Това е най-прекрасното нещо, което някога съм виждала. Искане ми се и ти да можеш да го видиш.

В гърдите му се разля облекчение. Каквато и опасност да я бе накарала да моли за помощта му, тя вече бе добре.

След облекчението се възцари невероятно задоволство, че първата ѝ реакция е била желанието да сподели откритието с него. След това всичко бе изместено от прагматичната загриженост на мъж, прекарал голяма част от живота си в дивата пустош.

— Безопасно ли е? — попита той. — Да не е някоя пропаст? Искаш ли да те изтегля?

— Безопасно е, стига да не ме пуснеш — отвърна разсеяно тя.

Цялото ѝ внимание бе съсредоточено в удивителната зала пред нея. Увереността, че друг човек не е виждал този невероятен пейзаж, събуди у младата жена чувство на страхопочитание.

Много ѝ се искаше Гейб да е до нея, за да види всичко онова, което тя виждаше, да го споделят заедно. Тук имаше прекалено много красота за сам човек. Тази красота я заля и потопи.

— Не е точно пропаст — опита се да обясни с дрезгав глас тя. — Просто е сравнително висок вход към друга зала. — Според мен някога водата се е изливала от този тунел в по-ниската пещера.

Той си представи тунел, свършващ на лицето на отвесна скала, отвор, разположен между невидимия таван над тях и също така невидимия под отдолу.

— Щях да съм по-спокоен, ако беше привързана с въже.

Гейб чу собствените си думи и се усмихна мрачно. Щеше да се чувства най-добре, ако Джой бе вързана към него за постоянно. Нямахше да има нищо против, ако можеше да разчита на обичайните клинове и колани, с които да я обезопаси.

— Ще се промъкна още малко напред, за да видя дали може да се слезе долу — каза тя. — Готов ли си?

— Джой... — започна да негодува той.

— Всичко е наред — прекъсна го бързо тя. — Стига да не ме пускаш и аз да успея да запазя центъра на тежестта вътре в тунела, няма страшно.

Още щом тя понечи да му противоречи, той си спомни, че при жените центърът на тежестта е обикновено на бедрата, докато при мъжете обикновено се намираше трийсет сантиметра по-високо. Което означаваше, че тя може да огледа ширналата се пред нея зала значително по-добре, от който и да е мъж.

— Добре — каза той. — Само че първо ще ти застопоря краката.

Докато Гейб се занимаваше с глезените ѝ, Джой попиваше с очи колкото бе възможно повече от непознатото място. Накъдето и да се отправеше светлината ѝ, тя виждаше скални образувания, каменни скулптури — някои масивни, някои изключително нежни — кули, ниши и стени, колони, изваяни в средата като талия на елегантна жена, разширяващи се надолу и нагоре в кадифения мрак.

Не можеше да определи колко е голяма залата, но вече имаше представа, че е огромна. Дори когато нагласи лампата на възможно най-тесния лъч, тъмнината пое светлината, преди да успее да достигне до тавана, пода или стените.

Независимо какви бяха пределите ѝ, пещерата бе съхранила изумителна красота. Тук водата пееше, хор от мърморещи гласове сред фантастичните форми, рецитираше триизмерна поема, създадена в уединение, без ограничение на място и време, от варовик и вода, от тъмнина и светлина.

И време. Невероятно много време, цяла вечност, запечатана в камъка.

— Ксанаду — каза тя и думата прозвуча като въздишка.

— Какво?

— Също като в поемата. Ксанаду, Кублай хан и невероятната красота.

Гейб опита възлите около глезените ѝ.

— Ксанаду, значи? Внимавай, съкровище. Не съм изминал целия този път, за да се връщам сам.

— Ще внимавам. — Гласът ѝ бе дрезгав. Тя усети как думата „съкровище“ отеква в ума и се слива с кръвта ѝ, както винаги ставаше в сънищата и мечтите. — Ще натъпча раницата до мен, за да се заклеся, и ще мина още малко по-напред. Готов ли си?

Той затегна въжето около глезените ѝ.

— Готов съм.

Тя се изви, за да прехвърли раницата до себе си. Докато напредваше, въжето, с което бе привързана, се изпъна, а след това леко поддаде. Съвсем леко. Той я държеше толкова стегнато, че тя усети лека болка.

Освен това изпитваше сигурност.

Насочи лампата на каската точно под козирката, на която се бе отпуснала. Под нея не се виждаше нищо, освен кадифен мрак, който бе толкова гъст, че създаваше илюзията, че можеш да стъпиш отгоре.

— Дръпни се малко назад в тунела — помоли тихо тя.

— На козирка ли си легнала? — попита неуверено той, въпреки че веднага изпълни молбата ѝ.

— Да. — Беше му благодарна, че веднага е разбрал откъде може да дойде опасността, вместо да се бави с дълги обяснения. — Изглежда ми доста здрава, но...

Думите ѝ пресекнаха и тя възкликна, когато усети, че е повлечена назад в тунела противно на желанието си. Понечи да негодува, но замълча и му помогна да се изтегли назад.

Ако бе на мястото на Гейб, щеше да постъпи по същия начин. Ако по варовиковата козирка, върху която се бе отпуснала, имаше някакви пукнатини, тя можеше да поддаде всеки момент. Тогава щеше да провисне над тъмнината, в която не се виждаше нищо.

— Стига толкова — обади се тя.

Подръпването в глезена престана.

— Сега пак ще мина напред — обясни тя.

— Няма да стане.

— Все някой трябва да го направи. Аз съм по-лека.

Възцари се дълго мълчание, след което той отново се обади:

— По дяволите!

Докато Гейб се терзаеше заради неизбежното, Джой бръкна в калната раница и извади тънка туба.

— Ще проверя за пукнатини — подсказа му тя.

С искрено неудоволствие той отпусна достатъчно въже, за да може Джой да напредне.

Този път тя внимателно огледа повърхността, по която пълзеше към отвора. Камъкът беше хладен, гладък и не се виждаха нито пукнатини, нито отлагания, нито ронливи места. Така продължаваше чак до самия си край.

— Изглежда ми доста як — каза тя.

— И сега какво?

— Сега вече ми се иска да го бяхме открили преди четири часа. Защо винаги става така, че откриваш най-интересните неща в последния момент?

Надвесен над калта и камъка, стиснал здраво въжето, с което бе вързал Джой, Гейб се разсмя.

— Винаги става така.

— Ще жертвам една химическа свещ.

— Давай. Останали са ми още три, ако прецениш, че ти трябват.

Тя изви тубата и я хвърли в бездната, докато отброяваше всяка секунда.

Бледи зелени отблясъци обляха камъка и разкриха фантастичната прелест наоколо. Светлината летеше все по-надолу и по-надолу като комета, пресичаща неизследвани небеса, докато най-сетне се заклеци в една колона, но след секунда отскочи. След това отново полетя надолу, разстилайки след себе си мрака като плащ.

Най-сетне спря да пада и се превърна в неподвижна искрица, примамливо призоваваща Джой. Младата жена копнееше да се отзове на повика, да проучи всяка частица от тайнствеността, ширнала се пред нея, но не можеше да го направи.

Все още не.

Пое назад, а Гейб изтегли въжето.

— Колко има до долу? — попита той и се отдръпна назад по тунела, докато говореше.

— Грубо, много грубо — трийсетина метра. Не можах да видя добре, но предполагам, че има някаква чупка, преди да се добереш до пода на залата. Ако това тук някога е било водопад, дъното сигурно е изровено и са се струпали отронени камъни там, където подът се среща със стената.

Стигнаха до разширеното място в тунела. Джой погледна часовника си и бързо пресметна.

— Искаш ли и ти да погледнеш? — попита тя.

— А ти как мислиш? — отвърна той с глас, зареден с вълнение.

Тя се разсмя.

— Тогава престори се, че си змия и се промъкни напред.

Докато говореше, вдигна ръце над главата си, превъртя се на хълбок, опря гръб в стената на тунела, за да му осигури колкото е възможно повече място. Той не чака повторна покана. С лице към нея, вдигнал ръце над главата си, се обърна на една страна и започна да се провлачва напред.

Мястото съвсем не бе достатъчно. Беше притиснат между камъка и доста по-примамливите извивки по тялото на Джой. Дори през пластовете кални дрехи, усети гъвкавостта и мекотата ѝ. Усети и напирания в нея смях.

В следващия момент, най-ненадейно, когато я бе притиснал цялата, почувства как тя застива неподвижно.

— Джой! — прошепна той.

Уловена в капан между ледения камък и топлото му тяло, тя дори не можа да помръдне, когато устните му плениха нейните. А дори и да можеше да помръдне, не би го направила. Езикът му си играеше с устните, а в тялото ѝ лумна такъв огън, че ѝ се стори, че също като химическата свещ излъчва светлина.

Откритието, че все още може да откликва на ласката на мъж, я порази също като момента, когато откри, че виси над тъмната зейнала паст на пещерата, а ръцете на Гейб са единственото, което я пази да не падне. Издаде звук, който наподобяваше името му, когато отвори устните ѝ в желанието си да задълбочи целувката.

Не можеше да откаже този миг нито на себе си, нито на него. Топлината и вкусът му притъпиха сетивата ѝ. Забрави къде се намира, забрави, че той е мъжът, изоставил я, за да открива непознати екзотични места по света. Забрави всичко, освен сладкия му вкус по езика си.

С неясен звук се притисна в него и се отдаде на целувката с единственото съжаление, че няма как да обвие врата му с ръце и да го притисне силно и всеотдайно, както в сънищата.

След първите няколко мига на взаимно проучване Гейб усети, че контролът му се изплъзва. Искаше му се да направи толкова много, да почувства толкова много, а дори не можеше да я прегърне. Леко ухапа устната ѝ, изпълнен с копнеж да се потопи в топлината ѝ. Чу тихия ѝ стон на възбуда, избликнал някъде дълбоко в гърлото, и му се стори, че скалите около него горят.

Извика името ѝ, настоятелно и извинително. Не бе искал да направи подобно нещо тук и сега, но контролът му се изплъзваше с всеки трепет на езика ѝ по неговия, с всяко движение, а мозъкът му се рееше някъде, докато той целият трепереше, обладан от желание към Джой. Бавно и прелъстително, тялото му подканваше нейното, докато изследваше всяко ъгълче на устата ѝ с език.

Тя усещаше настойчивостта и нетърпението му във всяко движение на силното мъжко тяло. Издаде приглушен звук на нетърпение и глад, изнемогваща в желанието си да го докосва и той да я докосва, да задържи топлината и възбудата. Трябваше да почувства допира на кожата му до своята, цялата да му се отдаде, гореща, влажна и гола. Само така можеше да се убеди, че случилото се не е сън, че е будна и напълно жива за пръв път от седем години насам.

С дрезгаво стенание тя се отри в него, следвайки всяко ласкаво движение, без да сдържа желанието. Никога не бе успявала да се сдържа, когато е с него, дори насън.

Зъбите му нежно дразнеха долната ѝ устна. Шептеше името ѝ отново и отново в радостна песен, докато я близваше леко, нежно и жарко.

— Будех се нощем разтреперан, след като те бях сънувал — каза той. — И сега треперя, а не е сън. Каж ми, че това не е сън.

Сън. Да.

Нейният сън.

Неговият.

Но това не беше сън.

Действителността обгърна Джой като ледена вълна. Тя потръпна и се стресна. Трябваше да се отдръпне, но нямаше къде да избяга. Притискаха я и скалите, и Гейб. Нямаше път за отстъпление.

Сън и кошмар се сляха.

— Джой? — повика я той, усетил, че се е отдръпнала, въпреки че нямаше къде да се отдръпне, освен още по-близо до него.

— Аз... — Гласът ѝ пресекна и тя отново потръпна.

Целуна я по устните с нежност, от която тя изтръпна, отпи от устните и езика ѝ, искаше му се да стори същото и със зърната ѝ. След това езикът му навлезе в устата ѝ, както му се искаше да навлезе в нея, бавно и дълбоко.

Из тялото ѝ се понесоха вълни на удоволствие, трепкаха и заплашваха да избухнат. Беше допуснала грешка, огромна грешка. Бе напълно способна да откликва на ласките на мъж, стига този мъж да бе Гейбриъл Венчър.

Някак успя да събере сили и да извърне глава настрани.

— Недей — каза тя с треперещ глас. Дъхът ѝ замря, когато тялото му отново се притисна към нейното и удоволствието се разби на

милион искри. — Ооо, Гейб... престани. Нямах представа, какво ми причиняваш.

— Надявам се да е само половината от това, което ти ми причиняваш. — И неговият глас бе накъсан и дрезгав, наситен с невероятното удоволствие отново да докосва Джой. Устните му се движеха в неповторима жарка ласка.

— Моля те — каза диво тя. — Недей. Престани да ме дразниш. Не съм била с мъж, откакто ме напусна.

Той застина, неспособен да повярва на чутото. Никога не бе докосвал толкова жарка и страстна жена като Джой. Беше невероятно, че се е отказала от физическото удоволствие, за което толкова силно копнееше.

— Защо? — попита той с неуверен глас.

Зачуди се дали да му признае, че докосването на мъжете, на който и да е мъж, не ѝ бе въздействало, въпреки че бе решена да забременее отново и да даде на Кейти братчето или сестричето, за което детето копнееше.

— Опитвах, Гейб, наистина опитвах, но просто не можех — каза Джой. — Когато някой мъж ме докоснеше, ти започваше да ми липсваш още повече. Имах чувството, че някакво въже ми се изплъзва през пръстите, че ме прогаря. Най-сетне... ами просто се отказах.

Гейб имаше чувството, че е разкъсан, стори му се, че някаква светлина раздира мрака, че се променя. Спомни си случаите, когато бе обладал жена с надеждата да запълни празнотата вътре в себе си, празнота, където нямаше никой. И всеки път тази празнота ставаше още по-неприятна, бездната проникваше по-дълбоко в душата му, разширяваше се, докато заплахата, че ще го погълне и той ще довърши живота си в мрак, не се превърнеше в нещо напълно реално.

Тогава спря да мисли за жените.

Сега най-сетне разбираше защо. Когато за пръв път се сля с тялото на Джой, искаше да я дари със същата всеотдайност, да я разтопи така, че тя никога да не пожелае друг, без да си помисли първо за него.

Беше се получило точно така. Жарка страст. Съвършенство. Невероятно удоволствие.

И за двамата.

Никога след това не докосна друга жена, без да си спомни Джой, а загубата ѝ разяждаше душата му и празнотата растеше.

— Съжалявам — прошепна той и погали устните ѝ с дъха си, с език. След това продължи да говори. — Не, не съжалявам. Би трябвало, но не съжалявам. Толкова много ми липсваше, че едва сега го осъзнавам. Каквото и да съм ти сторил, то се отрази и на мен. Просто не го знаех, не разбирах.

Джой не можеше да проговори, но се отдръпна от него. Намираше се някъде между страстта на настоящето и болката на миналото предателство. *Тя падаше, все по-надолу, безкрайно далече...* а съжалението в притеснения глас на Гейб бе спасителното въже, което прогаряше тялото ѝ, докато падаше.

Нямаше представа, дали той ще задържи въжето, дали ще я спре да пада. Не беше сигурна дали иска това да се случи, дали иска животът ѝ отново да е в ръцете му.

Алармата на часовника изписука и ги стресна. Гейб си пое дълбоко дъх и я притисна между възбуденото си тяло и каменната стена на тунела.

— Време ли е да се прибираме? — Опитваше се напълно безуспешно гласът му да прозвучи спокойно.

— Все още има време, колкото да погледнеш новата пещера — каза тя, старайки се с огромно усилие да контролира дишането си. — Много набързо.

— Колко време?

— Минута. Може би...

Така и не довърши. Гейб наведе глава и отново притисна устните ѝ, сливайки телата им по единствения начин, по който бе възможно в този момент.

Целувката бе различна от предишната. В нея наистина имаше страст, но се усети и още нещо, нещо нежно и трайно, извинения и обещания, изречени безмълвно, топлина, която преминаваше отвъд каменния проход около тях.

След повече от минута той бавно, с нежелание, сложи край на целувката.

В пълно мълчание Джой го пусна да се промъкне покрай нея, за да се насочи към „Гласовете“ в посока, обратна на новото им откритие. Последва го автоматично, движейки се назад, без да мисли, защото

умът ѝ кръжеше около факт, по-невероятен от откритието за собствената ѝ разпалена страст.

Гейб бе предпочел да остане в тунела, за да я целуне, вместо да отиде да разгледа непознатата територия, ширнала се отвъд каменната козирка. Преди седем години не би постъпил по този начин.

Дори сега ѝ бе трудно да повярва, че го е направил.

ГЛАВА 22

Няколко часа по-късно, натоварени с мръсните дрехи и възета от пещерата, Джой и Гейб уморено се качиха на верандата. Зад тях палещото пустинно слънце бе нажежило въздуха. Останалите все още бяха в пещерата, за да спечелят някой и друг безценен час.

На Джой също ѝ се искаше да остане, но я очакваше твърде много документация. Приключването на проучванията изискваше доста писане.

Гейб задържа отворена мрежата и я последва вътре, а после пусна вратата да се затвори сама. Тя погледна първо часовника си, а сетне вдигна поглед към него.

— Сигурен ли си, че нямаш нищо против? — попита тя. — Мога да те спусна долу и да помогнеш на другите да открият по-кратък път към „Малките благини“. Всъщност...

— „Малките благини“ ли? — разсмя се той и поклати глава.

— Новият тунел — обясни тя.

— Това за благодарност към господ ли е, защото няма червеи? — Наблюдаваше я с ласкави нефритени очи. Усмивката му бе широка и топла, също като слънцето навън.

— Именно.

— Значи „Малките благини“ отвеждат в „Замъка на Джой“?

— Все още не съм...

— А, не — прекъсна я той. — Закъсня. С Рибата, Дейви и Маги решихме, че макар и ти да си я открила, никога няма да я кръстиш на себе си, затова ние я кръстихме. Трябваше да носи твоето име, Джой.

Тя понечи да възрази отново, но след това сви рамене и прие името. Пусна на земята екипировката, протегна се и се наслади на свободата и сухия ден в пустинята не по-малко, отколкото на влагата и мрака в пещерата Лост Ривър.

— Добре — съгласи се тя. — Нека да е „Замъкът на Джой“. Хората ще решат, че става въпрос за чувства.

— Честно казано, и аз трудно бих помислил за друго.

Тя го погледна стреснато.

— Имаш най-красивата усмивка, която някога съм виждал — каза простичко той и проследи устните ѝ с поглед. — Това не се е променило. Нито с годините, нито в спомените, нито в мечтите. Тогава не го знаех, но разбирах колко е голяма празнотата в мен, като си спомнях усмивката ти.

Джой спусна клепки над сивите си очи, за да се скрие.

— Гейбриъл — каза тя, без да крие напрежението в гласа си, разкъсвана между миналото и настоящето.

— Да, знам. Обещах ти да не говоря за миналото.

А напоследък издателят му звънеше всяка вечер и го питаше как напредва, намеквайки, че две седмици са повече от достатъчно за подобна статия. Явно се бе появило нещо голямо и Гейб трябваше да намери време да го вмести. Само той успяваше да се справи. Какво ли бе това нещо?

„А, не, Гейб, не мога да ти кажа нито какво, нито къде, нито кога. Но ще ми кажат всеки момент и това е невероятен шанс, появява се един път в живота и ще изтласка кариерата ти във висините също като Ориноко. Трябва да имаш готовност.“

Гейб нямаше такава готовност.

Точка по въпроса.

Въздъхна, остави екипировката и мръсните дрехи и прокара захабените си пръсти през косата. Спомни си проблясъците на омраза, които бе съзирал неведнъж в очите на Джой през първите им няколко дни заедно. Всъщност вече не вярваше, че тя го мрази.

Беше изпълнена с ярост. Може би изпитваше нестихващо желание за отмъщение. Но чак пък омраза?

Не.

Когато я докосваше, през нея преминаваха вълни на желание, сякаш бяха река, пресичаща тъмнината. Не можеше да го мрази и да откликва така на ласките му, независимо от това, колко време е минало, откакто за последен път е била с мъж.

— Много ми е трудно да не говоря за миналото — каза той, докато наблюдаваше Джой, изпълнен с желание към нея, което не се бе появило през последните няколко седмици. Искаше я цялата. Само че нищо не можеше да се получи, без да поговорят, наистина да поговорят сериозно. — Има неща, за които трябва да се разберем.

— Няма за какво да се разбираме.

— Не е вярно и ти го знаеш.

Обърна му гръб и постави каската на една от полиците. По навик извади батериите и ги постави да се презареждат.

— Знам обаче нещо много простичко — заяви най-сетне тя. — Миналото си е минало. Няма го и не може да се върне. Нищо не може да му окаже влияние.

— Ами бъдещето?

За момент тя сякаш се вцепени. След това продължи да оправя екипировката.

— Същото е — отвърна с безизразен глас. — Нищо не може да му окаже влияние. Никога.

— Аз съм бащата на Кейти. Това е нещо, започнало в миналото, което ще продължи и в бъдещето. Какво ще кажеш по този въпрос?

Тя се завъртя към него.

— Ако ще си разменяме въпроси, защо и аз да не ти задам един. Независимо дали ще кажа на Кейти, или не кой е баща ѝ, когато тази поръчка за статия приключи, ти няма ли да поемеш следващата, като зарежеш отново дъщеря си, като я отблъснеш отново и ѝ разбиеш сърцето? Мислил ли си по този въпрос, господин пътешественик по света?

През Гейб премина заряд от гняв, нужда да я нарани, както тя го бе наранила. След интимните минути в пещерата, той не бе очаквал тя да го нападне по този начин.

— Какво искаш да направя? Да остана тук в Ню Мексико с Кейти, докато ти си отмъщаваш и обикаляш земното кълбо?

— Защо ми се струва, че този разговор вече сме го водили!? И двамата знаем отговорите. Те не са се променили.

— И какви точно са тези отговори?

Спокойствието в гласа му трябваше да предупреди Джой. Но тя не го забеляза. Беше обхваната от заслепяващ гняв, дълбок като страстния ѝ отклик към него.

И той изпитваше същото, страстта и гневът се бяха смесили.

— Всички отговори опират до едно — каза тя. — За теб нищо няма кой знае какво значение, освен кариерата. Ти не знаеш как да обичаш. Още ли не си го разбрал?

Той беше прекалено слисан, за да отговори, но това нямаше значение. Джой все още говореше и разкъсваше безжалостно крехката му, все още неизказана надежда за бъдещето.

— Затова нямам намерение да казвам на Кейти кой е баща ѝ, докато не навърши осемнайсет, когато ще бъде достатъчно голяма, за да прецени сама и да се справя сама. Ако ѝ кажа по-рано, това ще я съсипе. Ти не би искал да стане така, но ще го направиш, както за малко не съсипа мен.

Чувствата сграбчиха Гейб. Гняв и още нещо, нещо по-дълбоко, мъчителна тъга, която не можеше да изрази. Но гнева можеше да го предаде с думи. Това бе лесно. Цял живот бе практикувал тъкмо това.

— Да не би *ти* да твърдиш, че знаеш как да обичаш?

— Да.

— Боже, колко странно. Винаги съм знаел, че прошката е висш израз на любов.

Джой пребледня под калните петна, размазани по бузите ѝ.

— И сигурно затова ти бе така готов да ми дадеш опрощение, когато си разбрал, че съм направила аборт? Може би любовта ти така се е смесила с проявеното разбиране, че си бил готов да ми предоставиш избор между аборт и как да запазя разума си?

Клепките му потрепнаха от болка много по-пареща от гнева. Разговорите за миналото нямаше да помогнат. Напротив, само влошаваха нещата.

— Джой...

— Само че за това дори не си мислил — продължи безмилостно тя. — Единственото, за което си мислил...

— Мислех, че си ме излъгала, когато ми казваше, че ме обичаш — прекъсна я на свой ред той. — Сбъркал съм. Ти си ме обичала. Ако знаех това преди седем години, щях да...

Той спря, защото сам не знаеше какво е щял да направи. Ако преди седем години бе останал, това би означавало да обърне гръб на майка си и на брат си, а също и на кариерата си. Това би означавало да се ожени за момичето, без да знае как да я издържа. Това би означавало да влезе в същия капан, в който се бе озовала тя, без надежда да продължи напред, защото връщане назад нямаше да има.

Може би заедно щяха да се справят по-добре. А може би просто щяха да се разделят.

Преди седем години и двамата бяха прекалено млади.

— Ти щеше да ме напуснеш. — Гласът на Джой бе категоричен и нетрепващ, когато довърши думите на Гейб.

— Не знам. Всичко, което сега знам, е, че се върнах.

— Само че ти не се върна нито за любовта ми, нито за да получиш прошката ми, нали? — попита тя с тих и потръпващ глас. — Дори нямаше представа, че съм тук. Върна се заради продължението на статията за пещерата Лост Ривър, защото така е пожелал издателят ти. Заради работата, Гейб. Ти се върна заради същата онази проклета кариера. Прошката и любовта нямат нищо общо тук.

— Ти наистина ли вярваш на това?

— А ти не вярваш ли?

— Някога може и да съм вярвал. Но вече не знам на какво да вярвам, откакто наблюдавах как собственият ми живот се прекъсва с всяка нишка от онова въже.

Тя се сви. Колкото и да бе вбесена, мисълта за смъртта му я преряза като нож.

— Това е истинската причина, поради която се върнах. Прекарах много време в занемарени болници и мислих за живота. За моя живот. Мислих за всички планини, по които се бях изкачвал, и за другите, на които не се бях качвал, за дивите места, които бях опознал, и за онези, които никога нямаше да видя. И през всичкото това време пещерата Лост Ривър бе като свещ, припламнала в пълния мрак, тя ме призоваваше по начин, който така и не разбирах. Тя...

Поколеба се, за пръв път разбрал част от себе си. Откритието бе горчиво-сладко, защото разкри ограниченията му от миналото.

— Уплаших се — призна той. — Избягах. Ходех, където можех. Планини, океани, джунгли. Цяла година. Бяха, докато не се изтощих да се боря със сянката на пещерата Лост Ривър. Затова се върнах тук. И те видях теб, Джой.

Тя се вгледа в очите му, стресната от колебливостта и чувствата в гласа му. Той бе мъж, който винаги е бил наясно какво иска, какво мисли, на какво си струва да посвети времето и вниманието си. Самоуверен. Чувствен.

Джой внезапно затвори очи. Това поне не се бе променило. Той все още бе същият чувствен мъж от сънищата и спомените ѝ. Дори повече отпреди. И по-малко самоуверен.

И колкото и да ѝ се струваше странно, доста по-интересен.

Когато тя бе на двацет, беше очарована и възхитена, че Гейб не задава философски въпроси за себе си и света. Сега знаеше, че мъж без въпроси не може да впечатли никоя жена, само някое младо неопитно момиче.

А тя вече бе жена.

И въпреки това Гейб още я привличаше, за нея той в много отношения бе по-истински мъж, отколкото преди. Болезнените му въпроси, живата интелигентност бяха много по-интригуващи, отколкото голата самоувереност преди години.

Сега той бе различен. По-силен. Умът му бе по-буден, разчупил старите граници, готов да навлезе в непознатите територии на собствената си душа и сърце. Бе поставил началото на проучване на самия себе си, което бе не по-малко опасно и интригуващо от пътешествията по света.

Джой знаеше какво означават подобни проучвания, познаваше и опасностите, и въодушевлението, и рисковете, и наградата, а също и отчаянието. Знаеше колко е важно да опознаеш себе си, за да се приемеш такъв, какъвто си, с всички ограничения, със силата, страховете и надеждите, със способността да обичаш.

И да мразиш.

Ако не бе започнала да опознава себе си, нямаше да превъзмогне загубата на родителите си и на Гейб. Нямаше да успее да отгледа и възпита дете без баща. Оцеляването за нея вече не означаваше задаване на старите въпроси. Оцеляването означаваше търсене на нови отговори.

Същото бе и за Гейб. Нови въпроси. Нови отговори. Всичко това бе в очите му, докато я наблюдаваше, докато очакваше решението ѝ.

— Не разбирам какво те е довело в пещерата Лост Ривър отново — заяви най-сетне тя. — Не разбирам защо си тръгна. Знам, че всеки от нас трябва да направи това, което е необходимо, за да може да живее с него. Омразата не е сред тези неща, Гейб. Аз не мога да живея с нея.

Той нежно докосна бузата ѝ. Само това. Нищо повече.

— И аз не мога.

Тя си пое накъсано дъх.

— Що се отнася до прошката — прав си. Тя е част от любовта. А пък любовта... — Гласът ѝ пресекна. — Тази любов вече я няма в мен.

Така че, ако си дошъл в Лост Ривър, за да търсиш прошка, значи си дошъл на погрешното място. Аз самата никога не си простих, че бях една наивна глупачка. Как тогава да простя на мъжа, който ми отне невинността и остави зад себе си глупачката.

— Джой — прошепна той. Гласът му разкъса тишината. Преглътна, защото чувствата се събираха на горчива топка в гърлото му. — Ти не беше глупачка. Любовта ти бе най-прекрасното нещо, което някога съм познавал. Аз бях глупакът. Аз те оставих.

Тя се усмихна тъжно и едва удържа сълзите да не потекат.

— Не, Гейбриъл. Аз бях единствената глупачка. Обикнах мъж, когато не трябваше. Но това бе много отдавна. Моля те, *о, боже, моля те*, не можем ли просто да прекратим?

Той погледна пълните със сълзи очи и разбра със сигурност, че ако забрави за миналото сега, се обрича да загуби и бъдещето. Трябваше да намери начин да я убеди в това.

Думите не бяха достатъчни.

— Не мога. — Наведе се и целуна дългите мигли на Джой, мокри от сълзите. — Само един глупак може да се откаже от любовта. А аз вече не съм глупак.

Устните му я успокояваха и възбуждаха. Езикът му бе като течен пламък до нейния. Тя се отпусна с копнеж на гърдите му.

— Ще бъде хубаво, съкровище — обеща той с приглушен, дрезгав глас. — Ще ни бъде незабравимо хубаво.

ГЛАВА 23

Раздвоена между страстта и страха, Джой тръпнеше в прегръдката на Гейб, обзета от спомени за толкова много неща.

Ще бъде неземно хубаво.

Толкова го желаше, че не бе способна да сдържа трепета си. А той не ѝ предлагаше нищо, освен да задоволи глада, който вилнееше в нея. И в него също.

„А аз какво очаквах — обещание да прекара бъдещето с мен, да живеем щастливи до самия край, един безкраен свят, амин? — питаше се тя, обзета от паника. — Той е напълно откровен с мен. Този път. Не. Така не е честно. И преди беше откровен. Никога не ми е обещавал каквото и да е. Защо си мисля, че този път ще бъде различно?“

И след това в главата ѝ нахлу идея, сладка и вълшебна мисъл.

„Да, наистина, защо е нужно нещата да са същите? Защо да не му позволя да ме люби, докато е тук, а след това да ме остави, както стана и преди? Бременна. Защо да не му отдам страстта, която иска, и да взема от него онова, което искам — страст и още едно дете?“ Отговор нямаше, освен течния плам на страстта, разпален между бедрата ѝ. Със стон Джой се остави в ръцете на Гейб, без да казва и дума, без да иска от него нищо, освен да почувства горещата му чувствена плът до своята.

Когато усети отклика ѝ, ръцете му се стегнаха болезнено около раменете. Усети го как се старее да запази контрол и да сдържи нетърпението, почувства как целувката, в един момент нежна, се превърна в поглъщаща.

В гърдите ѝ пламна доволство. Така бе и първия път, когато се любиха. Когато той забавяше, когато искаше да се отдръпне, тя го следваше като пламък, който изгаряше останалата част от истинския свят.

Не му позволи да се отдръпне.

Силата в ръцете на Гейб би трябвало да ѝ причини болка, но Джой се притискаше до забрава в него, тялото ѝ бе пламнало от

желание, сякаш бе за пръв път. Когато той вдигна устни от нейните, тя възнегодуета с недоволен гърлен вик.

Той се засмя леко и се вгледа в жадните сиви очи.

— Ако не забавя малко, страхувам се, че ще те нараня. А след това няма да си го простя. За теб е било толкова отдавна. А и... — Дъхът му спря, когато една мисъл го озари и освети лабиринта в сърцето му, за който не бе предполагал, че съществува. Когато се наведе да я целуне с напирало нетърпение, което бе нещо ново, той сподели откритието си с нея. — Във всички важни отношения и за мен бе толкова отдавна.

Тя се изви, за да получи целувката му, искаше да го спре да говори, страхуваше се, че ще се отдръпне и ще започне да ѝ задава въпроси, чиито отговори ще превърнат желанието в болка и гняв. Тя не искаше подобно нещо да се случи. Единственото ѝ желание бе да се радва на безкрайното настояще, изпълнено със страст, настояще, с което той я даряваше.

Пръстите ѝ нетърпеливо пробягнаха по вълненото бельо за пещерата. Колкото и да го дърпаше, не успяваше да усети гладката топлина на голата му кожа, нито пък копринените косъмчета, които знаеше, че опасват гърдите му. Толкова обичаше да си играе с тях, да го дразни и възбужда ненаситно, да използва върха на езика си, за да срещне избуялите косъмчета около зърната.

Отново искаше да направи същото, да опознае вкуса му, кожата, *всичко*.

— Няма ли да свалиш това проклето бельо? — попита с дрезгав глас тя. — Иначе ще извадя джобното ножче.

— И аз се канех да ти отпратя същото предложение.

Очите му бяха черни, освен лъскавия зелен обръч, обхванал разширената зеница. Чистите линии на устните му я примамаха.

— Какво чакаш? — подкани го тя.

Изправи се на пръсти и проследи устните му с влажния връх на езика си. Пръстите му жадно се спускаха по гърба и бедрата, притискаха тялото ѝ, за да почувства възбудата му.

Все едно че пропадеше в огън.

Бедрата ѝ повтаряха движенията на неговите и му подсказваха, че желанието ѝ е не по-малко от неговото. Дъхът му излезе като стон.

— Искам да те целуна ето така — каза тя и отново проследи устните му, захвапвайки ги леко. — *Навсякъде.*

Той вплете пръсти в късата копринена коса, издърпа главата ѝ назад, докато тя не се изви като лък, бедрата ѝ бяха изпънати до неговите. Усмихна се и бавно се отри в него, наблюдавайки със задоволство сексуалната нужда, която изопна чертите на лицето му от възбуда.

Ръката му се плъзна по тялото ѝ в мига, преди устните му да пленят нейните, и заглуши вика ѝ на удоволствие, когато откри меката топлина между краката ѝ. Езикът му се вмъкна в устата ѝ, докато не ѝ остана никакво място, за да диша.

И въпреки това тя се опитваше да се приближи все повече.

С леки закачливи захвапвания, зъбите му измъчваха нежните ѝ устни, докато дланта му я галеше с жадна интимност и опитност. Тя изстена, потръпна и му даде вкуса на жарката страст, разпалена в нея.

Цялото му тяло се напрегна. Бе същото като в спомените, но много по-хубаво. Този път тя знаеше какво иска. Той също. Изпитваше неудържима нужда да потъне в Джой, да я преобрази, да я люби толкова съвършено, че никога повече да не погледне друг мъж. Само че този път той знаеше, че също няма да погледне друга жена.

Все едно че бе освободен.

С усилие на волята, от която изпита болка, той отстъпи от нея.

— Гейб? Не искаш ли...

— О, господи, искам — прекъсна я той. — Но всички тези проклети...

Вместо да довърши, той започна да я съблича. И въпреки това, дори когато остана гола, той я погледна със страх.

Сам не бе имал представа, че е възможно да изпитва такова желание, каквото изпитваше към Джой.

— Гейбриъл? — повика го тя, а гласът ѝ бе скован от страх.

Той тръпнеше, докато я гледаше.

— Влизай под душа — нареди, а устните му изтъняха от усилие да се контролира. Тя си пое дълбоко дъх и гърдите ѝ се разлюляха, а той затвори очи. Или това, или трябваше да я обладае на мига.

— Ама... — започна тя.

— Върви. — „Иначе ще те награбя още тук, сега, на пода, защото никога не съм желал някоя по-силно от теб.“ Отвори очи — пламтящи

и зелени. — Разбираш ли ме?

Видя огнения ѝ ответ, усети как ръцете ѝ го приласкават и се плъзват по горящата му плът с ласка, която го накара да изпусне дъха си със съскане.

— Джой, говоря сериозно.

— Добре. — Гласът ѝ трепереше също като ръцете. Тя подръпна бельото, което ги разделяше, и го изтегли по мускулестото му тяло. — Нека бъде така. Искам да те гледам, докато ме любиш, и да знам, че никога не си желал друга повече.

Той съблече и последните дрехи с лекота, захвърли ги, положи я на пода и навлезе в нея с едно-единствено движение. Тя се движеше трескаво, изпълнена с желание, без да откъсва поглед от очите му.

Опита се да спре, да я попита наистина ли това е желанието ѝ, но разпалената в нея жар пулсираше, обгръщаше плътта му, изгаряше го с обещания за неизпитани удоволствия, от които дъхът му замираше. Беше навлязъл в нея със стон, изпитал сладката агония да е жив и да люби Джой.

Течната горещина, излъчвана от тялото ѝ, го обхвана стегнато, напълно, а тихите ѝ викове, докато се движеше в нея, му се сториха като кристали, проблясващи в тъмнината. Усети бързите дълбоки тласъци на удоволствие да го притискат и разбра, че тя го е желала не по-малко отколкото той нея.

Това откритие се завихри в него и му донесе толкова наситено удоволствие, че успя единствено да се извие към сладкото ѝ тяло и да се излее в нея в мига, когато тя извика името му.

След това се чуваше само накъсаното им дишане. Изтощен, Гейб притисна буза към нейната, докато светът бавно изплуваше на фокус около него.

В този момент се сети, че не я бе пазил.

Отново.

Изруга диво и грубо.

— Какво има? — попита тя и сивите ѝ очи се впиха в него.

— Не те пазих. Пак повтаряме миналото. Щом се доближа до теб, забравям всичко останало, особено утрешния ден.

Тя се усмихна на една страна.

— Не се притеснявай. — Целуна го леко. — Този път рисковете, след като спя с теб, са ми известни.

— И какво трябва да означава това?

Той се превърта настрани, за да види лицето ѝ. Първото, което забеляза, бе неизказаното ѝ недоволство, че излиза от тялото ѝ.

В следващия момент забеляза как грижливо поддържаната маска на доктор Андерсън пада и разкрива невероятната чувственост на Джой.

— Означава, че вече не съм млада. — Тя се изправи грациозно и влезе в кухнята. — Този път съм възрастен човек. Знам, че любовта между мъж и жена е плод на човешкото въображение, не само на отношенията между тях. Този път няма да бъда подведена от невинността си. Ти също.

— Само че... — започна той.

— Само че нищо. Ако съм искала да ме пазиш, щях да ти кажа.

— Следващия път ще...

Тя отново го прекъсна.

— Ако ми се появиш с презерватив, няма да спя с теб.

След тези думи тя хлътна вътре в къщата.

ГЛАВА 24

За момент Гейб остана загледан във вратата. След това се изправи и последва Джой, решен да поговори с нея. Сега поне не можеше да се преструва, че не желае да има нищо общо с него. Вече знаеше със сигурност. Беше усетил доказателството в живота ѝ страст.

Също като Кейти, тази част от миналото бе наистина жива.

А пък беше толкова хубаво.

Шумът от душа му подсказа къде е Джой. Когато стигна до банята, парата вече се вдигаше от високо монтирания над старомодната вана душ.

Тя погледна през рамо и му подаде ръка.

— Искаш заедно ли да се изкъпем?

Той пое фините пръсти, които притиснаха дланта му и сякаш го призоваваха. Мисълта за изпитаното удоволствие замъгли всички други мисли.

— Трябва да поговорим — успя да изрече той.

— Влизай под душа. Ще ти обясня. Така става ли?

Влезе във ваната при нея и дръпна пердето, за да изолира външния свят.

— Ако си бременна... — започна той, но бе прекъснат на секундата.

— Проблемът не е твой, така че няма защо да се притесняваш — каза спокойно тя и се пъкна под горещата струя.

Почти раздразнен, той пое сапуна от ръцете ѝ и започна да я сапунисва така, че да се образува обилна пяна, която разнесе по гладкото ѝ тяло. Чувстваше се несигурен, всеки негов инстинкт го предупреждаваше за опасност. Имаше чувството, че се качва по скала, и изведнъж всичко потреперва от срутване.

— Нали не си вярваш? — попита бавно той, докато едновременно миеше и галеше Джой.

Усещането, което пръстите му оставяха, спираше дъха ѝ, а очите ѝ се разширяваха от изненада. Само преди минути бе разтърсена от

мощен оргазъм. Не бе възможно да изпитва нова възбуда, която да кара тялото ѝ да тръпне и кръвта ѝ да кипи.

Въпреки че не искаше да приеме възможността да е обзета от нов прилив на желание, усети как в гърдите ѝ се събира напрежение, отлага се в стомаха, между бедрата, и се навива на спирала в очакване да бъде освободено.

Забеляза наблюдателните очи на Гейб да се спират на втвърдените ѝ зърна, видя кривата му усмивка, а набъбналото му мъжество се притисна в бедрото ѝ.

— Слушай — каза дрезгаво тя, взе сапуна от ръцете му и го обви в пяна. — След като получиш каквото ти трябва за статията, ще си тръгнеш. Приемам го, Гейбриъл. Това е единствената важна истина. Няма да има нито наранена невинност, нито ще имаш отговорности, към когото и да е, освен към теб самия. С мен ще бъде по същия начин, обещавам ти. За нас няма минало, нито бъдеще. Само жаркото безкрайно *настояще*.

— Но това не е...

Гласът му замря, когато тя пхна пръсти между косъмчетата по гърдите му и подразни чувствителните зърна. Той бе разтърсен от тръпка, която напрегна цялото му тяло. Не можеше да мисли, докато малките ѝ ръце пригладяваха косъмчетата ту надолу, ту нагоре. Гласът му се превърна в накъсано стенание, когато тя сви длан между бедрата му, преценявайки тежестта на набъбналата плът.

— Обичам тялото ти — каза тя, докато го галеше. — Толкова е различно от моето. Толкова прекрасно и различно.

Опита се да прошепне името ѝ, но от гърлото му излезе само някакъв неопределен звук. Единствено в сънищата му тя бе поемала инициативата в подобно чувствено проучване. Когато видя бледите ѝ пръсти да го милват, да го преценяват, коленете му омекнаха. Каза си, че това е истина, че няма да се събуди разтреперан, изпотен, сам и изпълнен с желание до пръсване.

Ръцете ѝ се плъзнаха бавно нагоре, докато обхванаха доказателството за желанието му. Джой усети невероятно удоволствие, когато той се втвърди още повече след нежното ѝ докосване. Беше го докосвала по този начин само в сънищата, когато искаше да го подлуди от желание.

— Този път няма нито връзки, нито капани, нито скрити очаквания — каза тя.

Докато говореше, се приближаваше. Върху него струеше гореща вода и разтваряше калта, за да я отмие в канала.

— Това е минало — каза тя и побутна оттеклата се вода с крак. — Няма и бъдеще. — Устните ѝ се спряха на гърдите му, докато намерят малката твърда издатина на зърното. — Съществува единствено настоящето.

Зъбите ѝ леко го стиснаха. С другата си ръка веднага усети как плътта му трепва рязко.

— Нека това бъде завинаги, Гейб.

Дрезгавият ѝ шепот бе като езика ѝ — влудяващ, търсец, галещ всеки сантиметър от тялото му, докато се спускаше все по-надолу, а водата от душа се разстиляше по гърба ѝ. Видя блясъка на усмивката ѝ, усети зъбите ѝ върху изпънатите до болка мускули на бедрата.

— Преди не съм правила подобно нещо — каза тя, — дори не знаех дали искам. Сега вече знам. Искам го.

— Джой, съкровище, трябва да поговорим.

— Но аз говоря. Ти просто не ме слушаш.

В следващия момент меките ѝ алчни устни го поеа и всички мисли се разпиляха.

Бе подет на вълна от желание. Топлината и тласъците на кръвта му се насочиха към плътта, която тя така интимно галеше. Тялото му се напрегна и той заприлича на изваян от камък. Едва изтърпяваше тази сладка агония, докато най-сетне извика името ѝ.

Тя не го чу. Усещаше единствено дивото удоволствие от това да го люби, да го вкухва и да усеща как жарта на желанието се разлива в тялото ѝ.

С дрезгав вик Гейб привлече Джой към тялото си и я притисна към себе си. Ако това бе единственият начин, по който можеха да общуват, то тогава той щеше да го превърне в по-значим от думите.

— Спри душа — нареди той.

Тя протегна неуверена ръка към кранчетата, а той се наведе над нея и улови щръкналото ѝ зърно между зъбите си. Сякаш я удари ток и тя се изви към него. Ръцете ѝ пуснаха кранчетата и отново потърсиха гладкото тяло на любимия.

Водата продължаваше да ги облива.

— По дяволите — измърмори той. Сам спря кранчетата, дръпна пердето и я изнесе на ръце. — Единственото, в което искам да се удавя, си ти.

Само няколко крачки ги делиха от спалнята на Джой. Той седна на тясното легло и я погледна. Остана загледан в нея.

Тялото ѝ бе сметаново гладко на моравата покривка. Страстта бе придала розов оттенък на кожата ѝ, бе потъмнила очите ѝ, пулсираше във всяка нейна извивка.

Забелязал всичко това, той я пожела още повече.

— Спомняш ли си първия път, когато се любихме? — попита той и прокара върховете на пръстите си от устните ѝ до връхчетата на гърдите ѝ.

— Да — отвърна прегракнало тя и се изви към него.

Никой от двамата не бе сигурен дали тя е отговорила на въпроса, или просто моли за още от невероятната ласка, която съживяваше зърната ѝ.

— Аз си спомням — каза той. — И когато съм буден, и когато спя, и когато умирам. Няма значение кога. *Просто си спомням.* Ти имаш ли представа, какво причиняват спомените на един мъж? — Гласът му бе мек, горещ, също като езика, който следеше устните ѝ.

— Н-не — отвърна неуверено тя, наблюдавайки го с очи, които изглеждаха почти черни.

— Ще ти покажа. Така че, когато ме втриса от спомените, ще знам, че и ти тръпнеш. Ще ме запомниш, Джой. Ще ме запомниш завинаги.

Тя забеляза увереността в очите му и сигурно щеше да се уплаши, ако тялото ѝ вече не се бе устремило към него, обзето от глад, усилян при всеки тласък на кръвта.

Той се отпусна на леглото до нея, без да я докосва, за да я запомни от медната коса до гладко изрязаните нокти на краката. Тя тръпнеше, все едно че той я галеше.

След това раменете му скриха стаята, той се наведе над нея, целуна слепоочията ѝ, езикът му описа спирала в ухото ѝ и се пъкна в чувствителната дупчица. До охладената от водата кожа, усещането на топлия му език бе невероятно.

Обърна се към него, изпълнена с желание и нужда да почувства твърдото свидетелство на разпалената му страст вътре в тялото си.

Той се разсмя и я повдигна в ръцете си.

— Не, сладката ми Джой — каза той и я обърна по корем. — Няма начин това да продължи завинаги.

— Гейб... *желая те*.

— И аз те желая. Сега е твой ред да ме слушаш.

Прокара възглавничката на палеца си по гръбнака ѝ бавно и ласкаво, докато стигна до скритата мекота. Чу я как рязко си пое дъх, и се усмихна отново, бавно и чувствено, а пръстът му проследи набъбналата ѝ плът.

— Сега ще те проуча — каза той и целуна рамото, гръбнака, нежната извивка на талията. — Ще опозная всяко местенце, всяка извивка, всяко малко възвишение и скрита долина.

Докато говореше, ръката му бавно пълзеше между бедрата ѝ и разливаше огън, който караше Джой да иска да се обърне по гръб и да го привлече в ръцете и в тялото си. Когато се опита, той се засмя и се отпусна върху нея, покривайки я, притискайки я, обтягайки ръцете ѝ над главата, преплел пръсти с нейните. Острите му косъмчета галеха гърба ѝ, а топлината на тялото му бе съсредоточена между бедрата.

— Гейб — прошепна тя. — Аз...

Тялото ѝ се сви, докато се опитваше да се измести под тази вълшебна тежест, желаше го до полуда, но не можеше да го докосне.

Той не я докосваше. Не и истински. Не по начина, по който тя искаше да бъде докосвана. Гърдите ѝ копнееха да усетят ласките му, устните му. Тя изплака в желанието да бъде изпълнена от него.

Той ухапа врата ѝ нежно и леко.

— Все едно че сме отново в „Малките благини“, нали? — попита с дрезгав глас той, повтаряйки нежното ухапване отново и отново. — Не можеш да ме докоснеш, както искаш, а си толкова близо. — Бедрата му се притискаха в нея, а ерекцията му се отриваше в чувствителната ѝ кожа. — Толкова близо.

— Не — отвърна веднага тя. — Сега е по-лошо, отколкото в „Малките благини“. Поне в тунела те усещах притиснат до гърдите си, до...

Думите ѝ замряха със стон, когато той я обърна. Притисна я отново и се настани върху нея.

— Така по-добре ли е? — попита той и отри тялото си в нейното, за да почувства топлината и мекотата.

Ласките му я караха да трепери. Усети как плътта ѝ пламва, и се зачуди дали и той се чувства по същия начин.

— Копнея — каза тя — за теб.

Той се усмихна мрачно и отново се отри в нея, дразнейки я с всеки поглед, с всеки дъх, дългият му член бе притиснат между телата им.

Очите ѝ бяха наполовина затворени и тя безпомощно се опитваше да се намести под него, а името му прозвуча като стенание от подпухналите устни.

Той се засмя и продължи да я дразни.

Младата жена внезапно се изви, разтвори крака и се опита да го доближи и да избегне мъчението да е толкова близо, същевременно така недостижимо далече.

Гейб улови бедрата ѝ между своите, подклаждайки огъня в нея с нови жарки движения.

— Помниш ли „Малките благини“? — попита той.

Тя се намираще в огнена хватка, която ѝ пречеше да достигне удовлетворението, за което копнееше, хватка, която я разпалваше, заради която ѝ се искаше да изкрещи. Тялото ѝ се изви, за да намери начин да открие търсеното също както в пещерата Лост Ривър.

— Сега е много по-зле — отвърна мъчително задъхана тя.

— Сигурна ли си? В „Малките благини“ не можеш да направя подобно нещо.

Устните му поеха гърдата ѝ и я засмукаха с ожесточение. В гърдите ѝ припламна диво удоволствие, скритата река в нея, река без начало и край, се устреми към настоящия момент. Извика името на Гейб, изкрещя от желание и усети тръпките му.

Той леко се измести и награди усилията ѝ, предоставяйки ѝ достатъчно свобода да си движи краката. В следващия момент те се обвиха около него.

— По-добре ли е така? — попита отново той.

Единственият ѝ отговор бе неясен звук, докато се наместваше.

Той изпъна ръцете ѝ над главата, така че зърната ѝ щръкнаха и потръпнаха под опитните ласки на езика му. Възбуждащите захапвания на устните му я накараха да извика в ритъм с неговите движения. С всички сили понечи да се извие, за да улови в себе си набъбналата му плът.

— Все още не, сладката ми Джой — каза той. — Все още не. Само си въобразяваш, че ме желаеш.

— Гейб — каза сломено тя и напрегнато се устреми към него. — Полудявам. Същото е като в сънищата ми, в кошмарите, когато бях готова всичко да направя, за да те усетя вътре в себе си.

Той потрепери целият.

— И ти ли си сънувала същото?

— Да. И найаве, и насън...

— Дори когато си мислех, че ще умра — довърши той до устните ѝ. Езикът му се вмъкна в устата ѝ с ритъм, който превърна всичко у нея в пламък от желание.

— Господи — промълви тя. — Ще ме убиеш.

— Няма — каза той и се плъзна надолу по тялото ѝ, устата му бе гореща, влажна и жадна. — Сега те проучвам. Има разлика. Има огромна разлика.

Усети как тежестта му я напуска и устните му се отделиха от нейните. Тихи дрезгави викове се отрониха от устните ѝ. Той бавно изследваше сметановата гладкост от вътрешната страна на бедрата ѝ. Сърцето ѝ замря, а сетне заби силно, когато допирът му стана нетърпимо интимен.

Не можеше да издържа повече, а в същото време не би прекъснала мига, дори от това да зависеше животът ѝ.

— Един горещ свят се отваря за мен. — Наведе се към невероятната ѝ мекота, вкуси я, люби я, както никога преди не бе любил друга жена. — Как съм могъл да те оставя?

Тя не отговори. Не можеше. Извиваше се леко под горещата му алчна уста. Отдаваше се напълно на невероятната чувственост на Гейб и забрави и минало, и бъдеще, дори настоящето. Наситено удоволствие се събираше и навиваше дълбоко в нея, също като река, уловена в разтварящия се камък, търсеца как да избликне.

Напрежението я изпълваше.

— Сега, Гейб, *сега!*

Той се усмихна над напрегнатото тяло.

— Да, сега.

Зъбите му я стиснаха едва доловимо и я засмукаха, докато не усети, че е на ръба. Тя се изви към него, разплакана, разтреперана, сякаш светът ѝ се разпадаше.

— Гейб — изрече немошно тя и прокара пръсти през косата му.
— Опитвах се да те изчакам.

— Не исках да ме чакаш. Наистина.

Целуваше я нежно, галеше я, наслаждаваше ѝ се с неподозирана нежност, всяко докосване я покоряваше, създаваше отново, откриваше нови нива на страстта, които трябваше да бъдат проучени.

— О, господи, Гейб. Престани. Не мога повече.

— Напротив, можеш. — Гласът му звучеше дълбок и дрезгав, думите се плъзнаха като шепот по чувствителната ѝ кожа. — Нали искаше да продължи завинаги, съкровище. Ще направя така, че да продължи.

Измъчваше я нежно, докато тя полудя отново и изплака името му накъсано, а ноктите ѝ се впиваха в стегнатите му рамене. Едва тогава той я дари с това, което тя искаше, плъзна се в нея, за да се слоят заедно. Стегнатите дълбоки тласъци я издигаха до неподозирани висоти, докато тялото ѝ го обгърна също като кадифен юмрук.

Сетне бе готова да извика името му в мига на екстаз, но устните им бяха слети също както и телата. Първите вълни на мощния ѝ оргазъм разтърсиха и двамата, а дрезгавият му вик заглуши нейния, когато усетиха желаното освобождаване, за което копнееха.

Беше неземно хубаво и продължи сякаш вечно.

И за двамата.

ГЛАВА 25

Гейб и Джой пристигнаха късно във фермата на семейство Чилдър, но преди това се бяха обадили, за да не притеснят някого. Джой познаваше неравните пътища до съвършенство и шофираше със същото това съвършенство. Беше страшничко. А имаше и много прах. Той се извиваше около тях също като глутница подивели кучета.

— Поне една седмица ще плюя пепел — каза той.

— Ти си виновен. Бях готова да спра още в един, но някой ме убеди да започнем истински... ъъ...

— Маратон ли? — попита, без да се притеснява, той.

Тя се опита да не се смее и да не се изчервява. Претърпя неуспех.

Лора Чилдър и Кейти излетяха от къщата и хукнаха към джипа, обгърнат в облак прах.

— Наистина ли сте открили нова пещера? — попита Кейти. — По-голяма ли е от старата? Може ли и аз да я видя?

Звънкият ѝ момичешки глас преливаше от нетърпение, което накара Гейб да се усмихне. По същия начин се бе чувствал и той като малък, когато целият свят бе едно вълшебство, което трябваше да бъде проучено. Нямаше представа кога нещата се бяха променили, кога почувства пресита, вместо вълнение, кога разбра, че става въпрос за подтик, а не за привличане. Много точно знаеше в кой момент е почувствал невероятното вълнение, че е жив.

Случило се бе преди няколко часа, когато за пръв път от седем години насам бе усетил, че Джой омеква и се отдава в ръцете му като разтопен от слънцето мед.

— И аз искам да видя новата пещера.

Този път развълнуваното гласче бе на Лора, която нетърпеливо подскачаше на място близо до джипа.

Сюзън Чилдър се засмя и разроши тъмната коса на дъщеря си.

— Последния път, когато убеди Джой да те вземе на експедиция в пещерата, пристъпи десет крачки и реши, че е по-добре двете с теб да си направим пикник до входа.

— Ама това беше толкова отдавна — заяви сериозно Лора. — Сега вече съм много по-голяма.

— А-ха — кимна Сюзън, разбрала всичко. — По-голяма с цели пет месеца.

Джой бързо се намеси, за да пресече недоволството, което се изразяваше по лицето на Лора.

— Все още никой не е влизал в новата зала. Току-що я открихме. А да се стигне там вътре, не е никак лесно.

— Това означава ли, че и аз няма да мога да отида? — попита Кейти.

Джой се поколеба.

— По всяка вероятност не, дребосъки. Засега единственият път натам е чрез спускане с въже поне трийсет метра. Все едно че говорим за девет бунгала, струпани едно върху друго, повече дори от тополите в двора. А ти знаеш, че не обичаш да се качваш обратно по въже, за да излезеш.

По лицето на Кейти се изписа инатливо изражение.

— Мечо-клечо ще ме носи.

— По този въпрос вече сме говорили. След като не можеш сама, значи няма да влизаш. Просто не е безопасно. А какво смяташ да правиш, ако Дейви се нарани и не може да те изнесе?

Кейти се намръщи и записва с върха на обувката си кръгчета в прахта.

— Значи е по-зле, отколкото да се спуснеш в старата пещера?

— Ооо — възкликна Джой. — Много по-зле.

Последва дълбока въздишка.

— Добре тогава. Но въпреки всичко си мисля, че мога да се справя. Искам да кажа, нали съм се родила без всякаква помощ — каза тя, следвайки някаква непонятна за възрастните детска логика. — Следователно все ще успея да се изкача по едно глупаво старо въже.

Сюзън се разсмя отново и разроши огнената коса на Кейти със същата обич, с която се отнасяше към дъщеря си.

— Браво, Кейти, детето ми. Кажете им.

— Родена без всякаква помощ ли? — попита удивен Гейб.

Джой искаше да пресече тази насока на разговора, но бе закъсняла. Сюзън вече се бе разприказвала и разказваше една от любимите си истории.

— Искаш да кажеш, че познаваш Кейти повече от десет минути и тя още не ти е казала? — попита Сюзън с престорен ужас в гласа.

— Нищо не е споменала. — Той ѝ се усмихна с небрежния чар на мъж, свикнал да си изкарва прехрана от срещи с непознати, от които трябва да черпи информация. — Май ти си единствената, която може да ми каже.

— Ние ще тръгваме — намеси се бързо Джой. — Трябва да сме при пещерата до...

Не се получи. Сюзън нямаше намерение да замълчи.

— Кейти е истинско пионерско чедо — също както едно време — каза Сюзън и обви с ръка раменете на детето. — Родена е в пустинята на няколко километра от нас.

Джой забеляза как цветът се оттича от лицето на Гейб, и с мъка потисна стона си. Никак не ѝ се искаше той да разбира колко глупава е била преди шест години. Не бе имала намерение да роди Кейти отстрани на един рядко използван път.

Но се получи така.

— *Какво?* — попита тихо Гейб, а устните му едва помръднаха.

— Да. — По-възрастната жена се усмихна кисело. — Така реагира и Рибата. Той пристигна тук като полудял в компанията на Джойс и един врещящ дребосък, разположили се на предната седалка. Горкичкият, беше преbledнял като платно, а е бил зачислен към медицинския екип в армията.

Гейб отвори уста. Единственият звук беше дрезгав стон.

— Всички деца на Рибата са родени в болница — обясни през смях Сюзън. — Все още го майтапим. Само защото тук-там имало по малко кръв, той се страхувал, че ще ги изпусне и двете. Нямаше никаква представа, че раждането не е най-чистата измислица на майката природа. — Тя се усмихна и поклати глава на наивността на Рибата. — Аз обаче знам. Всичките ми деца са родени тук, а съпругът ми винаги е бил до мен.

Кейти се усмихна гордо на Гейб.

— Ние с мама сме невероятен отбор.

— Да. — Сюзън отпрати на Джой присмехулен поглед. — Майка ти върши работата, а ти обираш лаврите.

Гейб знаеше, че трябва да се усмихне любезно или поне да каже нещо, каквото и да е. Но не можеше. Нямаше сили и губеше

равновесие също като в момента, когато се подхлъзна на склона към „Пипнах те“. Само че този път не можеше да разчита на обезопасителното въже, нямаше кой да го придържа, ако загуби равновесие и падне.

А в този момент той падаше.

Мисълта, че Джой е родила детето му наскред пустинята, го ужаси. Искаше му се да разбере какво е станало, защо не е била в болницата, заобиколена от лекари и сестри, в случай че нещо се обърка.

— Как, по дяволите... — започна той.

В следващия момент забеляза притеснението на Джой и замълча. Да й задава въпроси точно в този момент, не бе особено удачна идея. Тя се чувстваше неловко, а и на него не му се искаше да разкрие колко се интересува от миналото.

Беше обещал на Джой да не казва на Кейти, че й е баща. Щеше да удържи на обещанието си, дори това да го съсипеше.

А в този момент му се струваше, че ще стане точно това.

— Невероятно — обърна се той към Джой. — Някой път трябва да ми разкажеш всичко. Ама наистина всичко.

Слабата й усмивка показва, че тя никак не държи да провеждат подобен разговор.

Кейти го дари с широка усмивка и се качи в джипа.

— Чакайте малко — обади се Сюзън. — Обещах ви на двете с Лора сладки. Тичайте да ги вземете, деца.

С викове на радост двете момиченца се втурнаха обратно към верандата и нахълтаха в старата ферма. Щом вратата се хлопна след тях, Сюзън се обърна към Джой.

— Знам, че Кейти ти липсва, когато не е при теб — каза бързо тя. — Но да знаеш, че на нас с Лора ще ни е много приятно тя да остане тук.

— За уикенда ли?

— За колкото време прецениш да я оставиш. — Устата на Сюзън се изви надолу, а тя се опита да се усмихне тъжно. — Лора знае, че Кейти си заминава след няколко седмици. И аз знам. Искаше ни се да прекара колкото е възможно повече време с нас, преди да си тръгнете.

Джой прехапа долната си устна и сякаш щастието по лицето й отлетя.

Гейб едва се сдържа да не помоли, че и той иска да прекара колкото е възможно повече време с дъщеря си, за да я опознае, преди затварянето на пещерата да принуди Джой да тръгне по пътя, който си бе избрала за бъдещето.

Той самият също имаше планове.

Май му се очертаваше тежка битка, докато я убедеше, че си струва да остане с тях, въпреки че с Кейти нямаше да е много трудно. Тя обожаваше да му седи на скута, за да ѝ чете книжка, докато Джой работеше нещо на масата в кухнята, мръщеше се и местеше някакви листа и документи от една купчина на друга.

Не биваше да забравя и простичкия факт, че бе решен да не позволи миналото да се повтори — Джой да ражда детето си сама наскоро в пустинята.

— Знам колко ти е трудно да се справяш и с Кейти, и с цялата работа под земята, а и документацията, която те чака преди затварянето на пещерата — продължи Сюзън. — Затова си мислех, че няма да имаш нищо против да я отвлечем за известно време, след като двете свършат училище.

Хванати за ръка, момиченцата изскочиха от къщата и заподскачаха по прашния път.

— Помисли — настоя тихо Сюзън. Обърна се към децата с широко разперени ръце и весела усмивка. — Я да видя коя се сети да донесе и на мен?

И Кейти, и Лора ѝ подадоха по една сладка.

— Ами за Гейб и Джойс? — настояваше Сюзън.

Те подадоха още две сладки.

Гейб се опита да се усмихне на Кейти, когато взе сладката, но това му се стори едно от най-трудните неща, които бе правил през живота си. Не можеше да престане да мисли за Джой и пустинята, както и за всичко, което можеше да се обърка по време на едно раждане.

„Трябваше да съм с нея. Дали не е бременна и сега? Ако е станало нещо, къде ли ще бъде, когато започне раждането? Ами аз къде ще бъда?“

Въпросите измъчваха Гейб също като откъртилите се камъни по време на свлачището в Перу. Също както тогава, и сега нямаше как да

се предпази, нито къде да се скрие, не успяваше да избегне опасния порой.

„Тя дали се е научила да се пази? Или просто е изключила от живота си възможността да забременее? Нима е преценила, че сега е безопасно, че в тези няколко дни може да се люби с мен, без да забременее? Или просто ме обича толкова много, че прие риска, без дори да се замисли?“

Логичният отговор — че поради кой знае каква причина Джой не може да забременее сега — беше правилен. Но той не можеше да бъде сигурен.

Днешната Джой бе много различна от онази Джой, която познаваше преди седем години. Тя му отдаде тялото си, да, наистина, това бе истинско съвършенство. Но всичко останало у нея бе също като пещерата Лост Ривър, моменти на великолепиe сред тайнствения мрак, дълбок и необятен като времето.

Не че Джой криеше нещо.

Тя просто не разкриваше нищо.

Въпреки че прекарваха много време заедно, той не бе дори започнал да опознава Джой и бе така неуверен, както и в Перу.

„Има ми достатъчно доверие, за да ми е любовница. Това все пак е някакъв прогрес.“

Но за да му бъде любовница днес, не се изискваше същото доверие, което бе изпитвала към него преди седем години.

Нито веднъж по време на невероятните мигове на интимност, изпитани през последните часове, Джой не му бе казала, че го обича. Не намекна дори бегло, че иска те двамата да имат общо бъдеще.

Нито веднъж.

Този път няма обвързване, нито капани, нито скрито очакване.

„Няма бъдеще.“

Съществува само сегашният момент.

Преди седем години той може би щеше да приеме този настоящ момент, зареден със страст и едва ли щеше да поиска нещо повече.

„Преди седем години за теб бе прекалено рано да обичаш — а сега е прекалено късно за мен.“

Гейб си каза, че Джой грeши, че не е прекалено късно. След това си повтори същото отново. И отново.

Не можеше да си позволи да я загуби. Не и преди да е разбрал какво точно е открил.

ГЛАВА 26

Докато Джой шофираше обратно към Котънуд Уелс, тя усети прикрития поглед на Гейб. Единственият разговор в джипа се водеше благодарение на бърбенето на Кейти за щастливите весели моменти, които бе прекарала с приятелите си във фермата. Джой отговаряше на въпросите на дъщеря си разсеяно, за да ѝ остане достатъчно време да се чуди за какво мисли Гейб и откъде се появи мракът в очите му.

Страхуваше се, че всичко се дължи на обстоятелствата около раждането на Кейти. Беше очевидно, че е шокиран. Е, това не беше за учудване. Тя самата бе шокирана, когато осъзна какво става. А нямаше нито време, нито сила или енергия за друго, освен да роди нетърпеливото си дете.

Джой бе сигурна, че той ще започне да я разпитва за раждането в мига, в който останат сами. Беше му благодарна, че изчаква подходящ момент, за да задоволи любопитството си. Преди седем години нямаше да позволи нищо да му попречи да зададе въпросите, които го интересуваха. Тогава бе значително по-напорист. Може би все още бе такъв.

Тя можеше да бъде същата.

Вече разбираше неща, за които не бе и помисляла преди седем години: необходимо е да си безпощаден и напорист, ако искаш да оцелееш.

— Може ли Лора да остане за уикенда? — попита с озарено лице Кейти. — Ти ще ни вземеш след училище, а в понеделник ще ни качиш на автобуса. А през последната седмица на училище ще се прибирам у тях.

Джой издаде някакъв звук, с който да покаже, че я слуша внимателно, но без да ѝ дава прибързани обещания.

Кейти продължаваше да бърби безспир и щастливо за намеренията си. Това бе един от номерата на двете деца, с които се опитваха да убедят родителите си, че е най-добре или да имат две момиченца едновременно, или нито едно.

— Така няма да ти се налага непрекъснато да притичваш до автобусната спирка и ще имаш мнооого, ама наистина много време, за да ходиш в пещерата. Особено след като не ни даваш да идваме с теб — заяви Кейти, доволна от разсъжденията си. Обърна се към Гейб с щастлива усмивка. — Нали идеята е страхотна?

— Струва ми се, че не питаш, когото трябва — отговори вместо нея Джой.

— Ама...

— Майка ти е права — намеси се той. — Не е честно да караш някой друг да каже *да* вместо нея.

Кейти го погледна, без да крие разочарованието в големите си сиви очи.

— С теб никак не е весело.

Той се усмихна и бавно поклати глава.

— Няма да стане, дребоськи — отвърна той и нежно погали златните лунички по нослето ѝ. — И аз някога съм бил дете. Много добре знам как да измъкна това, което искам от родителите си.

В пълно недоумение Кейти погледна мъжа до себе си.

— Ти си бил дете?

— Разбира се.

— Наистина ли? А имаше ли си майка и татко и всичко останало?

Гейб успя да си наложи да не трепне пред погледа на Джой.

— Да. Имах си и брат.

— А с него непрекъснато ли бяхте заедно?

— Нямахме друг начин. — Той се усмихна, припомнил си моментите, когато двамата с брат му се караха. След това усмивката се стопи. Последният скандал се разрази по радиофона, когато Гейб се разкрещя на Дан, задето му е казал, че Джой е направила аборт. Дан не остана никак очарован.

„Недей да ми крещиш, брат ми. Тя ме прати да вървя по дяволите и каза, че ще направи това, което е най-добро за нея. Какво, според теб, трябваше да си помисля? Ти на мое място какво би си помислил?“

— И-ха, какъв си бил късметлия — възкликна Кейти.

— Така е — съгласи се напълно искрено Гейб. Може от време на време да му се искаше да срита брат си, но не можеше да си представи него да го няма.

— И аз искам сестричка, но мама все повтаря, че не растели по дърветата.

Усмивката му бе тъжна.

— А ти сигурна ли си?

Кейти завъртя очи нагоре заради шегата му и се притисна по-близо до него.

— Едно време си мислех, че е така. Всяка сутрин скачах и тичах навън, за да огледам тополите около бунгалата. — Въздъхна дълбоко. — Само листа и пръчки и сухи вейки. И то много, колкото искаш. Дори и на Коледа.

— Слушай ме сега, дребоськи. — Усмивката на Джой бе напрегната и притеснена. Тя добре познаваше копнежа в гласа на детето си за сестра или брат. — Ще звънна на Сюзън и ще измислим нещо за Лора. Става ли?

— Добре! Кога? Може ли ние двете да стотвим, когато Лора дойде? Рибата ще си донесе ли китарата? Мечо-клетчо дали ще попее? — Вече заредена с възторг, тя се обърна към Гейб. — Ти пееш ли?

— Не бих казал.

— Ооо! — Лицето на Кейти помръкна.

— Но заради теб ще попея.

— Супер! — Лицето на детето отново се озари от усмивка, което я правеше толкова много да прилича на майка си. — Ще бъде ужасно забавно! Ще накладем огън, ще си панираме цвят от тиква с кетчуп и...

— Кетчуп ли? — попита предпазливо Гейб.

— Ами да. Нали знаеш, слага се на хамбургерите.

— Това вече е истинско облекчение.

— Кое по-точно? — попита Кейти.

— Че няма да слагаш кетчуп върху панираната тиква.

— Уф. Гадост. Че кой би направил такава помия?

— Някой, който е наистина много гладен — отвърна веднага той. Джой се изкиска.

Кейти отново вдигна очи към тавана. Възрастните са толкова глупави понякога.

— Когато се наядем, стоим до късно и пеем, и гледаме Бляскавата река. Това ми е любимата част.

След кетчупа и панирания цвят от тиква, Гейб се страхуваше да пита повече. Само че любопитството надделя.

— Коя е Бляскавата река?

— Ами... Това е, въъ... забравих името. Мамо?

— Млечният път.

— Млечният път — повтори сериозно Кейти и се обърна към Гейб. — Да знаеш, че не е направен от мляко.

— Наистина ли?

— Че как ще успеят толкова много крави да се изкачат чак горе?

— Да, добър въпрос.

— Става дума за звезди. Много, ама много звезди. На тях там горе им е по-лесно да се движат, отколкото на кравите. Мама ми показва една книжка с картинки. Искам да отида там, когато порасна.

Гейб се опита да не си представя катеренето в небесата на цяло стадо швейцарски крави.

— Къде да отидеш? При звездите ли?

— Ми да!

Чувствата стегнаха гърлото му като в менгеме и той замълча, припомнил си моменти от своето детство, когато редеше мечтите със същия възторжен глас като дъщеря си. Когато бе на възрастта на Кейти, и на него му се искаше да полети до звездите. Не беше възможно, значи направи най-близкото до това. Обиколи колкото можа от земята.

А тя го чакаше да я проучи и му доставяше неизразимо удоволствие. Той попиваше чудесата на земната красота и разнообразие, докато не се пресити. След това пресъздаваше видяното с думи.

За известно време му беше достатъчно.

Но колкото и разнообразни, колкото и тайнствени да изглеждаха чудесата по света, те вече не успяваха да напълнят празнотата, която заемаше все повече място в гърдите му. И въпреки това, тайнствата на света продължаваха да го зоват. Вече не успяваше да си представи живота без проучвания, пътешествия и открития, защото това би означавало, че е мъртъв.

— Блестящата река значи — каза той. — И всяка звезда си има своя бляскава красота.

Кейти се разкиска и протегна ръце, сякаш искаше да грабне всичките звезди в небето.

Той се усмихна и докосна меките детски коси, зачуден как е възможно едно дете да обобщи така точно чувствата му към живота. Усмивката му помръкна, когато осъзна, че това будно красиво дете може постепенно и неусетно да изпита същата празнота, която усещаше и той и с която можеше да се справи единствено и само Джой.

Не искаше дъщеря му да изпитва познатата му празнота. Пожелаваше ѝ животът ѝ да бъде истинска Блестяща река, а възможностите да се плискат безкрайно в протегнатите ѝ ръце. Изпитваше към дъщеря си същата безпомощна любов, която караше Джой да се моли Кейти да има по-лек и спокоен живот, отколкото майка си.

Но гаранция нямаше, че животът ще предостави щастие на Кейти Андерсън.

Тази мисъл го прободеше болезнено. Нямаше начин да изживее живота на Кейти вместо нея, не можеше да избере за нея мъж, който да опита прелестите ѝ. Единствената възможност бе тя да си избере по-добър мъж от баща си.

Молитвата му не бе много по-успокояваща, отколкото изречената от Джой.

ГЛАВА 27

Щом джипът спря край бунгалата, Дейви се приближи, за да ги поздрави с победоносна усмивка.

— Жената на Рибата идва, за да донесе провизии. Каза, че щяла да си поиграе на война с Кейти, докато сме в пещерата.

— Аз ще приготвя вечерята — казаха Гейб и Джой в един глас.

Спогледаха се и се разсмяха.

— Какъв невероятен интерес към работата — каза тихо той.

Тя му се усмихна и го погледна хитро с крайчеца на околото си, а той затаи дъх. Помисли си, че тя се усмихва много малко от преди седем години. Мисълта, че освен невинността ѝ, може да ѝ е отнел и смеха, го прониза като нож също толкова болезнено, колкото и опасението, че няма да успее да спаси дъщеря си от неприятните изненади на живота. Можеше единствено да наблюдава, да се моли и да я дарява с обич.

— Аз ще вдигна — заяви бързо Дейви. — Мразя готвенето — добави той, без да се обръща към някого специално.

— Наистина ли? — тъмните вежди на Гейб се извиха. — А пък аз бях останал с впечатлението, че каквото и да докоснеш, се превръща... — той обърна поглед към Кейти — в каша.

— Да, но Кейти харесва как готвя, нали Мечицо-клечицо? — попита той и вдигна момиченцето, за да го свали от джипа, и я подхвърли внимателно към небето.

— Готвиш точно като Мечо-клето — каза тя, разсмяха се и подръпна русата коса на Дейви.

— Това дете може да направи кариера като дипломат — каза Гейб.

— Аз съм сразен! — Дейви притисна едната си ръка към сърцето и прихвана Кейти само с другата. — И ти ли, мое сладко малко момиче?

— Къде е кръвта? Покажи ми? — Кейти се кискаше и подръпваше памучния пуловер на Дейви, за да надникне вътре. — Уф!

Космаци! Мечо-клучо е космат. Мечо-клучо е космат — започна да припява тя, докато той я отнасяше към верандата.

Гейб тихо се засмя, докато двамата с Джой слизаха от джипа. Беше удивен от неизчерпаемата енергия на Кейти и шеговития весел начин, по който приемаше живота. Погледна към Джой, когато поеха към бунгалото.

— Отгледала си едно прелестно момиченце — каза той. — Толкова общителна. Толкова жизнена.

Джой не знаеше какво да отговори и спря, за да го погледне сериозно с ясните си сиви очи. Не можа да възпре сълзите, когато думите му достигнаха съзнанието ѝ и разсеяха спомена за годините на натрупан страх и неизречени съмнения. Имаше толкова много случаи, когато се чудеше дали се справя добре с отглеждането на Кейти, да не говорим за неизброимите вечери, когато бе прекалено уморена или заета, за да отдели на дъщеря си времето, което заслужаваше.

— Благодаря — отвърна Джой. — Има моменти, когато ми се струва, че съм пълен провал като родител, че нищо не правя както трябва.

Погледна в очите ѝ и забеляза колебанието, съмненията и напрежението, съпътствали отглеждането на дете без чужда помощ. Обрамчи лицето на Джой с длани, наведе се към нея и докосна с устни мокрите мигли.

— Винаги си я обичала — каза той. — Нито едно дете не може да иска повече от родителите си.

Сълзите ѝ бяха толкова солени. Той усети трепета ѝ. Когато младата жена изви лице към него, Гейб я целуна леко и усети въздишката, когато дланите ѝ се разпериха на гърдите му.

— Доктор Джойс, мисля, че трябва да пробваме... — Вратата на бунгалото се тръшна, а гласът на Дейви пресекна.

Гейб сгуши Джой до себе си и притисна лицето ѝ към гърдите си, за да скрие сълзите. Дейви ги гледаше с недоумение.

— Невинаги се караме — каза Гейб. — Понякога се одобряваме.

Дейви погледна от строгото лице на по-възрастния мъж към жената, сгушена и защитена до гърдите му.

— Да, ясно. Май попаднах на момент на одобряване. — Той прокара ръка през гъстата си руса коса и въздъхна. — Май е най-добре да изчезвам.

— Няма проблем — каза Гейб. — Просто исках да ти кажа как стоят нещата. — След кратко мълчание той обясни: — Според мен Маги няма да има нищо против да ѝ помогнеш да пригответе обяда днес.

— Маги — повтори Дейви.

— Именно, Маги. Ако те интересува. Ако ли не, проблем няма. — Гейб сви рамене. — Тя е истинска жена и няма да позволи на никого да я прави на глупачка. Ще си намери друг.

Дейви срещна сериозния поглед на Гейб за момент и след това се усмихна.

— Странно. Познавам я вече две години и никога не е споменавала името ти.

И двамата мъже знаеха, че Дейви няма предвид Маги.

Гейб не отговори. Продължи да притиска Джой към гърдите си, да гали нежно косата ѝ с едната ръка, а с другата бе готов да я защити от всеки, който се осмелеше да навлезе в негова територия.

Дипломантът се поколеба, сетне сви рамене.

— Май ще трябва да се правят сандвичи. — Най-неочаквано се усмихна. — Ако видиш доктор Джойс, кажи ѝ, че ще атакуваме „Замъка на Джой“, след като похапнем.

— Добре — отвърна Джой.

Гласът ѝ прозвуча приглушено до гърдите на Гейб. Тя поклати глава и се разсмя безпомощно.

— Господи — измърмори тя и вдигна поглед към неясните очи на Гейб, изпълнени с веселост. — Чувствам се като тийнейджърка, след като са я хванали на верандата с приятеля ѝ.

Дейви се подсмихна.

— И така изглеждаш. Нямах представа, че можеш да се изчервяваш. Или вратът ти отзад е изгорял? — пошегува се той.

Тя изпъшка и отново зарови лице в гърдите на Гейб. Не вдигна глава, докато смехът на Дейви не заглъхна, когато младежът влезе в бунгалото на Маги и вратата свирепо изскърца.

Джой въздъхна, прегърна Гейб и се наслади на близостта му под жаркото пустинно слънце. Не я беше грижа, че Кейти или Рибата, или Маги могат да се появят всеки момент. Точно сега имаше нужда от Гейб, искаше да усети силата и загрижеността му, нежната му прегръдка, в която се чувстваше толкова сигурна.

Бе минало много време, откакто някой я бе прегръщал, просто да я прегърне нежно и приятелски, за утеха, нищо повече.

Гейб тихо наведе глава и отпусна буза на изсветлялата от слънцето коса на Джой. Вдъхна дълбоко, сякаш поемаше мириса ѝ в душата си, сякаш тя бе светлината, която го изпълваше. Не си спомняше кога за последен път е прегръщал жена, без да е изпълнен с очакването час по-скоро да се люби с нея.

След това осъзна, че никога не бе прегръщал жена по този начин, отнасяйки се към нея, все едно че бе самият живот.

— Мамо — повика я Кейти и излезе на верандата, — ти кога ще се обадиш на Сюзън?

Гейб отпусна ръце с истинска неохота и се обърна към дъщеря си. Вместо да отстъпи, Джой стисна ръцете му и се подпря на него.

— Скоро, дребосъки — каза тя.

Кейти погледна любопитно от майка си към високия мъж, който я прегръщаше.

— Защо прегръщаш Гейб?

Джой никога не избягваше въпросите на Кейти в миналото, колкото и трудни да бяха отговорите. Нямахме да го стори и сега.

— Защото го харесвам.

— А не харесваш ли Мечо-клето и Рибата?

— Разбира се. При това много.

— А тях не ги прегръщаш.

— Те не са Гейб — отвърна простиичко Джой.

Кейти се замисли за момент, сивите ѝ очи бяха сериозни като на майка ѝ. След това момиченцето кимна, очевидно приела обяснението и логиката на чувствата, скрити в него.

— Гладна съм.

Джой си отдъхна.

— Време е да се заемем с важните неща от живота — каза тя тихо, така че само Гейб да я чуе.

— Като например храната ли? — попита я също толкова тихо.

— Като храната. — Усмихна се на дъщеря си. — Маги прави сандвичи, за да ги занесе в пещерата.

— О, боже! Дали вече е свършила?

— А дали ти не можеш да отидеш и да ѝ помогнеш, за да свърши по-бързо? — отвърна в същия дух Джой.

Кейти въздъхна. Беше ѝ забавно да прави такос. Но сандвичите бяха нещо друго. От друга страна, умираше от глад.

— Ще я попитам.

Пое към бунгалото на Маги с една трета от обичайната скорост и ентузиазъм.

Гейб и Джой заедно минаха през бунгалото към задния двор, където на простора висеше наскоро изпраната екипировка за пещерата. Можеше да използва и електрическата сушилня, но предпочиташе да усеща мириса на слънцето по дрехите. А и така не претоварваше генераторите.

Докато Джой прибираше топлите чисти дрехи, той я наблюдаваше така, сякаш я виждаше за пръв път.

— Разкажи ми за раждането на Кейти — помоли той.

Ръцете на Джой сякаш се вдървиха. След това събра щипките.

— Просто класически разказ за прекалено много, прекалено скоро, а след това прекалено малко и прекалено късно.

Той стоеше с протегнати ръце, докато тя добавяше нови неща върху непрекъснато растящата купчина.

— Тогава живееш у семейство Чилдърс — започна тя.

— Те приятели на родителите ти ли бяха?

— Не. Сюзън бе пуснала обява за домашна помощница, която да живее у тях, а след като родителите ми починаха, аз трябваше да си намеря къде да живея. Работата бе идеална за мен. Имах къде да живея, щеше да ми остава достатъчно време, за да уча, и достатъчно пари, за да си сипвам бензин и да ходя с колата на лекции.

Той знаеше, че родителите на Джой не са богати, но не бе предполагал, че ще остане без пари.

— А родителите ти не ти ли оставиха нещо? Пари от застраховка... каквото и да е?

— Оставиха ми спомени. — Подаде му нова дреха. — Хубави спомени. И джипа.

Той не можеше да повярва. Парите, които ѝ бе изпратил, нямаше да са ѝ достатъчни, за да се справи. Но те бяха предназначени да ѝ помогнат, докато се върне от Ориноко.

Когато най-сетне се бе върнал в цивилизацията, беше открил, че тя не иска и да знае повече за него. Поне така бе решил, след като изслуша Дан.

„Каза ми да вървя по дяволите, че ще направи каквото е най-добре за нея.“

И двамата бяха сбъркали, а Джой бе плащала вместо тях.

— Как се справи? — попита той, а гласът му бе станал дрезгав от вълнение.

— Използвах твоите пари, за да плащам по време на бременността и раждането.

— Ами ежедневните разходи?

Тя сви рамене и му подаде още дрехи.

— Правех каквото правят всички, когато имат нужда от пари. Работех на две места. При Съюзън живеех и работех. Другата ми работа бе като асистентка на някои професори от факултета по геология.

— А бременността ти... трудна ли беше?

— Докторите често ме наричаха пациент мечта. Млада, силна, здрава и гъвкава. Пълзенето из пещерите те поддържа в добра форма. Физически ми нямаше нищо.

Гейб не попита нищо за психическото ѝ състояние. Не беше и нужно. Представяше си колко трудно ѝ е било да изкара бременността след смъртта на родителите си, след неговото заминаване и необходимостта да работи на две места, докато все още учи.

— Какво стана? — попита най-сетне той. — Защо Кейти се роди в пустинята?

Джой продължи да трупа дрехи в ръцете му. Не отговори.

— Съкровище?

— Дни наред имах фалшиви родилни болки. Стигах до половината път към града и контракциите спираха. Тогава обръцах и се връцах във фермата на семейство Чилдърс. — Усмихна се тъжно. — Повторението е майка на знанието.

— А лекарят ти защо не направи нещо?

— Какво например? В края, непосредствено преди термина, фалшивите родилни болки са нещо естествено, особено за жени, които раждат за пръв път. Нещо напълно естествено.

— Защо не остана в болницата, за да си по-спокойна?

— Бях предвидила пари само за един ден.

Пръстите му се свиха около дрехите и той едва се сдържа да не изругае.

— Значи върна се във фермата на семейство Чилдърс. После какво стана?

— Три пъти ходих така напред и назад. На четвъртия път, когато започнаха контракциите, просто не им обърнах никакво внимание и продължих да работя. Нямах повече време за губене и фалшива тревога. Някакъв трактор се беше счупил, а Сюзън преносваше Лора и не се чувстваше много жизнена.

— Продължавай.

Джой свали и последната дреха от простора, сгъна я и я остави на купа в ръцете му. Мрачното му изражение ѝ показваше как се чувства.

— За всички имаше много работа във фермата — каза тя. — А аз работих, докато усетих, че повече не мога. Тогава се качих на джипа и подкарах към града. Когато най-сетне разбрах, че този път няма шега, вече бе прекалено късно. Намирах се на средата на пътя и нямаше да успея да стигна. Кейти нямаше търпение да се роди.

— Господи. Ти какво направи?

— Единственото, което можех. Отбих джипа край пътя, издърпах постелката за палатки от багажника и... — Сви рамене и се опита да не си спомня колко се бе уплашила.

Колко бе ужасена и напълно сама.

— Сигурно си била ужасена — каза той тихо. — Едно уплашено двайсетгодишно момиче ражда само в пустинята.

— Отначало наистина ме беше много страх. По-късно просто не ми остана време да се страхувам. — Усмихна се едва-едва. — Раждането не зависи особено много от волята на майката. Към края бебето само ме водеше.

Отначало не посмя да попита. Въпреки това трябваше да разбере.

— *Била си сама през всичкото време?*

Джой вдигна поглед. Мъката и съжалението в очите му я накараха да пожелае въпросът за раждането на Кейти никога да не е повдиган.

— Не — отвърна бързо тя и докосна ръката му. — След известно време се появи Рибата. После вече беше по-добре. Той беше изкарал курсове за спешна медицинска помощ и беше много мил и внимателен с мен. Знаеше как да ми помогне. Кейти изобщо не бе наранена. Точно

това ме плашеше най-много — нещо да не се обърка и да не знам какво да направя с детето.

— Когато... — Гейб преглътна и попита: — Кога се появи Рибата?

— Не знам. В един момент бях сама и ме болеше ужасно, бях толкова уплашена, а в следващия той бе до мен и ми даваше кураж. После нещата станаха по-лесни. Кейти се роди бързо.

Силно стиснатите пръсти на Гейб и изпъкналите от напрежение мускули по ръката му уплашиха Джой. Той приличаше на мъж, който никога не се е усмихвал и никога няма да се усмихне.

— Гейбриъл — каза тихо тя. — Недей. *Вината не беше твоя.*

В мига, в който изрече думите, тя разбра, че е така. Колко дълго бе обвинявала Гейб, че я е напуснал, че я е оставил сама да гледа дете. Но не всичко бе негова вина. Наистина. Тя бе искала той да я люби, беше настоявала и не бе мислила за нищо извън прелестните мигове в прегръдките му.

Не бе някоя невежа глупачка, която не разбираше как става зачеването и никога не е чувала за предпазване от нежелана бременност. Просто ѝ беше все едно. Съвсем по детски бе предполагала, че нещата ще си бъдат наред, че просто трябва да обича Гейб и накрая всичко ще се оправи.

Така беше.

И то не само както бе очаквала.

Гейб не беше виновен. Не можеше повече да го обвинява за собствената си наивност и заради смъртта на родителите си, настъпила толкова скоро, след като той си тръгна. Въпреки това той се обвиняваше. Вината личеше в пустите очи, в бръчките на болка, събрали се около устата му. Преди щеше да ѝ достави удоволствие да го види как страда, но сега вече не се чувстваше така.

Неговата болка бе и нейна. А болката унищожаваше.

— Гейбриъл, чуй ме — изрече напрегнато тя. — Вече не те обвинявам. Бях достатъчно разумна и знаех какво може да стане, но исках единствено теб. Желаех те. Направих всичко по силите си, за да те накарам и ти да ме пожелаеш. Не бива да се чувстваш виновен. — Тя се засмя. — За едно наистина умно момиче, аз се проявих като пълна глупачка.

— Недей — прекъсна я дрезгаво той. — Недей да се обвиняваш. Аз съм този, който трябваше да предвиди всичко. Не трябваше да спя с девствено момиче.

— Ти не си го направил насила — обади се раздразнена тя. — Аз ти се отдадох по свое желание, с цялата си страст!

— О, боже, да. — Той затвори очи, спомнил си миналото. — Никога не е имало друга като теб. Никога. Ти ме преследваше чак в най-отдалечените кътчета на земята.

Думите преминаха като поток през нея, помитайки останките от миналото, за да открият път за нови възможности там, където преди имаше единствено пречки.

— Така вече е по-добре — каза тя. — Ти ме викаше с всеки един от „Гласовете“.

— Ти ме мразеше.

Понечи да отрече, но не успя.

— Да. Известно време беше така. Мразех и себе си. Мразех живота. После пораснах. Най-сетне. Не бива да мразиш себе си, Гейбриъл. Не си струва. Просто не си струва.

Той не можеше да я погледне в очите, затова отпусна назад глава и остави жарките лъчи на слънцето да го пернат през лицето.

„Как да не се мразя след всичко, което й причиних?“

— Как успя да спреш да ме мразиш? — попита най-сетне той.

— Успяваш, когато пораснеш. Опознаваш себе си, собствените си недостатъци и преставаш да мразиш и себе си.

Той си пое дълбоко дъх и отново погледна Джой в очите. След дълго мълчание, отново заговори:

— Каза ми, че ако съм дошъл в Лост Ривър, за да търся опрощение, съм попаднал на погрешното място. И въпреки това се опитваш с всички сили да ми простиш.

Тя рязко си пое дъх. Той беше прав. След като видя и научи какъв е новият Гейб, тя бе успяла да разбере много по-добре Гейб какъвто бе преди седем години — а също и себе си. Тя също бе част от страстната им нехайност.

Беше си платила.

Също и той.

— И на себе си ли прости? — попита тихо той. — Все още ли вярваш, че си била глупачка, която се е отдала на порива на любовта?

На мен?

— Не знам. Още е много рано. Току-що открих, че вече не те обвинявам.

— Джой — прошепна той и се наведе към нея, стиснал купа сухи дрехи. — Целуни ме. Моля те. Искам да знам какъв е вкусът на прошката. Тогава може би ще успея да простя на себе си.

Въпреки че ръцете ѝ бяха пълни с дрехи също като неговите, тя се надигна на пръсти и докосна устните му. Езикът му проследи крайчетата на усмивката, а тя въздъхна и разтвори устни. Остана до него дълго, упоена от сладостта на целувката му.

— Кажй сега? — попита най-сетне тя, едновременно с шеговит и сериозен глас. — Какъв е вкусът на прошката?

— Слънце. Спокойствие. И мента.

Смехът ѝ се разнесе в следобедната тишина.

Той наблюдаваше превъплъщението ѝ, удоволствието в усмивката, светналите очи, също както бе в най-съкровените му мечти.

Това бе един от спомените, който не бе лъжа. Нямахше нищо по-красиво на този свят от засмяната Джой.

ГЛАВА 28

Докато Гейб забиваше клин във варовика, звукът на метал, удрящ се в метал, ехтеше с болезнена яснота из „Малките благини“. Той заби втори, след това трети, избирайки много внимателно ъгъла, за да осигури максимална сигурност.

Камъкът бе устойчив. Пое клиновете лесно, а на повърхността не останаха нито следи, нито пукнатини.

Двата клина би трябвало да обезопасят въжетата. Знаеше го. Освен това знаеше, че Джой ще бъде първата, която ще се спусне в пропастта. Затова заби и третия метален клин. За пълна сигурност.

Железните карабини щракнаха на място и задържаха въжето стегнато. Джой щеше да се спусне в неизследваната зала, която вече бе кръстената нейно име. Но моментът още не бе настъпил. Той все още не бе доволен от мерките за сигурност.

Омота катераческото въже около тялото си, приклеци крака на стените на тунела и се отпусна първо напред, после назад, пъшкайки от усилие, докато опитваше издръжливостта на клиновете.

Не поддаваха. Нищо не помръдваше. Не усети да се разхлабват.

Гейб продължи да изпитва въжето. Не спря, преди да е напълно убеден, че и клиновете, и въжето ще издържат.

— Искаше ми се да използваш и обезопасяващо въже — каза той.

— При спускане — обясни търпеливо Джой, — обезопасяващото въже може да създаде повече неприятности, отколкото да ти даде сигурност. Двете въжета се оплитат непрекъснато, а аз...

— ... заплиташ се и увисваш като муха в паяжина и не можеш да помръднеш нито нагоре, нито надолу, нито настрани — довърши вместо нея той. — Знам, знам. И аз бих постъпил така, ако се спусках. Просто се притеснявам, че ще бъдеш без второто обезопасяващо въже.

Отново подръпна въжето, преди да се настани на козирката и да започне да отпуска постепенно въжето отвъд ръба. Катераческото въже

беше дълго трийсет и шест метра. Ако не достигнеше до дъното, щеше да го смени с шейсетметровото, което Дейви донесе в пещерата.

Около пет метра оставаха, когато усети, че тежестта е достигнала дъното. В мрака някъде долу свободният край на въжето бе опрял в нещо. Надяваше се това да е дъното, а не някой издатък над нова пропаст.

— Искаш ли шейсетметровото въже? — попита той.

Тя поклати глава.

— Не и преди да се убедим, че имаме нужда от него. Ако се окаже, че това е късо, ще се изкача обратно и ще опитаме отново.

Той се взря надолу в „Замъка на Джой“. Зелената светлина от химическата свещ, която Джой бе хвърлила, все още разпръскваше призрачни отблясъци към изваяните варовикови скали, от едната страна оградени с дантелени образувания. Дъното на залата не се виждаше. Не се виждаше и химическата свещ. Нямаше как да се прецени дали светлината е на пода на пещерата, или се е заклезила на някоя от многобройните причудливи форми.

Невидимата в мрака вода танцуваше и пееше. Ромоленето на призрачни разговори се носеше по въздушните течения, предизвикани от все още неоткрития водопад на Лост Ривър. „Замъкът на Джой“ бе невероятно място, примамливо и загадъчно.

Предпочиташе той да се спусне, вместо да спусне Джой сама на това враждебно непознато място.

„Тогава престани да мрънкаш — каза си той. — Тя ще използва същите мерки за сигурност, които би използвал и ти самият. Ще се спусне по същия начин, по който би го направил и ти. Както самата тя изтъкна: каквото за единия, това и за другия.“

Само че мисълта да я загуби по време на проучване го накара да осъзнае колко пуст ще бъде животът му без нея — и колко пълноценен бе станал, докато наблюдаваше смеха ѝ и се наслаждаваше на прегръдките ѝ.

Когато се замисли сериозно дали да не забие и четвърти клин, макар че бе абсолютно ненужно, сам не знаеше дали да плаче, или да се смее. Вместо това се измъкна назад към по-широкото място в тунела, където чакаха Джой и останалите пещерняци.

— Готова ли си? — попита я той. С нетърпящ възражения глас добави: — Отрязвах късо парче от моето въже и го привързах към

третия клин. Вземи го и не го изпускай, докато не излезеш от тунела и не застанеш в готовност за спускане. Когато се отпуснеш по корем, катераческото въже ще ти се пада от лявата страна, а обезопасяващото — от дясната. Разбра ли?

Дейви и Рибата се спогледаха и зачакаха доктор Джойс да нареже Гейб Венчър като кисела красавица. Не че двамата мъже не бяха съгласни, че обезопасителното въже е необходимо. Така беше, но разбираха, че опасната част е човек да не загуби опора и да не се изплъзне.

Само че шефката им не понасяше хора, които се опитваха да я учат как да си върши работата. Дори понякога се дразнеше и от направените предложения.

Да не говорим за нарежданията.

Джой рязко изправи глава. Отвори уста, за да му се сопне, като обясни, че е пълзяла в къде-къде повече пещери от него и все още е жива. В следващия момент забеляза изопнатото от напрежение лице на мъжа и ясно очертаните бръчки и си даде сметка, че той се притеснява не заради уменията ѝ, а единствено за безопасността ѝ. Беше обикалял достатъчно непристъпни диви места и знаеше, че късметът понякога е значително по-важен, отколкото уменията.

— Добре — каза тя и изпусна мъчително сдържания дъх. — Благодаря ти, Гейбриъл.

Дейви тихо изруга.

— По дяволите, Рибата. Дължи ти петарка.

— За какво? — полюбопитства Маги.

— Според Рибата доктор Джойс щяла да остави Гейб да я спуска в пещерата и да забие клиновете за въжетото. Оказа се прав и за двете — обясни Дейви.

— Значи излиза, че Гейб се е катерил по повече скали и знае повече за клиновете, отколкото ние — отвърна Маги, без да разбира. — И какво от това?

Дейви издаде някакъв звук в знак на презрение.

— Рибата също е обикалял из много пещери, но доктор Джойс не остави на него да обезопаси въжетата, нито да... — сви рамене. — Нали се сещаш.

Джой ги чу. Не се бе замисляла по този въпрос, но бе истина: никога не поверяваше живота си в ръцете на друг, ако тя самата

можеше да свърши работата. Почти непрекъснато пускаше другите, а сетне ги следваше сама, без да разчита на помощ. Когато бе възможно, оставяше Рибата да я спусне, а после обикаляше, докато открие път, по който да мине, без да разчита на нечия помощ.

Никога не се бе замисляла над действията си. Просто нещата бяха все така, откакто Гейб я напусна и родителите ѝ починаха.

— Рибата — каза тихо тя през рамо, така че Маги и Дейви да не я чуят. — Не че ти нямам доверие...

— Знаем — прекъсна я със същия тих глас Рибата. — По дяволите, и мен да ме беше оставил някой копелдак сам да се оправям край пътя, и аз нямаше да се доверявам на жив човек, освен ако нямаш друг избор. Трудните уроци не се забравят току-така.

Гейб чу всяка една от думите на другия мъж. Клекна край стената на тунела и усети сърцето си студено като скалите наоколо. Прииска му се да изпълзи от собствената си кожа и да изостави миналото, което никога не трябваше да протича по този начин.

Само че миналото не можеше да се промени независимо дали му харесваше, или не. То си оставаше същото. И не можеше да се забрави.

За него нямаше прошка.

Той не можеше да си прости.

Джой усети напрежението в тялото на Гейб и разбра, че в този момент той изпитва омраза към себе си. *Копелдак, който я е оставил сама да се оправя край пътя.*

Освен това знаеше, че нещата не стояха точно така. Той не си бе поставил за цел да я прелъсти, а след това да я зарече сама да ражда детето в пустинята. Ако бе знаел, че ще стане така, все някак щеше да предотврати нещата, каквото и да му бе струвало.

Знаеше го със същата сигурност, с която можеше да каже, че е жива.

А дали той знаеше?

Понечи да му каже, след това спря. Нямаше как да го успокои, без да разкрие пред Рибата кой е бащата на Кейти. Но можеше да го успокои по друг начин.

— Ще проверя светлините — каза тя.

Без друго предупреждение, тя прекъсна връзките на каските и на двамата, така че телата им останаха обгърнати от кадифената нощ на

пещерата Лост Ривър. Взе ръката му, свали ръкавицата и сведе устни към дланта му.

Той се напрегна още повече и понечи да изтегли ръка, отказвайки да приема утехата.

Тя го стисна и прилепи дланта му към бузата си, а сетне зашепна — единственият глас сред множеството ехтящи в тунела.

В следващия момент той се отпусна. С непонятно възклицание притисна Джой към себе си. Когато устните им се срещнаха, тя усети солените мъжки сълзи.

— Гейбриъл — прошепна накъсано тя. — *Недей.*

Единственият му отговор бе целувка, дълбока и нежна.

Отблъсна я от тялото си и обърна гръб на останалите, за да включи отново светлината на каската.

Тя забеляза блясъка на сълзите в ъгълчетата на очите му и ѝ се стори, че нещо я прерязва.

— Хайде, върви — прошепна с дрезгав глас той. — Ако имаш нужда от мен, този път ще съм наблизо. Обещавам.

Без да вижда какво прави, тя си сложи ръкавиците и докосна устните му.

Той целуна нежните ѝ пръсти.

— Всичко е наред — прошепна Гейб. — Върви да проучиш новия свят. Ще съм зад теб.

За миг усети дъха му по пръстите си. След това сложи ръкавицата и започна да се измъква с краката напред през „Малките благини“ към козирката. Почти веднага долови шумоленето на дрехите на Гейб.

След няколко минути ботушите ѝ се опряха в клиновете, които той бе забил в скалата, за да държат въжето. Обърна се на една страна и се запромъква бавно между тях, докато напипа катераческото въже. Закачи го за швейцарската си седалка. То щеше да ѝ служи за спирачка и да намали скоростта на спускането. Имаше и други начини, но тя не им се доверяваше.

След като въжето бе закачено внимателно, тя тихо изруга и се заизмъква, докато въжето не мина между краката ѝ отпред, за да го прехвърли диагонално през гърдите, а после през лявото рамо. Едва когато го бе нагласила като за спускане, тя закачи и късото обезопасително въже към швейцарската седалка.

Това не беше нито най-лесният, нито най-приятният начин, особено в тесния тунел. Само че късото въже щеше да я държи, ако загубеше равновесие, докато се прехвърляше през козирката за спускане. Едно падане би било страшно, мъчително, но поне много кратко.

Приближи към козирката. Щом започнеш спускането, тежестта ѝ щеше да изпъне въжето. Най-трудното предстоеше.

Изведнъж краката ѝ провиснаха над нищото. Продължи да се избутва с ръце. При устието на тунела се опита да изтласка крака под тялото си, да клекне и бавно да се отпусне от козирката, както катерачите обикновено започват спускане.

Само че нямаше достатъчно място.

— По дяволите — измърмори тя.

Тук нямаше кой да ѝ помогне. Цената на спускането в „Замъка“ щяха да се окажат няколко неприятни драскотини.

Шепнейки думи също толкова мрачни, колкото и неосветената пещера, тя се оттласна от ръба на козирката и увисна като тежка змия на катераческото въже. Гейб бе отрязал обезопасителното въже достатъчно късо, така че да не се заплете, освен ако тя не се завъртеше като топка.

Но Джой владееше положението. Спускаше се сантиметър по сантиметър, докато мина под козирката и напипа стената отдолу. Сега вече можеше да се освободи от обезопасяващото въже.

— Много добре си пресметнал дължината на обезопасяващото — каза му тя. — Благодаря ти.

— Пак заповядай.

Джой зае позиция край стената, краката ѝ бяха разкрасени на ширината на раменете, катераческото въже — в готовност за спускане. Обърна светлината към стената и видя, че е сравнително гладка.

— Освобождавам обезопасителното въже — извика тя.

— Поемам въжето — отговори той.

Въжето бавно се издигна, докато той най-сетне го прибра. След това се зае с другото.

— Спускане. — Докато изричаше думата, се оттласна и освободи въжето с дясната си ръка.

Ако Гейб я спускаше, той щеше да отговори както обичайно. Но той нямаше участие в спускането и затова мълчеше.

— Дай им да се разберат, съкровище!

След окуражителните му думи последва мълчание, а след това прозвуча доволният смях на Джой. Звукът бе изненадващ, възторжен, жизнен, смях на жена, попаднала на неизвестно място, но уверена в уменията си, сигурна в мъжа, който бе обезопасил въжето за спускане.

Джой се плъзгаше гладко надолу, контролирайки всеки сантиметър. В края на всяко отблъскване и залюляване тя посрещаше стената с крака, присвиваше колене и отново се оттласкваше, като внимаваше да не отпусна много въжето.

Когато проверяваше за препятствия под себе си, светлината от каската игриво се плъзваше по образуванията надолу. Нищо нямаше да ѝ пречи. Пътят ѝ бе чист чак до пода.

Скоро стоеше на ръба на езеро, оставено от някога мощните води на гръмовния водопад. Сега басейнът беше тих, набразден от следите на вековете, съхранил вода незнайно откога. Златисти камъни се подаваха от езерото и бавно го поглъщаха. Проблясващата вода изглеждаше не по-дълбока от ръката ѝ.

Но тя познаваше подобни изненади. Дългият опит при преценяването на изумително чистите кристални води в пещерата Лост Ривър ѝ казваше, че това езерце е дълбоко поне два метра и половина, може би дори повече. Издайническият знак бе искрящият зеленикав цвят в някои от най-дълбоките места. Такъв цвят имаха само очите на Гейб, когато ставаше част от нея и я желаше със страст, споменът за която я караше да потръпва.

Великолепно. Удивително. Прелестно.

Засмя се тихо, отпусна назад глава и ѝ се прииска да разтвори ръце, за да прегърне пещерата.

Козирката, където чакаше Гейб, бе обгърната в мрак, който светлината на каската не успяваше да разсее. Въпреки това знаеше, че той е там, че чака сигнала ѝ. А тя вече бе долу и се смееше като безгрижно момиче сред шепота на капещца, плъзгаща се безспир вода, създавала скритата прелест на „Замъка на Джой“.

Посегна към въжето, прехвърлено през швейцарската седалка. Отначало бе опънато заради тежестта ѝ. После го освободи и стъпи спокойно.

— Освобождавам въжето — извика тя към мрака нагоре.

— Да!

Огледа се бързо за място, където да изчака спускането на Гейб. Камъкът около езерото изглеждаше крехък, но не бе така. Въпреки това тя внимателно заобиколи покрай водата и забеляза най-различни отсенки и нюанси на зеленото. Когато прецени, че се е отдалечила достатъчно, се обърна и извика:

— Чисто е!

Почти веднага той ѝ съобщи, че се спуска.

Джой стоеше като омагьосана, отметнала назад глава, наблюдавайки всеки сантиметър от спускането на Гейб и на съвършените му мощни оттласквания от стената. И да бе обзет от страх след нещастieto в Перу, вече бе успял да го преодолее.

Уважаваше го заради това и му се възхищаваше. Нервността и напрежението, преди да преживееш някой нещастен случай, са нещо естествено. Но да повериш живота си на въже след преживяно нещастие, вече не бе нещо естествено. Както Рибата изтъкна, трудните уроци не се забравят току-така. За да научиш мъчителния урок на живота съвсем сам, се искаше не само физическа смелост, но и целият кураж на ума и духа.

Гейб го знаеше по инстинкт. Беше отвърнал на предизвикателството с решителност: „Щом имах физическата възможност, се върнах. Планината ми отне много, не можех да ѝ позволя да ми отнеме и себеуважението.“

Застанала в пълния мрак, насочила единствено конусовидната светлина нагоре, тя разбираше, че той е превъзмогнал нещастieto и бе използвал ужасяващия урок, за да не допусне подобни неща в живота си. Докато наблюдаваше плавното му спускане, тя се зачуди дали е използвала жестокия урок от собственото си минало разумно като него и дали той е разширил, или стеснил границите в живота ѝ.

Най-много се чудеше дали ще има смелостта да увисне на въже, както той правеше сега, знаейки, че животът му всеки момент може да му се изплъзне нишка по нишка.

Гроб, дълбок поне шестстотин метра.

Човек прекланя глава пред подобна смелост.

Гейб се бе научил да се доверява отново на въжето. С изключение на Кейти, Джой не се бе научила да се доверява на хората. Все още замираще в моменти на ужас, когато емоционалният ѝ свят заплашваше да се продъни под краката ѝ и да я повлече в бездънна

пропаст, а писъците да отекват дълбоко в нея, където никой нямаше да я чуе.

Не бе научила нищо задълбочено от жестоките уроци преди седем години. Но пък бе оцеляла. Точка по въпроса. Това бе достатъчно и бе много повече, отколкото някой би очаквал от нея.

И ето че сега, за пръв път, тя се питаше дали едното оцеляване е достатъчно, дали майчината любов, която изпитваше към единственото си дете, е всичко, което очаква от себе си до края на живота.

В оглушителната тишина Джой наблюдаваше Гейбриъл как полита към нея също като архангела с неговото име, понесъл божествената си мощ сред мрак и светлина. Спусна се при нея сред тайнствеността и долови как хилядите безименни „Гласове“ шептят въпроси, на които отговор нямаше, които носеха единствено вкуса на мъжки сълзи по устните ѝ.

ГЛАВА 29

— Освобождавам въжето — извика силно Гейб, а след това повика нея: — Джой? Добре ли си? Нали не си се подхлъзнала?

— Добре съм — отвърна с дрезгав глас тя. — Скалата изглежда здрава, но внимавай с езерото. Доста е дълбоко и можеш да се удавиш в него.

— Тази малка шепа вода?

— И аз съм малка — отвърна тя, докато го наблюдаваше как напредва към нея.

— Да. — Наведе се и я целуна. — И в теб има дълбочина, която може да удави човек. Но пък какво сладко удавяне ще бъде.

Тя го прегърна с неочаквана сила.

— Казвала ли съм ти колко се радвам, че си тук?

Той затвори очи, за да се наслади на думите, и я притисна още по-близо до себе си, неспособен да отговори.

Гласът на Маги прозвуча някъде от високото.

— Започвам спускане.

— Започни спускане. Чисто е — отвърна Гейб.

Гласът му прозвуча грубо над непрестанното меко мърморене на водния поток, способен да промени всичко по пътя си. Вгледа се в очите на Джой, забеляза и яснотата, и сенките в тях.

Сега тя беше жена, удивителна смес от светлина и мрак. Невероятна.

Желаше я още повече заради сенките, които бяха заменили невинността. Сега тя разбираше живота по-добре, черпеше от него повече.

Достатъчно, за да го пресуши.

Зачуди се дали тя разбира, че той се дави. Сетне се запита дали я е грижа, дали е забелязала, че у него също има повече дълбочина, че може да понесе много, но и да разбере още повече.

Че искаше повече.

Маги тупна шумно наблизно, олюля се леко и започна да освобождава въжето. Когато беше готова, извика на Рибата и се приближи до мястото, където чакаха Гейб и Джой.

— Какво изумително зелено — каза тя и се вгледа в дълбините на езерото. — Същото е като очите на Гейб.

Той едва се сдържа да не се изсмее на глас. Думите бяха типични за Маги — точни и ласкателни, без младото момиче да иска да флиртува. Той почука по каската ѝ.

— Продължавай все в този дух — каза той — и така ще се надуя от гордост, че ще ми трябва нова екипировка и нова каска.

— Че на теб така или иначе ти трябва нова каска — отвърна тя. — Тръпки ме побиват само като гледам вдлъбнатините по тази. Май Дейви ще се окаже прав. Наистина ли си бил с нея, когато е станало свлачище на някаква скална стена?

— Да. Една от малките изненади на живота.

Маги се намръщи.

— Направо не разбирам как можеш толкова спокойно да говориш за това.

— Нали оцелях. Това е най-важното.

— Така ли? — попита неочаквано Джой и го погледна. — Това ли е всичко, което искаш от живота и от себе си?

Зелените му очи се спряха на лицето ѝ.

— Не, искам много повече. Не го заслужавам, но въпреки това го искам.

Искаше ѝ се да попита какво има предвид, но не го направи, защото не бяха сами. Затова отвърна на напрегнатия му поглед и усети как ръката му стиска нейната.

Светлината на Рибата описваше съвършени дъги в тъмното, докато той се спускаше. След това Дейви спусна необходимата екипировка. Най-сетне и той пое надолу. Разпределиха си нещата и се разделиха на две групи.

Гейб и Джой се заеха със западната стена. Маги, Рибата и Дейви се отправиха към източната. Би трябвало да останат заедно, за да изследват новооткритото място, но в това проучване нямаше нищо нормално. Налагаше се да обиколят колкото е възможно повече максимално бързо.

— Не забравяйте — каза Джой, — това е просто първият ни оглед. Дейви, не се старай да доизкусуряваш картата. Не е нужно дори да е много добра. Просто отбележи най-грубо разположението на възможните проходи, пропадания и комини. Не ги проучвай. Всички ще действат еднакво. Стойте така, че да се виждаме едни-други и да се чуваме във всеки един момент. Въпроси?

Въпроси нямаше.

Джой включи една химическа свещ и я остави на около метър от въжето, след което двете групи се отправиха в различни посоки. С компаса на Гейб, двамата с Джой се придържаха към десния периметър на „Замъка“.

Беше трудно да се придвижват бързо заедно заради неравния под и непрекъснатите повиквания на невидими сирени, идващи от кадифените сенки, дивните ниши, живописни колони и дантели, където езерца се усмихваха с неочаквани проблясъци. Около тях искреше и въздишаше вода, падаше, разливаше се и капеше като живата кръв на пещерата.

Джой очакваше звукът на скрития водопад да се усили, когато навлязат. Вместо това мърморенето спря и тътенът затихна.

— Отдалечаваме се от водопада — каза той, докато записваше показанията на компаса.

— Знам.

— Искаш ли да се върнем и да пробваме в нова посока?

— Няма смисъл. И тази зала е същата като „Гласовете“ — нашепва за Лост Ривър, но самата река остава скрита.

— Струва ми се, че си по-скоро умислена, отколкото разочарована.

Джой се засмя и описа кръг със светлината от каската през огромната непроучена зала.

— Как бих могла да съм разочарована от това тук?

Където и да минаваха, имаше следи от вода. Тайнствени омайни звуци изпълваха въздуха, сякаш някъде отвъд обсега на светлината пещерата сънуваше, мечтаеше и пееше.

Гейб бавно извърна глава от едната на другата страна и се опитваше да определи посоката на неспирния напев.

— Водопад ли е това? — попита той.

— Може би малък. Не е като „Гласовете“. Тях ги издава нещо значително по-мощно, което или е доста далече, или е скрито зад скалите, и затова звукът отеква приглушено.

— Господи, каква красота!

Вадички вода блестяха сред миниатюрни каменни процеци, прозрачни езера, събрали се в изваяни кухини, блещукаха и светлееха, а на места се събираха и преплитаха в малки поточета. Понякога струите им се стрелваха звучно сред златни сталагмити и колони. Понякога се разпиляваха и изчезваха незнайно къде сред пукнатините по пода, за да потънат някъде дълбоко сред канали, прекалено тесни и дори незабележими, за да може човек да ги изследва.

И въпреки това водата бе навсякъде. Тя светлееше по скалните повърхности, лъщеше по уплътнените части на подгъвите на дантелените завеси и им придаваше величествен царствен облик. От стените се протягаха образувания с изящни форми, прилични на творение на художник. От тях се спускаха тънки преплетени дантели, толкова ефирни и крехки, сякаш не бяха сътворени от камък. Когато светлината ги докосваше, малките езерца намигаха от тъмното. С всяка паднала капка, езерото потръпваше, сякаш бе живо.

И над всичко това се носеше неспирният шепот на водата, живата кръв на пещерата Лост Ривър, бликаща по скрити артерии и вени, устремила се в мрака, запяла от каменното си легло.

Пръстите на Джой стиснаха китката на Гейб.

— Виж.

Белият конус на лампата ѝ освети нещо подобно на едри птичи яйца, положени в каменно гнездо, голямо колкото чиния.

Той възкликна от изненада и почуда и звукът бе понесен от шепота в „Замъка“. Приклепна до нея внимателно, за да не наруши хармонията. Изчака я да отбележи знаците наоколо и да определи точното местонахождение на това рядко образувание на грубата карта.

— Какво са това? — попита той, докато тя си водеше бележки.

— Оолити.

— Това е термин. Как се наричат на прост език?

— Пещерни перли.

Той се разсмя.

— Като махнеш обвивката на пещерняка, остава непоправимият романтик.

Тя го погледна и се усмихна.

— Предполагам, че сега ще поискаш да ти кажа как става.

— Романтик ли? — попита невинно той.

— Говоря за оолитите.

— А имам ли избор?

— Не — отвърна весело тя. — Нито една от теориите не е достатъчно достоверна според мен, затова няма да чуеш нито една от тях.

— Добре тогава, кажи ми ти как обясняваш появата на пещерните перли.

— Те са великолепни, наистина вълшебни семенца — каза тя напълно сериозно, въпреки че устните ѝ бяха извити в усмивка. — Все едно че говорим за бобеното стъбло на Джак. Само че моите магически семенца растат под земята, а не се издигат нагоре към небето. Те са ембрионът на утрешните пещери, които очакват раждането си. Някой ден ще се разпукнат и в старите пещери ще се образуват нови, ще се разраснат, ще се разклонят и ще оживеят от течащата вода, а красотата ще цъфти в мрака и ще чака първия допир на светлина, за да се разкрие.

Тя се приведе напред и прошепна до устните на Гейб:

— Само че ако кажеш на колегите ми какво съм ти обяснила за пещерните перли, ще остана без работа.

Той бързо я целуна.

— Няма да отроня и думичка.

— Забелязах — отвърна тя.

Целуна я отново. Този път бавно. Дълбоко. Чувствено. След това вдигна устни, за да попита:

— Така по-добре ли беше?

— Много по-добре. — Улови нежно долната му устна със зъби, а след това неохотно го пусна. — Но съвсем недостатъчно.

— Знам какво имаш предвид. — Той се изправи и я дръпна със себе си. — Ако не тръгнем отново, ще започна изследване, за което не са ми необходими нито въжета, нито лампи, нито пластове дрехи. Особено дрехите.

Лицето му бе напрегнато, очите — потъмнели от желание. Само като го гледаше, Джой потръпваше. Насили се да се съсредоточи над проучването на пещерата и да не мисли все за мъжа пред себе си.

Оказа се, че не е никак лесно. Знаеше, че времето, което ѝ оставаше да прекара с него и в пещерата, не е достатъчно.

Освен това знаеше, че никога няма да ѝ се стори достатъчно. Независимо с колко часове и дни разполагаше. Цял живот нямаше да ѝ стигне, за да разбере всичко за пещерата Лост Ривър — и за Гейб.

А имаше само няколко седмици.

„Алчно момиченце. Искаш всичко, нали?“

Не бе нужно да чака за отговор. Вече го знаеше. Искаше Гейб с цялото си сърце, толкова силно, че дори самата тя не бе предполагала, че е възможно. Когато осъзна истината, изпита страх и сърцето ѝ побягна бързо, устата ѝ пресъхна, а дланите овлажняха. Зачуди се дали той се е чувствал по същия начин, докато е бил в планината, която за малко не го бе погубила.

Ужасно.

Обърна се, за да го попита, и при това движение лампата ѝ освети стената на залата.

Стената отблъсна светлината с великолепни бляскави изблици и вълни. Повърхността бе като жива заради водата, една неповторима фантазия от камък с вплетени в него злато и сребро. Водата се изливаше през пролуките и тесните канали високо във варовиковата стена. Спускаше се надолу в стегнати плитки и златни воали и обгръщаше скалата с изящество.

Огромното варовиково образувание наподобяваше седнала жена с разпилени поли, отметнала назад глава в съзерцание на безкрайните небеса. Дългата разпусната коса бе от прозрачно сребро с водни нишки, а мечтите ѝ споделяха хилядите чисти гласове на пеещата вода. В краката ѝ лежаха многобройни дипли от езера, фантастични сребърни, златни и нефритени лотоси, заобикалящи красавицата със съвършенство, което можеше да се опише единствено от гласовете на мечтите ѝ.

Водата се процеждаше от езеро в езеро, всяко движение бе запяло с отделен глас, прославящо в своя балада спомените, разкриващо тайнствен сън, един танц в тишината и мрака, разбуден от светлината.

Джой бавно разбра, че и друга светлина се движи по лицето на „Мечтателката“ и разширява гледката. Ръцете на Гейб бяха около нея,

прегърнали я, за да споделят момента на откритието; името му бе в напева на една от песните на „Мечтателката“.

Когато го чу да изрича името ѝ, се обърна към него и прошепна неговото.

Обгърнатата отново от кадифения мрак, „Мечтателката“ мълвеше спомени около тях, добавяйки още две имена към любовната си песен.

ГЛАВА 30

Гейб стискаше радиотелефона като отровна змия. Не искаше да приеме обаждането на Джералд Таун, който неизменно звънеше всяка вечер, а понякога дори по два пъти на вечер. Пещерата Лост Ривър щеше да бъде затворена само след седем дни; издателят му не разбираше защо Гейб още не е приключил поне преди седмица с нещо, което бе една наистина простичка и елементарна задача.

— Казах ти още преди час, когато ми се обади — започна Гейб.

— След още един час, мамка му, ще ми кажеш, че изобщо не си ме слушал! Правителството може и да се опъне. Китайците предлагат на списанието — и теб — шанс, който човек получава веднъж в живота, а ти, вместо да се втурнеш насам като умно момче, ми се правиш на интересен и се влачиш по корем из някакви осрани от прилепи пещери и се преструваш, че не разбираш какво означава поръчката за Тибет. Ама какво, мама му стара, става с теб?

Този въпрос не вещаеше нищо добро. Гейб не бе сигурен, че на редактора отговорът ще му допадне.

„Джой не ме обича. Аз съм едно егоистично копеле, но не дотам егоист, че да помоля Джой да сподели живота си с мъж, когото не обича, единствено за да има на кого дъщеря ѝ да казва татко. Може би следващата седмица това ще се промени. Може би през някой от идващите седем дни Джой ще разбере, че аз съм ѝ по-необходим от секса. Господ ми е свидетел, че аз не я искам единствено заради секса.“

— Съжалявам — отвърна най-сетне Гейб. — Все още не мога да тръгна. Остават ми доста неща. Само седем дни, преди да...

— Мамка му, човече, мърлявата пещера винаги е била там. Списанието има достатъчно връзки и може да накара да я отворят, когато тръгнеш да довършваш статията. Единственото, което се иска от теб...

— От това ще излезе книга — прекъсна го Гейб. — Ще ти предоставя само на теб правата за Северна Америка. И съм ти

истински задължен за предложението пещерата да се отвори отново. Няма да го забравя, когато му дойде времето, ако...

Гейб така и не успя да довърши. Джералд Таун крещеше думи, които, ако някой го чуеше, щяха да му докарат големи неприятности.

От хола, Гейб ясно чуваше гласа на Кейти. Двете с Джой бяха довели бюрото там, след като крясъците на издателя се оказаха прекалено неприлични.

— Мамо, Гейб пак ли говори по телефона?

Без да вдига поглед от натрупаните формуляри и бланки, Джой издаде някакъв разсеян звук. Знаеше, че дъщеря ѝ вече е видяла Гейб да говори в кухнята.

— Мамо — рече остро Кейти.

Джой си наложи да вдигне глава и да обърне внимание на дъщеря си.

— Да. Гейб е на телефона. Ако обърнеш глава пет сантиметра надясно, ще го видиш и сама.

— А защо този човек все му досажда?

— А ти как мислиш? — долетя острият отговор на Джой. Двете с Кейти бяха говорили по този въпрос не само веднъж през изминалите седем дни.

Детето сви устни.

— Той ще си замине.

Думите ѝ прозвучаха като обвинение.

Въпреки че Джой бе решила да не показва никакви чувства, устните ѝ нещастно се отпуснаха надолу.

— Всички заминаваме от Котънуд Уелс, нали не си забравила?

В ясните сиви очи на Кейти проблесна надежда.

— Заедно ли?

Болка проряза Джой. Тя погледна листовите пред себе си, бланки, документи, отчети и нови бланки, документи и отчети, които бяха последните издихания на правителствената поръчка.

— Само ние двете, дребосъки.

— Не може ли всички да дойдат с нас? Защо не може? Кажи ми защо?

Джой едва се сдържаше да не покаже раздражението си от непрекъснатото настояване на Кейти, че трябва да си намерят нова пещера, която да изследват и да продължат да живеят заедно.

— А ти как мислиш, Кейти? — попита с равен глас Джой.

Момиченцето сви устни в инатлива черта и заприлича на Гейб. Знаеше отговора много добре, но това не значеше, че ѝ харесва. Вирна властно брадичка.

— Не искам да си тръгваме.

— Никой не иска пещерата да бъде затворена — каза Джой с възможно най-естествен глас. — Но това не променя нищо и плановете ни за другата седмица си остават. Пещерата ще бъде затворена. Маги, Рибата и Дейви си имат някаква работа в Ню Мексико. Нашата работа тук обаче приключи. Затова двете с теб трябва да си намерим друго място, където да живеем.

— Ама аз не искам.

— Знам.

— Ами Гейб? — продължаваше да настоява Кейти. — Той ме харесва. Не може ли да остане с нас? От него ще излезе стра-хо-тен татко.

Джой трепна и прокара пръсти през косата си. Не искаше да си мисли за момента, когато Гейб щеше да замине, нито пък за болката, която щеше да остави в нея.

А най-лошото бе, че със сигурност не бе забременяла. Цикълът ѝ тъкмо бе приключил.

Скоро пещерата щеше да бъде затворена. Двамата с Гейб щяха да поемат в различни посоки. Не се заблуждаваше, че ще дойде момент, в който да забележи сексапила и на други мъже. Напротив, щеше да е тъкмо обратното. Когато Гейб си тръгнеше, щеше да отнесе със себе си и надеждата за друго дете, което да извади Кейти от самотното детство. Щяха да ѝ останат единствено спомените. Спомени и мечти.

Този подарък щеше да бъде единственото, на което да се радва.

— Това няма ли да е много хубаво, мамо? Гейб да ми стане татко? — Кейти се приведе напред, детското гласче предизвикателно се бе извисило в гнева.

Джой отлично знаеше, че дъщеря ѝ си търси с кого да се скара. Точно сега на Джой не ѝ беше до това, защото нямаше да е никакъв проблем да избухне. Едва сдържаше насъбралото се напрежение и чувство за неизвестност.

— Точно сега мама е заета, дребосъки. Лора и Сюзън са в бунгалото на Маги. Защо не отидеш да им помогнеш със сладките за

барбекюто довечера?

— Защото не искам.

Джой не отговори. Гласът и очите на Кейти разкриваха много повече от думите. Дъщеря ѝ определено искаше да предизвика кавга и да се освободи от напрежението, натрупващо се все повече и повече, докато приключваха работата в пещерата и се готвеха за заминаване, след което нищо вече нямаше да бъде същото.

— Не искам!

— Стига, престани! — заяви рязко Джой. — Гейб няма да чуе човека, с когото говори, ако продължаваш да крещиш.

— Изобщо не ми пука! — сопна ѝ се Кейти. Лицето ѝ бе поруменяло, а очите — присвити. — *Той си отива и на мен не ми пука!*

Гейб затвори телефона, прекъсвайки издателя. Бързо мина през кухнята, като стъпваше тихо и не спря, преди да види лицето на Джой. Гневът и нескритата болка в гласа на детето бяха отразени по лицето на майка ѝ. Бледостта и изтощението на Джой му разкриха повече, отколкото искаше да знае.

Не ѝ бе казал почти нищо за честите и все по-досадни обаждания на издателя си. Джералд Таун искаше да знае кога ще му изпрати статията за пещерата. Искаше да разбере защо Гейб не си е тръгнал от Котънуд Уелс преди десет дни, когато китайците бяха направили невероятното, неочаквано от никого предложение да го допуснат в Тибет.

„На китайците може да им дойде друг акъл след малко! Мама му стара, не се прави на идиот! Залавяй се с тази история, преди да си изхвърчал!“

— Време е да си прибереш чистите дрехи — каза Джой. — Сюзън ще иска да тръгнете веднага след вечеря и...

— *Не искам! Не...*

— Кейти — прекъсна я властно той. — Майка ти си има работа. Аз ще ти помогна да събереш нещата.

Момиченцето го погледна враждебно.

— Чуй ме, дребосъки — каза той нежно. — Дори да досаждаш на майка си и да ѝ пречиш да си свърши работата, пещерата Лост Ривър пак ще бъде затворена на определената дата. Нищо не можеш да направиш, освен да улесниш майка си — а и на теб ще ти е по-лесно, — като си весела и добра.

Това бе самата истина, но от нея на никого не му стана по-лесно. Кейти най-сетне си намери извинението, което търсеше.

— Мразя те! Радвам се, че си отиваш! Доволна съм, че не си ми татко!

Завъртя се и се стрелна към спалнята, преди някой от възрастните да успее да я спре. Тресна вратата след себе си. С всички сили.

Джой скочи и се отправи към стаята на Кейти.

Гейб я спря. Въпреки че бе намръщен, гласът му звучеше тихо и спокойно.

— Няма нужда да я наказваш, задето казва истината.

— Това не беше истината — каза тя, а очите ѝ бяха потъмнели от гняв. — Това си беше чиста проба отмъщение.

— Защо?

— А ти защо мислиш? — попита гневно тя. Собственото ѝ лошо настроение се изплъзваше от контрол. — Защото Кейти те обича и много ѝ се иска да си ѝ татко. — Пое си накъсано дъх и обузда избухването. — Извинявай. Не исках да бъда толкова груба.

— Така ли?

— Все едно че затворих вратата на клетка. — Обърна се и отново седна на бюрото. — Давам ѝ десет минути, за да обуздае червенокосия си темперамент, след което ще се разправам с нея.

„След десет минути може и аз да съм успяла да обуздая своя“, каза си кисело Джой.

— На нея ѝ е мъчно.

— Това не е причина да те напада по този начин. През тези пет седмици ѝ беше повече баща, отколкото някои деца виждат за цял живот.

Гейб поклати глава.

Джой захвърли химикалката.

— Играеше с нея на война, на стражари и апаши, говорехте си за планинските върхове, за кораловите рифове и пеперудите в джунглите, разхождахте се, за да може тя да ти покаже гущерите и следите от койотите около кактусите. Ти ѝ переше дрехите, правеше ѝ сандвичи с фъстъчено масло, вечер я завиваше и ѝ четеше приказка, преди да заспи.

— Това не е достатъчно. Изобщо не е достатъчно.

Джой въздъхна.

— На едно дете никога не му стига. Добре дошъл в света на родителите.

Той се отпусна тежко на канапето и затвори очи.

Тя се вгледа в бръчките по лицето му, спомни си усмивките и смеха между двамата с Кейти.

„Той ѝ даде толкова много красиви спомени — а тя какво направи? Захвърли му ги в лицето. Защото искаше него. Също като мен. Алчно малко момиченце.“

Когато Гейб отново отвори очи, Джой се бе вгълбила в безкрайните досадни формуляри. Всеки час, всяка минута, всяка секунда, която прекарваше над документите, означаваше, че им остава по-малко време преди приключване на работата в пещерата Лост Ривър. Знаеше колко я тормози тази мисъл. Беше опитал магията на пещерното изследване с нея, неповторимите моменти на красота и открития.

И вместо пак да са там и да продължават проучването, тя трябваше да се занимава с досадната бумащина. Нищо чудно, че ѝ идваше да изкрещи.

Като Кейти.

Като него.

Искаше му се да се приближи до Джой, да погали напрегнатите мускули по раменете, да усети топлината на ръцете ѝ, да чуе стенанията, когато се наслаждава на докосването му. Искаше да ѝ помогне, да поеме част от товара ѝ, да го сподели целия с нея, както добрите, така и лошите неща, и всичко, което я очакваше.

Единственият звук, който долавяше, беше тиктакането на часовника, който му казваше, че губи нещо повече от време. Губеше любовта на една жена.

Единствените случаи, когато чуваше Джой да казва „обичам те“, бе в спомените и мечтите. Думите, с които го даряваше така охотно преди седем години, сега вече не съществуваха.

Без тези думи не можеше да повярва, че му е простила.

Преди седем години за теб бе прекалено рано — а сега за мен е прекалено късно.

И въпреки всичко копнееше за любовта ѝ. Имаше нужда от тази любов толкова много, колкото и от самата Джой. Какво не би дал, за да

се увери, че тя иска нещо повече от физическата им близост.

Преди всичко имаше нужда от време, за да я спечели отново.

А време нямаше.

Отново премисляше случилото се преди седем години, но този път знаеше, че залага всичко. Също като експедицията за Ориноко, китайската задача бе единствена по рода си и неповторима. Не само че никога не бе ходил в Тибет, но щеше да е първият западняк от две поколения насам, на когото гарантираха пълен достъп навсякъде. Наистина навсякъде. Нямаше да има граници, нито политически пречки, нищо, освен най-близката до небето земя.

Да откаже поръчката за Тибет, бе все едно да прекрати работата си със списанието и издателя, които бяха гръбнакът на кариерата му.

И то защо?

Заради жена, която не го обича. Това бе нещо ново в познатата мъчителна главоблъсканица. Той обичаше. Тя — не.

Имаше и други разлики. Тя не беше бременна. Не беше и на двадесет. Не се интересуваше да живее с него. Беше свободен да замине за Тибет още сега. Статията за пещерата Лост Ривър бе завършена и готова за публикуване още преди седмици и бе прибрана в багажа в очакване да заминат.

„Но аз не съм готов. Все още не съм се приготвил, очакват ме още неща. Също като Кейти искам всичко. Също като Кейти се страхувам, че вече съм изгубил всичко.“

Мислите кръжаха безспир в главата му, но той чу как вратата на спалнята се отваря и леки детски стъпки изскърцаха по голия дървен под. Очакваше стъпките да спрат до стола на Джой, за да може Кейти да се извини за избухването си и да се увери, че майка ѝ все още я обича, въпреки неприятното ѝ държание и необузdana избухливост, но те пресякоха хола и спряха до него. Той седеше с отпусната назад глава на износеното канапе.

Отвори очи.

Кейти го гледаше, личицето ѝ бе изпито.

Той протегна ръце и тя се втурна към него, притискайки се към тялото му, докато я повдигаше на скута си. В следващия момент тя се разхлипа на гърдите му, сякаш ѝ предстоеше цял живот на мъка и само няколко минути, в които да си поплаче.

С нежна ръка Гейб приглади буйните червени къдри на дъщеря си и потръпващото детско тяло. Между накъсаните извинения, той успя да я успокои. Все още ѝ беше приятел. А истинските приятели не преставали да бъдат приятели само защото понякога се ядосвали.

След като емоционалната буря утихна, Кейти остана изчерпана и притихнала. Чуваше се само някое сподавено хлъцване. Когато и това замря, тя се отпусна тихо на гърдите му и се загледа в лицето му.

— Всичко наред ли е вече, дребосъки? — попита тихо той.

— Да.

Без предупреждение обви врата му с ръце, целуна го по бузата с всички сили и каза:

— Обичам те повече от всички, с изключение на мама.

Преди той да успее да отговори, тя вече бе скочила от скута му и танцуваше из хола. Мрежата против комари се хлопна след нея.

— Сюзън! — извика Кейти през двора с глас, бълбукащ от възторг. — Стана ли време да правим сладките?

Гейб вдигна поглед и видя сълзите в очите на Джой.

Тя веднага сведе очи към документите и скри лицето си от него.

Искаше му се да отиде при нея, да я успокои, да я прегърне и да ѝ каже всичко, което таеше. Искаше да заличи миналото. Все едно че Ориноко преди седем години не бе съществувало. Все едно че времето им заедно сега не изтичаше.

Искаше му се да няма нищо друго, освен тях двамата.

И любовта им.

„Само че времето не тече в обратна посока — каза си той с болка. — То познава една-единствена посока. Само напред. И ти трябва да го следваш, независимо от всичко.“

„Не искам!“ — крещеше част от него, повтаряйки гневния изблик на Кейти.

„Тогава остани.“

„С жена, която не ме обича, и без работа ли?“

„Ти как разбра, че не те обича?“

„Аз я предадох. Как може да обича мъж, който я е предал?“

„Тя ти прости.“

„Простила ли ми е? Наистина ли ми е простила? Защо тогава не разговаря с мен за бъдещето? Защо не споменава нищо за любов? Защото не ме обича и защото двамата нямаме бъдеще, ето затова.“

„Глупак. Защо тогава спи с теб?“

„Това е страст. С нея ставам невероятен любовник.“

„А без нея си невероятен глупак.“

В тишина и мрак вътрешният диалог не спираше да го измъчва, преминаваше по вече утъпкани пътеки и се опитваше да намери някакво ново разрешение на старите проблеми, друг, различен изход от безпътицата.

Оставаше му време да открие това, което търсеше, само до утре сутринта. Тогава Таун държеше да получи окончателния му отговор.

А пък отговор като *Не искам!* нямаше да оправи нещата.

ГЛАВА 31

Гейб нямаше намерение да разваля барбекюто, което Кейти очакваше със същото нетърпение, с което би очаквала и Коледа. Отблъсна натрапчивите безрадостни мисли и седна навън, гушна дъщеря си, а жената, която обичаше, се бе отпуснала до рамото му, докато пееха лагерни песни. Опитваше се да не мисли, че това по всяка вероятност е последната му възможност да бъде с Кейти и заедно да погледат Блестящата река и да си пожелаят по нещо с всяка падаща звезда.

Когато заглъхнаха и последните думи на песента, пустинната нощ утихна и той понесе спящото дете към колата на Сюзън. Старият пикап бе приспособен и за легло. Нежно положи Кейти отзад до приятелката ѝ, целуна я по косата, закопча предпазните колани и зави и двете деца с одеяло.

Когато вдигна глава, забеляза, че Рибата го наблюдава с прозорливите си очи.

Гейб се обърна и пое към тъмното бунгало на Джой, за да я изчака. През прозореца видя как колата на Сюзън потегли и бързо се отдалечи. Обляна от лунна светлина, Джой прекоси пращия двор към бунгалото. Косата ѝ потрепваше и блестеше и тя изглеждаше вълшебна като магия, също като „Мечтателката“, запяла сред прозрачните езера.

Щом видя Джой да се приближава от мрака, той усети прилива на чувства, които не можеше да назове, освен едно. Страст. Винаги бе изпитвал нестихваща страст към Джой.

Решетката против комари хлопна след нея, а той я привлече в прегръдките си. Гласът му прозвуча дрезгаво, когато заговори, а в ласките му бе скрита жаждата, която изгаряше и двамата. Тази вечер искаше повече от нея, не само физическо желание. Искаше да чуе думите, които шептяха от спомените и мечтите му.

„Обичам те, Гейб.“

Тогава можеше да сподели с нея живота си. Тогава щеше да е сигурен, че тя желае него самия, не само бащата на детето ѝ.

Наведе се и целуна Джой жадно и сладко.

— Кейти ми липсва — каза той, — но не обичам да спя сам.

Джой се усмихна и го привлече по-близо.

— Обичам да заспивам до теб, когато се гушиш в ръцете ми — каза той. — Обичам да се будя и да усещам дъха ти по кожата си. Обичам да те гледам, да говоря с теб, да откривам нови неща с теб. Господи — въздъхна дрезгаво той и сведе устни към врата ѝ. — Как обичам да откривам теб. И ти, също като „Гласовете“ и „Мечтателката“, пееш в кръвта ми, в душата ми.

Тя усети пулсиращата във вените на Гейб страст, желание, от което ръцете му тръпнеха, когато започна да я съблича. Усещаше, че има нещо повече от желание, което го караше да говори. Нещо много по-дълбоко и неудържимо.

Тогавя разбра, че той усеща как времето е против тях, как бъдещето нахлува като вечността и донася края на страстта и началото на мъчителните спомени. Единственото, което можеше да направи, бе да сдържи вика си на мъка. Вярваше, че е отдала на Гейб единствено тялото и професионалните си умения.

Сега вече не бе сигурна.

„Я не ставай глупава — каза си нервно тя. — Секс и партньор за пещерата е всичко, което мога да си позволя. Това е и всичко, на което мога да се надявам. А и повече от това не искам.“

Не можеше да преживее отново онова, което едва не я сломи преди седем години. Просто не можеше да си го позволи. Спомените за Гейб бяха единственото, което бе готова да допусне в себе си. Не и любовта.

Затова щеше да се погрижи спомените да са съвършени като образа на „Мечтателката“, забулена във вода, запяла със скалите.

Сподавено въздъхна и прошепна името на Гейб, а сетне прокара пръсти през гъстата му мека коса и притисна главата му към туптящия пулс на врата си. Устните му се спускаха надолу, следвайки пътеката, прокарана от пръстите, докато сваляше дрехите и разкриваше кожата ѝ за лунните лъчи.

Върхът на гърдата ѝ бе още едно връхче от кадифен мрак, увенчано с мека блестяща плът. Когато езикът му я докосна, връхчето набъбна и той прокара език отново и отново.

— Толкова си красива — прошепна той, а дъхът му галеше втвърдените зърна.

Тя наблюдаваше лицето му и влажния ласкав език.

— Не, ти си красив.

Той се усмихна, поклати глава и продължи да гали гърдата.

Пръстите ѝ проследиха тъмните вежди, изпитите бузи, чувствените устни и докоснаха езика, който я караше да тръпне в очакване.

— Докосваш ме толкова съвършено — каза тя.

— Наистина ли? — Зъбите му леко подръпнаха зърното.

В тялото ѝ се разпръсна топлина, пулсиращ огън и копнеж, който избликва в стон.

— Да.

Тя изхлипа, когато ръката му се плъзна в разкопчаните ѝ дънки, за да открие горещата влажна мекота.

— Искам да те почувствам вътре в мен — настоя тя. — Не искам повече да ме дразниш. Искам...

Думите ѝ замряха, щом усети интимната ласка, от която цялата се разтопи. Беше замаяна, дишаше накъсано. Устремена към него, притискаше бедра, разкривайки му без думи колко много иска той да стане част от нея.

Беше правила същото преди седем години. Той откликваше по същия начин като сега, разпален от желание и страст.

Бедрата ѝ продължаваха да се притискат към него в обещание за наслада и желание да освободят притискащия глад. Плъзна ръка към ципа на дънките му и откри набъбналата плът, а сетне я притисна настойчиво и нетърпеливо.

Той забеляза как страстта изпълва лицето ѝ и забулва очите ѝ в среднощен мрак, изпълва устните и гърдите ѝ с жар. С дрезгав стон пое устните, а с едната ръка притисна бедрата ѝ към себе си, докато другата не спираше интимната ласка чак докато усети пулсиращите вълни на освобождаването и горещото обещание за новото им сливане.

Потръпна и си наложи да се отдръпне от нея.

— Гейб?

— Ако продължа да те докосвам, няма да мога да спра — каза той. — Винаги е било така. Ти ме изпълваш, а аз все не мога да ти се наситя.

Тя се олюля към него и зашепна до устните му:

— И за мен е така. Никога не ми стига. Вземи ме. Нека аз да те взема. Изпълни ме цялата и след това ме притисни до себе си, притисни ме с всички сили. Дай ми спомени, които да ми стигнат за цял живот.

Той усети как го стискат ледени пръсти. „Тя не иска да съм до нея завинаги. Исква само секс и хубави спомени.“

Въпреки това не намери сили за нищо, освен да ѝ даде желаното, защото този път, *да, този път* тя щеше да познае любовта му.

И да отвърне с любов.

— Да — отвърна тихо той.

Ръцете му се плъзнаха около Джой и я повдигнаха. Отнесе я до тясното легло и я положи в езерцето лунна светлина, събрало се на покривката. С бавни нежни движения, те се съблякоха. Когато останаха облени от лунната светлина, тя се отпусна готова за него, жадна да го почувства, но той само я гледаше.

Понечи да каже нищо, но щом видя напрегнатото му, почти измъчено лице, думите замряха в гърлото ѝ. Беше я гледал по същия начин преди седем години, точно преди да я люби за пръв път.

Нима това е последният път? Затова ли е така сломен?

— Гейбриъл, какво...

Тя забрави думите, когато той се възползва от поканата на тялото ѝ и проникна в нея. Усещането за пълнота бе наистина невероятно, тя потръпна и възкликна тихо.

Той изпитваше същото и обгърнат от нежната ѝ гладкост, едва сдържаше вика си. Искаше му се да избухне, но знаеше, че го очакват още много нива на екстаза.

Движеше се бавно, със силни тласъци, които тя посрещаше. Усети прилива на удоволствие у нея и меката плът го обгърна на вълни, а той едва успя да се сдържи.

Когато виковете на Джой заглъхнаха, тя се притисна към него с всички сили. Гейб поднови движенията си, навлизайки още по-дълбоко, призовавайки я с думи, усилвайки напрежението в телата им. Очите ѝ бяха притворени, замаяни от удоволствието, което все още я държеше в плен. С всяко движение я пронизваше нова набъбваща страст, която се събираше, готова да избухне.

Той пое устните ѝ, готов да вкуси жадната им страст. Дразнеше я със зъби и език, с движения и думи, а тя се изви диво към него.

След това ръцете ѝ се плъзнаха към ханша и бедрата по твърдата мъжка плът, а той усети, че няма да издържи дълго.

— Недей — изрече дрезгаво и леко ухапа устната ѝ, потъвайки дълбоко в примамливата мекота. — Не искам да те оставя. Ела с мен, съкровище. *Ела с мен.*

Думите сякаш извършиха магия и тя се остави на страстта да я покори и да я понесе, докато в слетите им тела не остана нищо, нито спомени, нито мечти, загуби се дори и времето. Лунната светлина ги обгърна, а слетите им тела блестяха също като окъпаната в сребърни водни капки „Мечтателка“.

Гейб целуваше челото и бузите на Джой, устните, извивката на врата, ароматната коса и тръпнещите клепки, спуснати над очите. Чакаше да чуе същите думи, с които някога я бе дарявал.

Чу единствено доволното ѝ мърморене.

— Джой, съкровище, аз...

— Ти си тръгваш — прекъсна го бързо тя, все още със затворени очи. — Да, знам. Отдавна знам.

— Не е това...

Тя отвори очи и продължи да говори:

— Аз ще се оправя с Кейти. Нали ми имаш доверие?

Вгледа се в очите ѝ. Бяха станали предпазливи и прикриваха отчаянието ѝ.

— Обичам Кейти. Ще чуе каквото трябва и от двамата.

— Тя вече знае.

Тъглчетата на устата му се извиха тъжно надолу.

— Женска интуиция, така ли?

Джой издаде приглушен звук, който може и да изразяваше съгласие.

— Кога си тръгваш?

— Съкровище...

— Кога.

— Трябва да тръгна утре, но се опитвам да остана до затварянето на пещерата.

Думите му стреснаха Джой като студена черна вълна, помела всичко.

— Ще се върна веднага щом мога. Дай ми шанс, Джой. Искам да съм част от живота ти, не да остана единствено спомен.

Утре.

Почувства се точно както преди седем години, когато го бе молила да остане само още ден, час, минутка, още много малко. В един необмислен миг ѝ се прииска пак да му се помоли, усетила, че времето отново ѝ обръща гръб и затваря магическия мъчителен кръг, изтъкан от съжаления, за да я унищожи.

„Не. Този път няма да го позволя. Този път той няма да ме унищожи. Този път не го обичам. Не бива.“

Страхът я вледени, изцеди и последната капчица топлина от тялото ѝ. Огледа се безпомощно, за да открие къде да се скрие, на място, където тъмнината да я приюти, място, където застрашителната светлина нямаше да я достигне. Миналото се повтаряше, времето се топеше, топеше и нея.

Същото, което се случи преди седем години, се повтаряше отново. Само че този път тя не беше бременна, а така отчаяно ѝ се искаше да бъде.

Утре.

Нещата от миналото все още не се бяха повторили. Но беше много по-зле.

Гейб нежно обърна лицето на Джой към себе си.

— Чу ли ме, съкровище?

Думите му се превърнаха в стон, когато забеляза изражението ѝ. Нямаше нито радост, нито светлина, нито смях, нито надежда.

— Няма да се бавя дълго — каза бързо той. — Онова с Ориноко няма да се повтори. Кълна ти се.

Тя не чуваше нищо, освен че той си отива и оставя след себе си само празнота. Остави сълзите да потекат и захлипа неудържимо, а след това необмислено прошепна:

— *Но аз не съм бременна.*

Все едно че бе изрекла думите заедно, изплакани в гнева и отчаянието, които я бяха завладели.

В първия момент Гейб не помръдна, само наблюдаваше потръпващата от тъга Джой. След това разбра. „Тя е бременна! — Притисна я диво до себе си. — Тя не се бе пазила значи. И този път ми

се е отдала също толкова безрезервно, колкото и първия път преди седем години. Трябва да ме обича, въпреки че не го признава.“

— Съкровище, та това е прекрасно. — Той зарови лице в извивката на шията ѝ. — Добре, любима — каза рязко той. — Ще остана при теб, ще те прегръщам, ще се грижа за теб. Обичам те толкова много. Бебето ни ще се роди в ръцете ми, не в ръцете на непознат. Няма да те оставя отново сама.

Част от думите на Гейб проникнаха до съзнанието на Джой и тя разбра, че той е чул погрешно. Вдигна глава и изрече колкото бе възможно по-ясно между накъсаните глътки въздух.

— Не съм бременна, а исках да бъда. Не искам Кейти да остане само дете цял живот! Да забременея от теб, бе идеалното решение, а и ти щеше да си доволен. Никакви приказки за обвързване, щеше да се радваш на пълна свобода да ходиш, където пожелаеш и където те изпрати съдбата. Просто е прекалено рано. Ти си заминаваш, а аз не съм бременна.

Думите ѝ се забиха в сърцето му като метален клин и той изпита болка, почувства се измамен и предаден.

— Значи затова спа с мен? Заради още едно дете? Излиза, че не си ми простила, нали — а пък за любов да не говорим. *Господи, какъв глупак съм бил.* Аз те обичам. Бях готов да се откажа от всичко, за да остана при теб, а ти си искала единствено донор на сперма.

Джой не чуваше нищо, освен собствения си плач, но дори и през сълзи забеляза, че Гейб се чувства предаден и измамен.

Той скочи от леглото с бързи резки движения и започна да се облича в пълно мълчание, обладан от гняв. Кипеше от едва сдържана ярост.

„Използвала ме е за разплод.“

Напълно облечен, той се обърна от вратата и прониза голото ѝ тяло с поглед като напълно непознат.

— Ако все пак си направила грешка и си бременна, обади се на брат ми. Дватама добре ще си поговорите за отминалите времена. След това можете да обсъдите нещата с адвокатата ми и да уточните размера на издръжката и правото да посещавам и двете си деца.

След секунда вратата се хлопна.

Гейб се отби в бунгалото си колкото да нахвърля бележките в сака и да се преоблече. Останалото щеше да бъде изпратено, където се

налагаше — Тибет, Тимбукту, беше му все едно.

Метна багажа си в джипа и пое с пълна газ колкото бе възможно по-бързо и по-далече от Котънуд Уелс. Двигателят изръмжа недоволно при рязката смяна на скоростите, докато той натискаше газта, все едно че се опитваше да избяга от миналото, да задмине настоящето и да остави някъде назад бъдещето.

Искаше да избяга от себе си.

Но не можеше да кара достатъчно бързо. Колкото и да бързаше, самотата бе пред него, очакваше го след всеки завой на пътя.

Глупак.

ГЛАВА 32

Джой лежа неподвижно дълго след като ревът на колата заглъхна в далечината. Имаше чувството, че потъва в безкрайността, почувства се безпомощна, обзета от усещането за съкрушителна загуба, неспособна да диша.

От години не се бе чувствала по този начин — използвана, изтощена, безсилна дори да заплаче. А в същото време тялото ѝ търсеше освобождение, движение, трябваше да направи нещо, а не само да лежи и да чака звука на завръщаща се кола, пресичаща пустинята, за да я намери отново. Искаше любимите ръце на Гейб около себе си, гласът му да я повика и да ѝ признае, че ще я обича завинаги.

Но той си бе отишъл.

Бе я оставил.

Точно както преди години, тя се измъкна от леглото и влезе под студения душ. Облече се механично, навличайки пласт след пласт от дрехите за пещерата, за да се потопи в единственото място, което можеше да я дари със спокойствие, в неземната красота на пещерата Лост Ривър.

Тихо затвори вратата на бунгалото.

— В пещерата ли отиваш? — попита Рибата небрежно, въпреки че очите му я пронизваха.

Джой, погълната от собствените си мисли и чувства, се стресна от неочакваната му поява.

— Да — отвърна тя.

Гласът ѝ прозвуча като чужд, далечен и безжизнен. Не се опита дори да го промени. Тя бе онази непозната, която си бе мислила, че си е отишла още преди години.

— Гейб ли излетя така от лагера? — попита Рибата.

— Да.

С бързо движение издърпа ключовете на джипа от ръката ѝ. Пронизителното му изсвирване проряза нощта.

— Ей, Дейви! Довлечи се бързо тук. Отиваме в пещерата.

Дейви се показа на вратата на бунгалото задъхан и притеснен. Маги бе зад него, доста поруменяла.

— Доктор Джойс каза, че...

— *Веднага* — изсъска Рибата.

— Ох, *по дяволите*. Дай ми минутка. — Вратата се затвори с трясък.

— Ще се видим точно тук след пет минути — нареди Рибата. Накара я да се качи в джипа. — А ти сядай тук, преди да си се строполила на земята.

След тези думи се отправи към бунгалото, за да вземе екипировката. Не й остави ключовете от колата.

Тя седеше неподвижно и се опитваше да не мисли. Беше овладяла до съвършенство този номер преди седем години. Поне си мислеше, че е успяла. Гневното лице на Гейб не й даваше мира. Виждаше го дори и със затворени очи.

Дейви и Рибата се появиха при джипа едновременно.

— Добре, ето ме — каза Дейви. — Защо е целият този пожар... — Думите му замряха, когато видя лицето на Джой. Погледна отново към Рибата.

Рибата поклати глава и му посочи с палец задната седалка.

Дейви не бе глупак. Огледа мрачното лице на Рибата, бледостта на Джой и прецени, че за момента ще бъде най-добре, ако си мълчи. Тримата поеха в пълно мълчание. При пещерата Рибата се отправи навътре пръв. Джой бе непосредствено след него. Дейви мъкнеше екипировката отзад и се чудеше — без да смее да надигне глас — какво, по дяволите, става с тези хора.

— Тази вечер аз ще те спусна, доктор Андерсън — каза Рибата, докато проверяваше въжетата.

Тя нямаше намерение да спори. Просто нагласи въжето и се спусна в непрогледния желан мрак. Вършеше всичко автоматично, без да се замисля. Почти всичко. Щом стигна дъното, пое навътре в пещерата, без да изчаква другите.

— Въжето е свободно.

Думите й прозвучаха немощно. Дейви чу и посегна към хлабавото въже.

— Недей — каза Рибата и се приготви за спускане. — Аз ще отида. Ти ще останеш, за да спуснеш Гейб.

— А? Че той кога ще дойде?

— Може и никога — отвърна Рибата. — Но пък ще бъде жалко да му се случи нещо, ако все пак се върне за нея. Никога не съм срещал подобни инатливи и горди хора.

— Добре де, ама какво става? — попита Дейви, докато се приготвяше да спусне Рибата. — Защо трябва да го чакам, след като ти дори не си сигурен дали той ще дойде? И защо доктор Джойс изглежда така, като че ли смъртта ѝ диша във врата?

— Гейб пак я изостави.

— Какво значи пак?

— Той е бащата на Кейти.

След тези думи той се спусна надолу в пещерата. Знаеше, че Джой няма да го чака на дъното. Трябваше да се движи бързо, ако иска да я настигне.

Въпреки че бързаше, Джой се отдалечаваше, обвита от призрачен ореол светлина, който поспря, докато се плъзваше надолу към „Пипнах те“. Докато навлизаха в недрата на пещерата, никой от двамата не заговори.

„Гласовете“ нахлуха отвсякъде.

Джой успя да заглуши коприненото мърморене чак до „Лабиринта“, докато се вслушваше в ударите на сърцето си и плъзеше през „Малките благини“, за да се спусне във фантастичния замък, кръстен на нейно име. Вървеше бързо сред лъщящите формирания, без дори да ги поглежда. Една-единствена мисъл кръжеше в главата ѝ — Гейб си бе заминал.

„Но това няма значение. Всичко ще бъде наред, защото този път не го обичам. Не мога да го обичам.“

Рибата я следваше на предпазливо разстояние. Наблюдаваше я как се изправи пред камъка, който бе нарекла „Мечтателката“. Неподвижността на тялото ѝ му подсказа, че е намерила това, заради което бе дошла в тайнствения мрак на пещерата. Поне известно време нямаше да мръдне от това място.

Той тихо се върна при въжето, провиснало от отвора на „Малките благини“. Приседна на пети и зачака новото събитие.

С част от ума си Джой забеляза, че Рибата го няма. Беше сама. Най-сетне можеше да изостави болезнения контрол, благодарение на който се държеше тялото ѝ и умът ѝ работеше.

Както и преди седем години, тя се предаде на изцелителната сила на мрака.

Гласовете се промъкваха през пипалата, обгърнали сърцето и душата ѝ със страх, гняв и мъка, и зашепнаха думи, които разтърсиха душата ѝ.

„Обичам го. Никога не съм спирала да го обичам. И никога няма да спра. Той е толкова дълбоко в мен, колкото водата е в тази пещера, и винаги ще остане вътре. Където и да отида, независимо дали я виждам, или не, пещерата ще продължи да съществува, да се променя, да се разхубавява с всяка блестяща нова капка, във всеки един момент. Също като любовта. Расте, независимо от желанието ми име докосва сладко и ужасно. Обичам го.“

Джой бавно се отпусна на земята в същата поза като „Мечтателката“ и остави хилядите гласове да завибрират в нея. След дълги минути свали каската и ръкавиците, изгаси лампата и се опита да се взре в мрака с всичките си сетива, не само с очи, за да ѝ е по-лесно да се отдаде на мечти, живи като всяка бляскава капка, поела през камъка, за да създаде красота там, където някога е имало само пустота.

„Все някак ще те открия отново, Гейбриъл. Дори и да ми трябват още седем години. Нашата любов ще бъде в теб през всичкото време и ще се гради също като «Мечтателката» в камъка, ще пее с хиляди гласове. Дори отново да ме напуснеш, любовта ни ще продължи да пее в мрака и ще чака да бъде открита. Нашата любов. Защото и ти ме обичаш, Гейбриъл. Твоята любов бе изписана в яростта и отчаянието ти, когато си тръгна тази вечер. Предаде ме отново, както аз някога направих. За да се чувстваш предаден по този начин, моя любов, първо трябва да си се отдал на любовта. И да загубиш.“

Със затворени очи, замислена за „Мечтателката“, Джой не чуваше нищо около себе си, освен приглушената музика на сътворението. Звукът на приближаващи стъпки бе скрит от сладкия шепот на водата.

Не усети плъзналата се по нея светлина, а тя угасна бързо.

Само след един поглед Гейб спря светлината. Никога нямаше да може да забрави образа на Джой, седнала пред „Мечтателката“, с лице обляно в сълзи, проблясващи също като сълзите на „Мечтателката“.

Бавно свали каската и коленичи до нея в кадифения мрак. Нежно, но решително, той свали ръкавиците ѝ и пое ръцете ѝ.

— Втори път няма да бъда същия глупак — каза тихо той.

Дрезгавият му глас се прокрадва сред песните на „Мечтателката“ и достигна Джой. Тя се обърна към единствения за нея глас, към мечтаната песен.

— Без теб, все едно че съм в клетка, защото, където и да отида, те търся, все надничам през решетките на самотата. — Той притисна дланта ѝ към бузата си и бързо я целуна. — Ще ти дам бебето, което толкова много искаше, но първо трябва да се ожениш за мен, да живееш с мен и да ме оставиш да се грижа за вас с Кейти, както трябваше да бъде още първия път.

Ръката на Джой потръпна под дланта на Гейб, стоплена от него. Преплете пръсти с неговите и ги стисна.

Той отново започна да диша.

— Ами Тибет? — попита тихо тя.

Усети го да свива рамене.

— Ще има и други статии — каза той. — И други книги. Ала има само една Джой и само една Кейти.

— Но...

— Понякога да си възрастен, означава да направиш избор — продължи той нежно, но много сериозно. — Това не го разбирах преди седем години. Вече го знам. Избирам теб, Джой. Теб и Кейти. Пак ще поемам различни задачи, но вече ще избирам местата, за да можете вие с Кейти да идвате навсякъде с мен, стига да искате. Много ми се иска да идвате с мен. Знам, че не ти е до това — добави дрезгаво той и потри с устни дланта ѝ, — но аз те обичам. Трябваше ми толкова много време, за да открия, че обичта ми към теб е отговорът на толкова много въпроси, но вече съм сигурен. Обичам те много, въпреки че ти не ме обичаш. Не мога да спра тази любов. Тя просто съществува.

Гърлото на Джой се стегна, когато усети топлите сълзи да парват пръстите ѝ. Посегна към него и го задържа с болезнена сила.

Той още веднъж чу думите, които бяха част от всичките му сънища и мечти, скритият отговор на толкова много въпроси.

— Обичам те — прошепна тя, целуна го, без да е сигурна чии са сълзите по устните ѝ. — Ще бъдем с теб, където пожелаеш, ще оставам винаги, когато трябва. Само че... — Тя се поколеба, след това бързо заговори отново: — На нас с Кейти ще ни бъде много приятно да видим Тибет заедно с теб. Тя е толкова жадна да бъде част от Блестящата река, колкото и родителите ѝ. Ако не този път, тогава може би следващия, или дори по-следващия. Ти си толкова добър в работата си, Гейбриъл. Не искам да я изоставяш. Просто се върни у дома при нас, при нашата любов. И двете те обичаме толкова много.

— Сериозно ли говориш? — попита той и я притисна до себе си така, сякаш се страхуваше тя да не му се изплъзне като водите в пещерата Лост Ривър, просмукали се някъде в камъка. — Двете с Кейти наистина ли ще пътувате с мен?

— Навсякъде.

Той зарови глава във врата на Джой и усети новите възможности, които скоро щяха да са техни.

— Можем да имаме всичко, нали? — попита той, а гласът му бе неуверен от възлание. — Любов, деца и цял един свят, който ни очаква.

— Можем да опитаме. Но няма да е лесно.

— Нима някога сме вършили лесни неща? — попита с искрено огорчение той.

— Не. — Джой се засмя тихо до ухото му. — Никога не се е случвало.

Смехът и думите им се смесиха с песните в „Замъка на Джой“ и станаха част от хилядите песни на „Мечтателната“... любовен шепот сред скалите, споделил свят, който винаги щеше да остане нов, нямаше да спре да се променя, защото бе неочакван и вечен като пещерата Лост Ривър.

ГЛАВА 33

В разредения студен въздух древният град бе като скулптура, изваяна от кремав и бял камък, ръждиви скали, украсени с перлено сиво, искрящи със своите безсмъртни мечти. Върховете, около свещения град Ласа бяха любимо място за номадите, които можеха необезпокоявани да следват пътища и посоки, стари като света. На фона на тъмните палатки на номадите искряха червени молитвени флагчета, трепкащи по стълбове и опънати въжета; всеки трепет бе отделна молитва, отправена към тибетските богове. Имаше избелели, имаше и нови, закачени по храсти и дървета в израз на преклонението на хората.

Пъстрите флагове, подмятани от вятъра, очароваха Кейти, но тя внимаваше да не ги докосва, защото си спомняше думите на баща си. „Това са молитви, дребосъки. Светът има нужда от всички молитви.“

Зад нея проехтяха възбудените викове на новите ѝ приятели, докато се гонеха и смееха сред многобройните палатки. Първата игра, на която научи децата тук, бе гоненица. Въпреки многото дрехи, които носеха, за да им е топло, децата се оказаха бързи. Докато си играеха, те я бяха научили на своите думи със странно звучене, а тя ги научи на своите, а когато не се учеха на четмо и писмо с родителите си и не се налагаше да им помагат със стадата, измисляха какви ли не дяволии.

Времето, прекарано с номадите, бе толкова весело, колкото и ако имаше свои братя и сестри. Но вече бе дошло времето да се преместят другаде, в друг лагер, в друг град, за който татко ѝ щеше да пише. Тъжно ѝ бе, че трябва да се раздели с приятелите си, но нямаше търпение да преживее нови неща.

— Кейти?

Обърна се по посока на гласа.

— Идвам!

Хванати за ръце, Джой и Гейб се приближиха към дъщеря си. Кейти се усмихна, а след това се засмя на глас. Колко беше хубаво да има татко. Толкова беше весело да се шегува с него, а мама вече не бе

така изморена, както преди Гейб да остане завинаги. И се смееше повече. Сега вече и с нея бе по-весело.

— Взе ли си довиждане с всички? — попита Джой.

Кейти закима енергично и червените къдри подскочиха. Именно косата ѝ помагаше да се сприятели с нови хора във всеки лагер. Цветът бе като магнит за хората в Тибет.

— Дадох им от твоите ментови бонбони, а те ми дадоха нещо, което още не мога да произнеса, и беше гадно, но съм сигурна, че и те решиха, че ментовите бонбони са гадни.

Гейб се разсмя и вдигна Кейти на ръце. Тя обви кръста му с крака и го стисна.

— Имаме чудесни новини, дребосъки.

— Сестри и братя ли? — попита на мига тя.

— Не точно — каза с усмивка Джой. — Спомняш ли си, когато ти казах, че трябва време, за да се отгледат такива изключителни деца като теб?

— Какво тогава?

— Статията на баща ти за пещерата Лост Ривър е привлякла огромно внимание и ще можем отново да се върнем за нови пет години. Ще трябва време, докато всичко се уреди, но...

— Рибата? Маги? Мечо-клето? И те ли? — прекъсна я Кейти и заподскача нагоре-надолу в ръцете на Гейб.

— Рибата и Маги със сигурност — отвърна Джой. — Дейви трябва да довърши някакви карти, които е поръчал шефът му, а след това ще може да дойде. Работата ще му отнеме около година, а ние започваме след шест месеца веднага щом се върнем от Тибет.

— Дейви няма да остави Маги сама — обясни Гейб и целуна Кейти по челото. — Двамата са сгодени, затова няма да издържи далече от нея.

— Сгодени? Значи ли това, че правят бебета?

Гейб и Джой се постараха да не се споглеждат.

— Няма да е веднага, дребосъки — каза Джой, едва сдържайки усмивката си.

Гейб понесе Кейти към раздрънкания джип, с който пътуваха, а когато се наложи, дори спяха в него.

— Чакайте — каза Кейти. — Първо трябва да направя нещо.

Щом Гейб я пусна на земята, тя хукна право към въжето с флагчетата, опънато между две тънки колчета. Застана на пръсти и внимателно завърза своята молитва на едно свободно място.

Когато го пусна, вятърът му вдъхна живот, повдигна го и отнесе специалната ѝ молитва към небето. Тя се усмихна и за няколко мига не откъсна очи от флагчето, а след това затича обратно към родителите си.

Сега вече бе сигурна, че няма да мине дълго и ще си има братя и сестри.

И беше права.

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.